

STAR WARS®

VOLUMUL 2 DIN TRILOGIA ACADEMIA JEDI

UCENICUL ÎNTUNECAȚ

KEVIN J. ANDERSON

KEVIN J. ANDERSON

STAR WARS

UCENICUL ÎNTUNECAȚ

Traducere făcută de *Sebastian C.*
și *Dumitrescu Cristian*

Kevin J. Anderson
Jedi Academy – Dark Apprentuce
1994

Kevin J. Anderson

Kevin James Anderson este un prolific autor de science-fiction și autorul trilogiei *Academia Jedi*, care spune povestea încercărilor lui Luke Skywalker de a începe să antreneze Jedi pe Yavin 4 și introduce personaje precum Kyp Durrón și Amiralul Daala. De asemenea, a scris împreună cu soția sa, Rebecca Moesta, seria *Tinerii Cavaleri Jedi*. În timpul scrierii primelor sale romane *Star Wars*, a comunicat cu fanii în calitate de membru al *FidoNet Star Wars Echo*.

În plus, Anderson a contribuit la seria de benzi desenate *Star Wars: Povești despre Jedi* și a scris numeroase povestiri scurte.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Imensa sferă portocalie a planetei gazoase Yavin se înălța peste orizontul celei de-a patra luni a sa. O lumină blândă, încețoșată, strălucea peste junglele mereu fremătânde și peste templele antice din piatră.

Luke Skywalker folosisese o tehnică de revigorare Jedi pentru a-și îndepărta oboseala din corp. Dormea adânc – însă viitorul Noii Republici și soarta galaxiei cântăreau greu asupra lui. Se afla în vârful piramidei pătrate a Marelui Templu care fusese abandonat cu milenii în urmă de către rasa dispărută Massassi.

În timpul primelor lupte ale Alianței împotriva Imperiului, Rebelii construiseră o bază secretă între aceste ruine, de unde lansaseră atacul lor disperat împotriva primei *Stele a Morții*. Acum, la unsprezece ani de la plecarea Rebelilor, Luke se întorsese pe a patra lună a lui Yavin. Acum era Jedi. Un Maestru Jedi. Va fi primul dintr-o nouă generație, la fel ca cei care protejaseră Republica timp de o mie de generații. Vechii Cavaleri Jedi fuseseră respectați și puternici, până când Darth Vader și Împăratul îi vânaseră și îi masacraseră aproape pe toți.

Luke primise sprijin de la Mon Mothma, Șeful de Stat al Noii Republici, pentru a-i căuta pe alții care aveau potențialul de a folosi Forța – candidați care ar putea deveni parte a unui nou Ordin Jedi. Luke reușise să aducă o duzină de cursanți la *academia* sa de pe Yavin 4, dar se simțea nesigur cu privire la cel mai bun mod de a-i instrui. Propria sa instruire oferită de Obi-Wan și Yoda fusese scurtă, iar de atunci Luke descoperise unele aspecte ale cunoștințelor Jedi care îl făcuseră să realizeze cât de multe lucruri încă nu știa. Chiar și un mare Jedi ca Obi-Wan Kenobi eșuase cu elevul său și îl lăsase pe Anakin Skywalker să devină monstrul numit Darth Vader. Acum era de așteptat ca Luke să-i instruiască pe alții și să nu facă greșeli.

Fă sau nu fă, spusese Yoda, nu există încercare.

Luke stătea pe pietrele netede și reci ale acoperișului și privea spre jungla care se trezea, inspirând multitudinea de mirosuri ascuțite și dulci în timp ce aerul se încălzea în lumina dimineții. Mirosul picant al arbustului cu frunze albastre și parfumul orhideelor luxuriante se ridicau până la el. Închise ochii și își lăsă mâinile să stea întinse pe lângă el, cu degetele desfăcute. Își lăsă mintea să se deschidă și să se relaxeze; își trase puterea din Forță, simțind unduirile generate de formele de viață care se îmbulzeau în jungla de dedesubt. Cu simțurile intensificate, putea auzi foșnetul a milioane de frunze, crengi răzlețe, animale mici alergând prin tufișuri. Scoțând un țipăt de durere și groază, un rozător se zbătu și muri când un prădător îl

strivi între fălci. Creaturi zburătoare își cântau între ele cântece de împerechere printre vârfurile dese ale copacilor. Mamiferele mari se hrăneau cu frunze, smulgând muguri fragezi din ramurile înalte sau scotocind după ciuperci pe solul pădurii.

Un râu larg și cald, de un albastru safir presărat cu vârtejuri de nămol maroniu, curgea pe lângă Marele Templu, abia vizibil sub copacii groși. Râul se bifurca pentru a trimite un afluent pe lângă vechea stație de generare a energiei electrice a Rebelilor, pe care Luke și R2-D2 o reparaseră în timpul pregătirii lor pentru Academia Jedi. Acolo unde râul se prelingea în jurul unui copac scufundat, pe jumătate putrezit, Luke putea simți un prădător acvatic mare care pândea în umbră, așteptând să treacă înotând creaturi mai mici, asemănătoare unor peștișori.

Plantele creșteau. Animalele se înmulțeau. Luna se trezea la o nouă zi. Yavin 4 era vie... și Luke Skywalker se simțea plin de energie. Ascultând cu atenție, auzi de departe două persoane care se apropiau, venind din frunzișul dens. Se mișcau în liniște, fără să vorbească, dar putea să simtă o anumită schimbare în junglă, în timp ce doi dintre candidații săi Jedi își făceau drum prin tufișuri.

Momentul de introspecție al lui Luke se încheiase. Zâmbi și decise să coboare și să se întâlnească cu ei. În timp ce se întorcea pentru a porni spre sălile de piatră cu ecou ale templului, Luke privi spre cer și văzu dâra luminoasă a unei nave care cobora prin atmosfera umedă. Își dădu seama imediat că trebuiau să primească o altă livrare de provizii. Luke fusese atât de concentrat pe instruirea noilor Jedi, încât pierduse contactul cu politica galactică. Când văzu naveta, simți o dorință profundă de a afla vești despre Leia și Han și copiii lor. Spera ca pilotul să aducă vești.

Își dădu jos gluga mantiei sale Jedi de culoare maronie. Îmbrăcăminte era prea călduroasă pentru umiditatea din junglă, dar Luke încetase să mai remarce disconfortul fizic minor. Pășise peste foc pe Eol Sha și mersese în minele de mirodennii de pe Kessel așa că nu putea fi stânjenit de un pic de transpirație.

Atunci când Rebelii își instalaseră prima dată baza ascunsă în templul Massassi, scotociseră viața vegetală densă din încăperi. De cealaltă parte a râului se afla un alt templu proeminent și, conform sondajelor orbitale, mai multe structuri zăceau îngropate sub vegetația necruțătoare. Dar Alianța fusese mult prea implicată în războiul împotriva Imperiului pentru a se obosi cu inspecții arheologice detaliate. Rasa dispărută a constructorilor de temple rămăsese la fel de misterioasă acum ca și atunci când Rebelii puseseră piciorul pe Yavin 4.

Coridoarele din lespezi de piatră ale templului erau denivelate, dar remarcabil de intacte după secole de expunere la intemperii. Luke luă un turbolift din vârf până la nivelul al treilea, unde studenții dormeau sau meditau la primele ore ale dimineții. Când ieși din turbolift, R2-D2 se grăbi să îl întâmpine. Roțile droidului zumzăiau pe dalele accidentate, iar capul său emisferic se rotea de jur-împrejur, ciripind la Luke.

— Da, R2, am văzut naveta coborând. Vrei să te duci în luminiș să o întâmpini pentru mine? Gantoris și Streen se întorc din călătoria lor în junglă. Vreau să-i întâlnesc și să aflu ce au găsit.

R2 răspunse cu un bip și se îndreptă spre o rampă de piatră. Luke își continuă drumul prin spațiul rece al templului, simțind mirosul de mucegai al aerului închis și mirosul de praf al pietrelor sfărâmicioase. De-a lungul coridoarelor, unele dintre vechile stindarde ale Alianței încă mai atârnavă în încăperile pustii.

Academia Jedi a lui Luke nu era în niciun caz luxoasă; de fapt, abia dacă era confortabilă. Dar el și ucenicii săi aveau preocupări care le consumau energia mult

mai mult decât lucrurile simple și confortabile. Luke nu reparase toate deteriorările cauzate de timp, dar renovase panourile luminoase, sistemele de apă și instalațiile de preparare a hranei pe care le montase Alianța.

Când ajunse la nivelul de jos al templului, ușile parțial ridicate ale hangarului arătau ca o fantă întunecată a unei guri. Luke resimțea ecouri ale trecutului în interiorul hangarului, un miros vag de combustibil și lichid de răcire de la navele de luptă, praf și ulei împrăștiat prin colțuri. Ieși afară, în junglă, clipind în lumina soarelui spălăcit și decolorat, în timp ce ceața care se evaporă din tufișurile umede.

Sincronizarea lui Luke fusese perfectă. În timp ce mergea prin frunzișul luxuriant, îi auzi pe cei doi ucenici Jedi apropiindu-se. Ca un exercițiu de ingeniozitate și o oportunitate de concentrare neîntreruptă, Luke își trimitea ucenicii, în perechi, în sălbăticie. Singuri, fără alte abilități decât cele proprii, își exersau puterile de concentrare, simțind și studiind alte forme de viață și atingând Forța.

Luke ridică mâna în semn de salut în timp ce cei doi pășeau printre ferigi și arbuști groși cu frunze albastre. Gantoris, înalt și brunet, despărți ramurile grele și se apropie pentru a-l întâlni pe Luke. Fruntea lui înaltă fusese rasă de sprâncene; pielea lui părea crăpată și îmbătrânită. Deși Gantoris trăise printre gheizerele și fluxurile de lavă de pe Eol Sha, păru surprins să-l vadă pe Maestrul Jedi; dar își reținu instantaneu orice reacție. Pe planeta lui de infern, își folosisese talentul înăscut al Forței pentru a menține în viață un mic grup uitat de coloniști. Avusese coșmaruri despre un teribil *om al întunericii* care îl ispitea cu puterea și apoi îl distrugea. La început, crezuse că Luke era acel om – Luke, care apăruse în haina sa întunecată de Jedi, străbătând un câmp de gheizere pentru a-i cere să se alăture Academiei sale. Îl testase pe Luke făcându-l să traverseze lava și să se strecoare prin gheizere.

În spatele lui Gantoris venea Streen, al doilea candidat pe care îl găsisese Luke în căutarea sa de Jedi. Streen trăise ca prospector de gaz în orașul plutitor abandonat de pe Bepin. Streen reușea să prezică erupțiile de gaze valoroase din adâncurile straturilor de nori. Luke reușise să-l convingă cu abilitatea lui de a opri vocile stridente pe care Streen le percepea în cap ori de câte ori mergea în zone populate.

În timp ce ucenicii se înclinau, Luke le strânse mâinile.

— Bine ați revenit. Spune-mi ce ați descoperit.

— Am găsit un alt templu Massassi! zise Streen fără suflare, uitându-se înainte și înapoi, părul său spălăcit și șuvițat fiind încălzit, având frunze de vegetație prin el.

— Da, zise Gantoris. Fața îmbujorată a bărbatului și părul său negru împletit erau îmbibate de transpirație și murdărie. Noul templu nu este la fel de mare ca acesta, dar pare mai puternic cumva. Este făcut din obsidian, așezat în mijlocul unui lac cristalin și puțin adânc, cu o statuie înaltă a unui mare lord.

— Este un loc de mare putere! spuse Streen.

— Și eu am simțit-o, adăugă Gantoris. Se îndreptă, aruncându-și împletitura groasă de păr pe spate. Ar trebui să învățăm tot ce putem despre rasa Massassi. Se pare că au fost foarte puternici, dar au dispărut cu totul. Ce s-a întâmplat cu ei? Este ceva de care trebuie să ne temem?

Luke dădu grav din cap. Și el simțise puterea din temple. Prima dată când venise pe Yavin 4, Luke fusese puțin mai mult decât un băiat aruncat cu capul înainte în războiul Rebeliunii împotriva Imperiului. Abia își dăduse seama de potențialul Forței; de fapt, aflase de existența ei cu doar câteva zile înainte.

Dar se întoarse în jungla de pe lună ca Maestru Jedi și putea simți multe

lucruri care îi fuseseră ascunse înainte. Recunoștea forța întunecată pe care o detectase Gantoris și, deși le spusese ucenicilor săi că trebuie să împărtășească ceea ce învățau, Luke simțea că anumite cunoștințe ar putea fi fatale. Darth Vader descoperise acest tip greșit de cunoaștere. Nu putea să respingă posibilitatea ca unul dintre elevii săi să fie sedus de partea întunecată.

Luke îi bătu cu palmele pe umeri.

— Veniți înăuntru. Beți un pahar. O navetă de aprovizionare tocmai aterizează, așa că hai să mergem să întâmpinăm oaspetele.

Când ajunseră la pista de aterizare, R2-D2 aștepta lângă pupitrul sistemului de control al rețelei, fluierând coordonatele unei nave *X-23 StarWorker* care cobora.

Ridicându-și capul, Luke privi nava coborând cu un vâjâit de motoare și explozie de jeturi. Naveta arăta ca un container de marfă trapezoidal cu motoare subluminate Incom atașate. Naveta avusese și zile mai bune: învelișul ei metalic gri prezenta decolorări de la focurile de blaster și nenumărate cicatrici perforate de la întâlnirile cu meteoriți. Dar motorul răsuna tare și puternic când trenul de aterizare intră în funcțiune. Barja spațială își aprinse luminile de bord în jurul zonei inferioare, apoi ateriză ușor. Luke încercă să se uite cu ochii mijii prin micul hublou din față, în timp ce un grup de creaturi își luară zborul din vârful copacilor, ciripind și țipând la chestia metalică care se strecurase în pădurea lor.

Suportii grei de susținere din plasteel se extinseră, fixându-se pe sol cu un șuierat de presiune hidraulică. Mirosul amăruit de ulei al gazelor de eșapament plutea în aerul umed, amestecându-se cu mirosurile piperate și dulci ale florilor și frunzelor din junglă. Mirosul caracteristic mecanic îi amintea lui Luke de metropola plină de viață din Orașul Imperial, centrul guvernamental al Noii Republici.

Deși era de luni de zile pe Yavin 4, Luke simți un fir de transpirație pe spate. Nu putea să lase garda jos nici măcar pentru o secundă – avea o misiune de îndeplinit pentru Noua Republică. Aceasta nu era o vacanță.

Învelișul barjei spațiale continua să murmure în timp ce se stabilizea. Cu un șuierat trosnit, ușile din spate ale calei glisare încet, ca și cum doi giganți le-ar fi împins înapoi, treptat. O lumină alb-albăstruie strălucea deasupra lăzilor și cutiilor înfășurate în plase de depozitare sau fixate cu șuruburi pe pereți – mâncare, echipamente de comunicații, îmbrăcăminte și dotări.

Mișcându-se încet prin luminișul dens, Gantoris și Streen ajunseră lângă el. Ochii lui Streen se măriră de uimire, dar Gantoris afișa o expresie nedumerită și acră. Pielea îi rămăsese închisă la culoare, ca și cum ar fi fost într-o continuă îmbujorare furioasă.

— Avem nevoie de aceste lucruri, Maestre Skywalker?

Luke aruncă o privire asupra conținutului. Judecând după materialul – care nu era necesar – aflat în navă, Leia însăși trebuie să fi întocmit lista de marfă. Unități de sintetizare a mâncării exotice, haine confortabile, sisteme de încălzire, aparate de neutralizare a umidității, chiar și câțiva clopoței Ithorieni de vânt.

— O să ne descurcăm, spuse el.

O rampă îngustă se extinse cu un zgomot de pistoane din cabina înălțată a pilotului. Silueta unui bărbat apărui pe rampă, având bocanci, costum de zbor boțit și căptușit și o cască rotundă. Coborî, scoțându-și casca albă, în timp ce manșetele sale acoperite cu mânuși dezvăluiau simbolul albastru în formă de arc de cerc al Noii Republici. Pilotul clătină din cap, scuturându-și părul scurt și negru dintr-o parte în

alta.

— Wedge! strigă Luke și zâmbi. Noua Republică nu are nimic mai bun de făcut pentru Generalii săi? Ai ajuns pilot de curierat!

Wedge Antilles își îndesă casca sub mâneca portocalie a costumului de zbor și îi întinse o mână lui Luke, care îl îmbrățișă, întâmpinându-l cu salutul a doi prieteni care nu se mai văzuseră de mult prea mult timp.

— Trebuie să recunoști că sunt calificat pentru această slujbă, spuse Wedge. În plus, m-am săturat să fac lucrări de demolare în subsolul Orașului Imperial și m-am săturat să strâng epavele navelor spațiale aflate pe orbita Coruscantului. M-am gândit că este mai bine să fiu pilot de livrări decât gunoier.

Wedge aruncă o privire peste umărul lui Luke, iar un alt zâmbet îi umplu obraji. Gantoris ieși din cala de marfă și îi dădu lui Wedge o strângere de mână rapidă, aproape brutală, în timp ce își intersecta privirea cu pilotul.

— Generale Antilles, aveți vreo veste de la oamenii mei? Sper că au fost cu toții transportați în siguranță la noua lor casă de pe Dantooine?

— Da, Gantoris, sunt toți stabiliți și se simt bine. Am ridicat o întreagă tabără de module de locuit autoportante. Le-am trimis unități de programare și droizi agricoli, astfel încât să poată înființa imediat o colonie viabilă. Dantooine este o planetă foarte blândă, cu o mulțime de animale de vânat și vegetație nativă de mâncat. Crede-mă, vor fi mult mai confortabil decât pe Eol Sha.

Gantoris încuviință solemn din cap.

— Nu mă îndoiesc de asta.

Ochii lui sclipitori priviră dincolo de Wedge spre vârfurile copacilor. Lumina portocalie de la gigantul gazos care se înălța îi făcea ochii să sclipască precum iazurile de lavă peste care îl determinase pe Luke să treacă pe Eol Sha.

— Gantoris, Streen... vă rog să începeți să descărcați proviziile, spuse Luke. Nu cred că veți avea probleme în a ridica lăzile cu un mic imbold din partea Forței. Considerați-l un test. R2, te rog să-i chemi pe Kirana Ti și pe Dorsk 81 din camera lor să ne ajute.

Streen și Gantoris se îndreptară spre rampa striată din zona de încărcare. R2-D2 traversă fredonând platforma de aterizare și dispăru în hangarul umbrit al Marelui Templu în căutarea celorlalți candidați Jedi.

Luke își bătu prietenul pe umăr.

— Sunt dornic de vești, Wedge. Sper că ai adus niște bârfe cu tine.

Wedge ridică din sprâncene. Bărbia sa îngustă și trăsăturile blânde îl făceau să pară mai tânăr decât Luke. Trecuseră prin multe împreună: Wedge zburase alături de Luke în cursa triumfală prin coridorul *Stelei Morții*, ajutase la apărarea Bazei Echo de pe planeta de gheață Hoth și luptase împotriva celei de-a doua *Stele a Morții* deasupra Endorului.

— Bârfă? întrebă Wedge, râzând. Asta nu sună a ceva ce ar putea interesa un Maestru Jedi.

— M-ai prins aici, Wedge. Ce mai fac Leia și Han? Ce mai face Mon Mothma? Cum stau lucrurile pe Coruscant? Când îl va aduce Han pe Kyp Durrón la centrul de pregătire? Băiatul ăla are un potențial enorm și vreau să încep să lucrez cu el.

Wedge clătină din cap în fața avalanșei de întrebări.

— Kyp va fi aici, Luke, nu-ți face griji. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în minele de mirodenii de pe Kessel și a ieșit de acolo doar de o lună. Han încearcă

mai întâi să-i arate puștiului cum să trăiască puțin.

Luke își aminti de adolescentul brunet pe care Han îl salvase din minele negre de mirodonii. Când Luke folosisese o tehnică de testare Jedi pentru a vedea dacă Kyp avea potențialul de a folosi Forța, răspunsul băiatului îl aruncase pe Luke în cealaltă parte a camerei. În toate căutările sale, Luke nu mai întâlnise niciodată o asemenea putere.

— Și cum rămâne cu Leia?

Wedge reflectă, iar Luke aprecie faptul că nu îi răspunse printr-un simplu *Bineînțeles că totul este bine*.

— Se pare că petrece din ce în ce mai mult timp cu îndatoririle ei de Ministru de Stat. Mon Mothma i-a încredințat lui Leia o mulțime de responsabilități importante, în timp ce ea însăși stă în camerele sale private și conduce de la distanță. Asta a deranjat o mulțime de persoane.

Acest comportament părea extrem de neobișnuit pentru conducătoarea puternică și plin de compasiune pe care și-o amintea Luke.

— Și cum se descurcă Leia cu asta?

Tânjea să știe o mie de lucruri deodată, dorindu-și să fie din nou în mijlocul a tot ce se întâmplă... în timp ce o altă parte din el prefera liniștea de pe Yavin 4.

Wedge se așeză pe marginea rampei înclinate. Își puse un picior pe un suport de susținere, apoi își sprijini casca pe genunchi.

— Leia face o treabă minunată, dar încearcă să facă prea multe, dacă mă întrebi pe mine. Chiar și cu bebelușul Anakin încă ascuns, acum îi are pe gemeni de supravegheat. C-3PO o ajută, dar Jacen și Jaina încă au doar doi ani și jumătate. Este mai mult decât o muncă cu normă întreagă, iar Leia începe să fie epuizată.

— Ar putea veni aici să se odihnească, sugerează Luke. Spune-i să îi aducă pe gemeni, deoarece trebuie să îi inițiez în deprinderile de bază ale Cavalerilor Jedi.

— Sunt sigur că Leia ar fi încântată să vină aici, spuse Wedge.

Se întoarseră și priviră cum Streen și Gantoris ieșiră din barjă cărând lăzi înalte. Cei doi candidați Jedi mergeau fără probleme, cărând încărcături care păreau imposibile, iar Wedge căscă ochii la impresionantele demonstrații de putere.

— A trebuit să pun droizii de muncă să încarce cutiile alea la bord. Eu singur nu am reușit să mișc niciuna.

— Înseamnă că elevii mei fac progrese. Luke dădu din cap. Dar tu, Wedge? Ai de gând să fii pilot de livrări pentru tot restul carierei?

Wedge zâmbi; apoi, cu o mișcare a încheieturii mâinii, aruncă casca sus pe rampă și în cabina de pilotaj deschisă. Aceasta zăngăni când se izbi de podea.

— Nu. De fapt, am venit aici pentru că am o nouă misiune și nu voi avea ocazia să te mai văd pentru o vreme. Consiliul Noii Republici consideră că Doctorul Qwi Xux ar putea fi în pericol din cauza acțiunilor de spionaj. Amiralul Daala este încă pe undeva pe acolo cu flota ei de Distrugătoare Imperiale, și mă aștept ca în orice moment să înceapă să distrugă planete la întâmplare cu atacuri de genul *lovește și fugi*. S-ar putea să încerce să o ia pe Qwi înapoi.

Luke dădu grav din cap. Qwi Xux fusese cel mai important savant din Centrul Imperial de Cercetare din care evadase Han Solo – cu ajutorul lui Qwi.

— Dacă Amiralul Daala nu o vrea înapoi, sunt sigur că o va vrea altcineva.

— Da, spuse Wedge, de aceea am fost desemnat ca și garda sa personală de corp și escortă. Între timp, Consiliul încă nu a decis ce să facă cu *Zdrobitorul de*

Soare pe care l-a capturat Han. Wedge suspină. Asta e doar o mică parte din tot ceea ce se întâmplă pe Coruscant.

Luke privi la Gantoris și Streen în timp ce continuau să descarce cala de marfă, mărșăluind prin luminiș pentru a depozita lăzile în hangarul gol și răcoros.

R2-D2 ieși cu viteză din templu, în fruntea altor doi ucenici.

— Se pare că aveți nevoie de noii Cavaleri Jedi mai mult ca niciodată, spuse Luke.

Wedge încuviință cu entuziasm.

— Mai mult decât îți poți imagina.

Capitolul 2

Tremurând obosită din cauza călătoriei lungi în B-interceptorul modificat, Leia Organa Solo stătea tăcută, alături de Amiralul Ackbar, în cabina de pilotaj strâmtă, cu miros metalic, în timp ce nava plonja prin hiperspațiu.

Funcția de Ministru de Stat o menținea pe Leia în mișcare, făcând curse de la evenimente diplomatice la recepții ale ambasadurilor și la urgențe politice. Călătoria în mod obișnuit prin galaxie, încercând să stingă conflictele și ajutând-o pe Mon Mothma să mențină o alianță fragilă în golul lăsat de căderea Imperiului.

Trecuse deja în revistă de zeci de ori holoclipurile de prezentare a planetei Vortex, dar nu reușea să-și păstreze atenția asupra viitorului *Concert al Vânturilor*. Sarcinile diplomatice o țineau departe de casă mult prea des, iar ea își folosea momentele de liniște pentru a se gândi la soțul ei, Han, și la copiii ei gemeni, Jacen și Jaina. Trecuse prea mult timp de când nu-l mai ținuse în brațe pe cel mai mic dintre copii, Anakin, care rămăsese izolat și protejat pe planeta secretă Anoth. Se părea că ori de câte ori încerca să petreacă o săptămână, o zi, chiar și o oră singură cu familia ei, ceva o întrerupea. De fiecare dată, se înfură înlăuntrul ei, incapabilă să-și exprime sentimentele pentru că trebuia să poarte o mască politică de calm.

În tinerețe, Leia își dedicase viața Rebeliunii; lucrase în culise ca Prințesă a Alderaanului, ca fiică a Senatorului Bail Organa; luptase împotriva lui Darth Vader și a Împăratului și, mai recent, împotriva Marelui Amiral Thrawn. Acum, însă, se simțea sfâșiată între îndatoririle sale de Ministru de Stat și îndatoririle de soție a lui Han Solo și de mamă a trei copii. Permise ca Noua Republică să fie pe primul loc. De data asta. Din nou.

Alături de ea, în cabina de pilotaj, Amiralul Ackbar își mișca mâinile de amfibian cu fluiditate în timp ce manipula mai multe manete de control.

— Ieșim din hiperspațiu, spuse el cu voce gravă.

Extraterestrul de culoarea somonului părea perfect confortabil în uniforma sa albă. Ackbar își rotește ochii sticloși mari dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi vrut să observe fiecare detaliu al navei sale. De-a lungul orelor de călătorie, Leia nu-l văzuse nici măcar o dată agităndu-se. El și ceilalți locuitori ai lumii acvatice Mon Calamari suferiseră mult sub stăpânirea de fier a Imperiului. Învățaseră cum să fie tăcuți, dar să asculte fiecare detaliu, cum să ia propriile decizii și cum să acționeze în consecință. Lucrând ca membru loial al Rebeliunii, Ackbar însuși contribuise la dezvoltarea navelor de luptă din clasa B-interceptor, care avuseseră un mare impact asupra navelor de luptă Imperiale TIE.

În timp ce Leia îl privea pilotând nava de luptă alungită și cu aspect greoi, Ackbar făcea parte integrantă din nava greoaie care părea să fie numai aripi și turbolase montate în jurul unui cockpit dublu. Personalul lui Ackbar, un echipaj Mon Calamari cu chip de pește, condus de mecanicul său șef de navă, Terpfen, extinsese fosta navă cu un singur pasager într-o navetă diplomatică personală a lui Ackbar, adăugând încă un scaun pentru un alt pasager.

Prin ferestrele curbate ale cabinei de pilotaj, Leia văzu unduirile multicolore ale

hiperspațiului evaporându-se într-o panoramă plină de stele. Motoarele subluminate se activară, iar B-interceptorul se îndreptă spre planeta Vortex.

Uniforma vestimentară a Leiei se simțea umedă și lipicioasă, motiv pentru care încercă să ajusteze faldurile țesăturii alunecoase pentru a se simți mai confortabil. În timp ce Ackbar se concentra asupra apropierii de Vortex, Leia își scoase holopadul de buzunar, așezând plăcuța plată și argintie pe poala ei.

— Frumos, spuse ea, aruncând o privire prin ferestre spre planeta de sub ei.

Mingea albastră cu gri-metalic atârna solitară în spațiu, fără lună. Atmosfera sa prezenta broderii complexe de grupuri de nori și sisteme de furtuni, spirale de nori în plină viteză care se roteau în vârtejuri îngrozitoare.

Leia își aminti de ședințele ei de astronomie cu privire la planeta Vortex. Înclinarea bruscă a axei planetei producea schimbări climatice puternice. La începutul iernii, o imensă calotă polară se forma rapid din gazele care înghețau în atmosferă. Scăderea bruscă a presiunii provoca curenți de aer imenși, ca o mare inundație care se scurgea pe un canal de scurgere; norii și vaporii se îndreptau spre sud într-un vârtej violent pentru a umple zona goală în care atmosfera se solidificase.

Cei din specia Vor, umanoizi osoși și cu niște aripioare dantelate pe spate, coborau la sol în timpul sezonului de furtuni, adăpostindu-se în locuințe pe jumătate îngropate pe coline. Totuși, pentru a sărbători vânturile, Vorii înființaseră un festival cultural renumit în toată galaxia...

Hotărând să mai treacă o dată în revistă detaliile înainte să aterizeze și să înceapă recepția diplomatică, Leia atinse pictogramele gravate în rama de marmură sintetică a datapadului ei. Nu era cazul ca Ministrul de Stat al Noii Republici să facă un pas greșit din punct de vedere politic. O imagine translucidă străluci și creșcu de pe ecranul argintiu într-o proiecție în miniatură a *Catedralei Vânturilor*. Sfidând vijeliile uraganelor care le străbăteau atmosfera, Vorii construiseră o structură înaltă și eterică care rezistase timp de secole vânturilor furioase. Delicată și incredibil de complexă, *Catedrala Vânturilor* se înălța ca un castel construit din cristale subțiri, ca o coajă de ou. Mii de pasaje se înfășurau prin camerele goale, turnulețele și turlele catedralei. Lumina soarelui strălucea pe structură, reflectând câmpurile ondulate de ierburi suflate de vânt care se întindeau pe câmpiile din jur.

La începutul sezonului de furtuni, rafalele de vânt suflau prin miile de deschideri de diferite dimensiuni din pereții în formă de fagure de miere, făcând să răsună o muzică reverberantă și tânguitoare prin țevile de diferite diametre.

Muzica vântului nu era niciodată de două ori la fel, iar Vorii permiteau catedralei lor să cânte doar o singură dată în fiecare an. În timpul concertului, mii de Vori zburau în sau se urcau prin turlele și țevile de vânt, deschizând și închizând pasajele de aer pentru a transforma muzica într-o operă de artă, o sculptură creată de sistemele meteorologice ale planetei pline de furtunii și de către poporul Vor.

Pe holopad, Leia trecu la următoarele fișiere. Muzica vânturilor nu mai fusese auzită de zeci de ani, nu de când Senatorul Palpatine își anunțase Noua Ordine și se declarase Împărat. Opuându-se exceselor Imperiului, poporul Vor sigilase orificiile din catedrala lor și refuzase să lase muzica să vibreze pentru oricine altcineva. Dar în acest sezon, Vorii îi invitaseră pe reprezentanții Noii Republici să vină să asculte.

Ackbar deschise canalul de comunicații și își apropiă fața de receptorul de voce. Leia observă cum îi tremurau filamentele din jurul gurii în timp ce vorbea.

— Platforma de aterizare a *Catedralei Vortex*, aici Amiralul Ackbar. Suntem pe

orbită și ne apropiem de poziția voastră.

Vocea unui Vor, asemănătoare cu două rămurele uscate care se frecau una de alta, răsună în difuzor.

— Navetă a Noii Republici, transmitem coordonatele de aterizare care iau în considerare forfecarea vântului și sistemele de furtună de-a lungul coborârii voastre. Turbulențele noastre atmosferice sunt destul de imprevizibile și periculoase. Vă rugăm să le urmați cu strictețe.

— Am înțeles. Ackbar se lăsă înapoi pe scaun, frecându-și omoplații largi de spătarul striat al scaunului. Își trase mai multe centuri negre de fixare pe piept. Ar fi bine să îți pui centura, Leia, spuse Ackbar. Va fi o călătorie cu peripecii.

Leia își închise holopadul și îl puse lângă scaunul ei. Se asigură, simțindu-se strânsă de chingi, și inspiră adânc aerul reciclat. O foarte slabă notă de miros de pește sugera neliniștea lui Ackbar.

Privind în față, Amiralul își duse B-interceptorul în atmosfera involburată a planetei Vortex, direct spre furtuni.

* * *

Ackbar știa că oamenii nu puteau citi expresiile de pe fețele Mon Calamari. Spera ca Leia să nu-și dea seama cât de neliniștit se simțea zburând prin astfel de fenomene meteorologice infernale.

Leia nu știa că Ackbar se oferise voluntar pentru misiune pentru că nu avea încredere în nimeni altcineva să transporte o persoană atât de importantă ca Ministrul de Stat și nu avea mai multă încredere în alt vehicul decât în propriul său B-interceptor. Își întoarse ambii ochi caprui în față pentru a urmări straturile de nori care se apropiiau. Nava străpunse straturile exterioare ale atmosferei, intrând în turbulențe amețitoare. Aripile ascuțite ale navei de luptă retezau aerul, făcând ca vântul să se incolăcească într-o dără ondulată. Marginile aripilor străluceau în roșu ciresat din cauza coborârii în forță.

Ackbar strânse comenzile cu mâinile în formă de înotătoare, concentrându-se pe reacțiile rapide, pe deciziile de fracțiune de secundă, asigurându-se că totul funcționa perfect. În acea aterizare nu exista loc de eroare. Își coborî ochiul drept pentru a verifica coordonatele de aterizare transmise de tehnicianul Vor. Nava începu să se clatine și să tremure. Stomacul îi tresări când un curent ascendent brusc îi aruncă la câteva sute de metri mai sus și apoi îi lăsă să cadă într-o prăbușire bruscă până când reuși să recupereze controlul. Pumni încețoșați de nori masivi loveau ferestrele din oțel transparent, lăsând dăre de umezeală condensată care se împrăștia în evantai și se evaporau. Cu ochiul stâng, Ackbar urmări panourile dintr-o parte în alta, verificând citirile. Nicio lumină roșie. Ochiul său drept se înclină înapoi pentru a o zări pe Leia stând încremenită și tăcută, ținută pe loc de centurile negre de siguranță. Ochii ei întunecați păreau aproape la fel de mari ca ai unui Mon Calamari, dar buzele îi erau strânse într-o linie albă și subțire. Părea speriată, dar nu voia să o arate, având încredere în capacitatea lui de a pilota.

Leia nu spuse niciun cuvânt pentru a-i distra atenția.

B-interceptorul coborî în spirală, ocolind o imensă perturbare ciclonică. Vântul se agăța zumzâind de aripile navei de luptă, lovind aparatul dintr-o parte în alta. Ackbar deschise lonjeroanele secundare ale aripilor în încercarea de a-și recăpăta

stabilitatea și retrase turelele tunurilor laser pentru a minimiza rezistența la vânt.

— Navetă a Noii Republici, vă semnalăm că v-ați abătut de la curs. Vocea cu tentă fragilă a controlorului Vor se auzi prin difuzor, înăbușită de vuietul vântului. Vă sugerez să luați măsuri.

Ackbar își întoarse ochiul stâng pentru a verifica de două ori afișajul de coordonate și văzu că nava de luptă deviasse într-adevăr de la curs. Calm și concentrat, încercă să readucă nava pe vectorul corespunzător. Nu-i venea să creadă că se abătuse atât de mult, doar dacă nu cumva citise greșit coordonatele de la început. În timp ce trăgea B-interceptorul spre un front de nori în spirală, o rafală de vânt foarte puternică îi împinse într-o rostogolire și îl împinse pe Ackbar în scaunul de pilot. Nava de luptă se rostogoli, lovită de furtuna sălbatică. Leia scoase un mic țipăt înainte să-și închidă gura.

Ackbar trase cu toată forța de manșă, pornind jeturile stabilizatoare într-o manevră în sens invers acelor de ceasornic pentru a contracara rotirea. B-interceptorul răspunse, reducându-și în sfârșit viteza de coborâre nebună.

Ackbar își ridică privirea și se văzu înconjurat de un vârtej de ceață. Nu avea idee în ce direcție era sus sau jos. Își deschise aripile perpendiculare ale navei și le fixă într-o poziție de croazieră mai stabilă. Nava sa răspunse lent, dar panourile din cabina de pilotaj îi indicau că aripile erau la locul lor.

— Navetă a Noii Republici, răspundeți, vă rog.

Vorul nu părea deloc îngrijorat.

Ackbar reuși în cele din urmă să ridice în sfârșit B-interceptorul în poziție verticală și să zboare din nou, dar constată că ratase iar coordonatele. Se îndreptă din nou spre ele cât de ușor putu. Își simțea gura uscată când verifică panourile de altitudine și văzu cu îngrijorare cât de mult coborâse nava.

Plăcile metalice ale fuzelajului fumegau și străluceau portocalii de la trecerea prin atmosferă. Fulgerele loveau din toate părțile. Sfere albastre de electricitate descărcată se revărsau din vârful aripilor. Sistemele sale de citire sfârâiră de la spiralele de electricitate statică, apoi își reveniră. Sistemele de energie din cabina de pilotaj se diminuă, apoi se aprinseră pe măsură ce intra în funcțiune energia de rezervă. Ackbar riscă să mai arunce o privire către Leia și o văzu luptându-se cu frica și neputința, având ochii larg deschiși. Știa că era o femeie de acțiune și că ar fi făcut orice pentru a-l ajuta... dar nu putea face nimic. Dacă ar fi fost nevoie, Ackbar ar fi putut să o ejecteze în siguranță – dar încă nu îndrăznea să riște să-și piardă B-interceptorul. Încă mai putea să facă o aterizare disperată, dar intactă.

Dintr-o dată, norii se desprinseră precum o pânză umedă smulsă de pe ochii lui. Câmpia Vortexului, bătută de vânt, se întindea dedesubt, plină de vegetație cu ierburi maro-aurii și purpurii. Pajiștile se unduiau în timp ce vântul pieptăna cu degete invizibile printre firele de iarbă. Cercuri concentrice de adăposturi Vor, asemănătoare unor buncăre, înconjurau centrul civilizației lor.

O auzi pe Leia oftând într-o uimire profundă care îi depăși chiar și teroarea. Imensa *Catedrală a Vânturilor* strălucea de lumini și umbre în timp ce norii mărșăluiau pe cer. Structura înaltă și dantelată părea mult prea delicată pentru a rezista furtunilor. Creaturi înaripate se învârtteau în sus și în jos pe părțile laterale ale camerelor canelate, deschizând pasaje prin care vântul să sufle și să creeze faimoasa muzică. Din depărtare se auzeau notele tânguitoare și stranii.

— Navetă a Noii Republici, vă aflați pe un curs greșit. Aceasta este o urgență.

Trebuie să anulați aterizarea.

Cu un șoc, Ackbar constată că se schimbaseră din nou coordonatele afișate. B-interceptorul nu răspunse în timp ce se lupta cu comenzile. *Catedrala Vânturilor* se mărea cu fiecare secundă. Ridicând un ochi pentru a se uita prin marginea superioară a hubloului bombat, Ackbar observă că una dintre aripile perpendiculare se blocase într-un unghi greșit, cedând rezistența maximă la vânt. Aripa înclinată se lovi de turbulențe și azvârli nava de luptă spre stânga. Panourile din cabina de pilotaj spuneau insistent că ambele aripi se desfășuraseră în mod corespunzător, însă propria sa vedere îi spunea contrariul.

Lovi din nou comenzile, încercând să îndrepteze aripa și să recâștige controlul. Jumătatea de jos a corpului său simți o senzație de frig și furnicături în timp ce își canaliza rezervele de energie în minte și în mâinile de pe pârghiile de control.

— Ceva este foarte în neregulă aici, spuse el.

Leia se uită fix pe hublou.

— Ne îndreptăm direct spre catedrală!

Unul dintre lonjeroanele aripilor se îndoi și se rupse de corpul de oțel, trăgând de cablurile de alimentare în timp ce se desprindea. Zburară scânteii și mai multe plăci ale fuzelajului se rupseră. Ackbar strigă gătit. Dintr-o dată, luminile de control străluciră și apoi se întunecară. Auzi zumzetul de frângere în timp ce panourile principale ale cabinei de pilotaj se stinseseră. Lovi cel de-al doilea sistem auxiliar de rezervă pe care îl proiectase personal pentru B-interceptor.

— Nu înțeleg, spuse Ackbar cu voce guturală în spațiul închis al carlingii. Nava tocmai a fost recondiționată. Mecanicii mei au fost singurii care au atins-o.

— Naveta Noii Republici, insistă vocea din comunicator.

Pe *Catedrala Vânturilor* cristalină, Vorii multicolori se înghesuiau pe laturi, fugind când observară nava care se îndrepta spre ei. Unele dintre creaturi își luară zborul, în timp ce altele se holbau. Mii dintre ei erau înghesuiți în imensa structură sticloasă. Ackbar trase de comenzi la dreapta, la stânga – orice pentru a face nava să se abată – dar nimic nu răspundea. Toată energia murise. Nu putea ridica sau coborî aripile navei. Era o mare greutate mortală care cădea direct spre *Catedrală*. Cu disperare, apelă la rezervele complete de energie ale bateriilor, știind că nu puteau face nimic pentru subsistemele mecanice, dar cel puțin putea să asigure un scut de protecție la putere maximă în jurul B-interceptorului.

Și, înainte de asta, putea să o catapulteze pe Leia în siguranță.

— Îmi pare rău, Leia, spuse Ackbar. Spune-le că îmi pare rău.

Apăsă un buton de pe panoul de control care deschise partea dreaptă a cabinei de pilotaj, despicând fuzelajul și lansă în aer scaunul cu pasagerul fixat în el. În timp ce o catapultă pe Leia în vântul tăios, Ackbar auzea cum aerul vuia prin cabina de pilotaj deschisă. Scutul de protecție zumzăi în timp ce se îndrepta spre marea structură cristalină. Motorul navei de luptă fumega și scânteia. Ackbar privi drept înainte până la destinație, fără să clipească din ochii săi uriași de Mon Calamari.

Leia se trezi zburând prin aer. Ejectarea scaunului îi tăia respirația. Nici măcar nu mai putea să strige, căci vântul îi prinsese și îi învărtea scaunul. Repulsorul de siguranță al scaunului o ținu ca o mână blândă și o coborî încet spre smocurile biciuitoare de ierburi de culoare palidă de dedesubt.

Își ridică privirea și văzu B-interceptorul lui Ackbar în ultima clipă înainte să se prăbușească. Nava fumega și vâjâia în timp ce se prăbușea ca o pilă de metal spre

un magnet puternic. Pentru o clipă încremenită, auzi vuietul puternic și tânguitor al vânturilor care șuierau prin miile de camere cristaline. Briza se înteeți cu o rafală, făcând ca muzica să sune ca un oftat brusc de teroare. Vorii înaripați se zbăteau și încercau să fugă, dar cei mai mulți nu se puteau mișca suficient de repede.

B-interceptorul lui Ackbar se prăbuși în nivelurile inferioare ale *Catedralei Vânturilor* ca un meteorit. Impactul detonă turnurile cristaline într-o grindină de săgeți cu muchii ascuțite care zburară în toate direcțiile. Sunetul sticlei trosnind, vuietul cioburilor ascuțite, țipătul vântului, țipetele Vorilor sfârtecați – toate se combinară în cel mai chinuitor sunet pe care îl auzise Leia vreodată.

Întreaga structură de sticlă păru să se prăbușească la nesfârșit. Turn după turn cădea spre interior. Vântul continua să sufle, scoțând note sumbre din coloanele goale, schimbând tonul. Muzica devenise un vuiet din ce în ce mai subțire, până când nu mai rămăseseră decât o mână de tuburi de vânt intacte, culcate pe o parte în dărâmăturile sticloase.

În timp ce Leia plângea cu hohote care păreau să o sfâșie, scaunul automat de salvare pluti ușor spre pământ și ateriză în ierburile care șopteau în vânt.

Capitolul 3

Regiunile polare de pe Coruscant îi aminteau lui Han Solo de planeta de gheață Hoth – cu o diferență crucială. Han alesese să se afle aici, împreună cu tânărul său prieten Kyp Durrón, pentru o vacanță, în timp ce Leia plecase cu Amiralul Ackbar într-o altă misiune diplomatică.

Han stătea în vârful stâncilor de gheață alb-albastră încremenită, simțindu-se încălzit în geaca sa izolată de culoare gri-cărbune și cu mănușile roșii încălzite.

Auroarele veșnic prezente pe cerul purpuriu trimiteau perdele de curcubeie care pâlpâiau și se refractau din gheață. Inspiră adânc aerul rece și pătrunzător care parcă îi încrețea firele de păr din nări, apoi se întoarse spre Kyp, aflat lângă el.

— Ești pregătit să pornim, puștiule?

Pentru a cincea oară, tânărul brunet de optsprezece ani se aplecă pentru a ajusta închizătorile de la turbo-schiurile sale.

— Ăă, aproape, spuse Kyp.

Han se aplecă în față pentru a privi în direcția pantei abrupte a părții de gheață amenajată pentru turbo-schiuri, simțind cum i se formează un nod în gât, dar nedorind să îl arate.

Ghețarii alb-albaștri străluceau în lumina slabă a amurgului care dura luni de zile. Mai jos, utilajele de sfredelit gheața ronțăiaseră tuneluri adânci în calotele groase; alte excavatoare tăiaseră terase largi în timp ce exploatau stratul de zăpadă vechi de secole, topindu-l cu ajutorul cuptoarelor de fuziune pentru a livra apa prin conductele titanice de apă către zonele metropolitane dense din zonele temperate.

— Chiar crezi că o pot face? întrebă Kyp, îndreptându-se și apucându-și bețele deflectoare.

Han râse.

— Puștiule, dacă poți să pilotezi de unul singur printr-un roi de găuri negre, cred că te poți descurca cu o pistă de turbo-ski de pe cea mai civilizată planetă din galaxie.

Kyp îl privi pe Han cu un zâmbet reflectat în ochii săi negri. Băiatul îi amintea lui Han de tânărul Luke Skywalker. Încă de când Han îl salvase pe Kyp din sclavia în minele de miromenii de pe Kessel, tânărul se atașase de el. După anii de închisoare Imperială abuzivă, Kyp pierduse cea mai frumoasă perioadă din viața lui.

Han jurase să compenseze asta.

— Haide, puștiule, spuse el, aplecându-se în față și activând motoarele turbo-schiurilor sale.

Având mănuși groase în mâini, Han strânse bețele deflectoare și le porni. Simți cum câmpul repulsor de protecție emana din fiecare punct, făcând ca bețele să se balanseze ușor în aer pentru a-și păstra echilibrul.

— S-a făcut, spuse Kyp și își porni propriile schiuri. Dar nu pe pârtia pentru copii.

Se întoarse de la poteca largă de gheață și arătă în schimb spre o pârtie laterală care se bifurca peste mai multe cornișe înșelătoare, traversând gheața

scorojită a unui ghețar în stare de degradare și, în cele din urmă, peste o cascadă înghețată până la zona de recepție și de intervenție. Balizele laser roșii care clipeau semnalizau clar calea ca fiind periculoasă.

— Nu se poate, Kyp! Este mult prea...

Dar Kyp se lansă înainte și se aruncă în jos pe pantă.

— Hei! spuse Han. Îi era rău la stomac, fiind sigur că va trebui să ridice trupul frânt al lui Kyp de undeva de pe traseu. Dar acum nu mai avea de ales decât să se arunce în trombă după băiat. Puștiule, chiar e o prostie să faci asta.

Cristalele de zăpadă pulverizată se împrăștiară în spatele turbo-schiurilor lui Kyp în timp ce acesta se apleca înainte, atingând pământul la intervale ocazionale cu bețele deflectoare. Își păstra echilibrul ca un expert, știind intuitiv ce trebuia să facă. După numai o secundă de coborâre furtunoasă, Han își dădu seama că Kyp ar putea avea mai multe șanse să supraviețuiască decât el. În timp ce se avânta în josul pantei, zăpada și gheața scrâșnea sub el ca un jet de aer comprimat. Se izbi de un afloriment înghețat care îl aruncă în aer, iar el făcu o tumbă, agitându-și bețele deflectoare. Jeturile stabilizatoare de pe centură îl redresară exact la timp ca să atingă din nou zăpada. Continuă să coboare panta cu viteza unei bantha înfuriate.

Miji ochii în spatele ochelarilor acoperțiți cu gheață, concentrându-se intens pentru a-și păstra poziția verticală. Peisajul părea să fie mult prea tăios – fiecare dâră de gheață cu margini ascuțite, fiecare suprafață de gheață strălucitoare și tăioasă – ca și cum fiecare mișcare ar putea fi ultima pentru el.

Kyp scoase un țipăt puternic de încântare în timp ce aluneca la stânga pe poteca periculoasă de turbo-ski. Țipătul răsună de trei ori între stânci cu margini ascuțite. Han începu să blesteme nesăbuinta tânărului, apoi simți o căldură interioară surprinzătoare când își dădu seama că nu se așteptase la nimic altceva de la Kyp. Făcând ce era mai bine, Han lăsă să-i iasă și lui un urlet de răspuns și porni să îl urmeze. Balizele laser roșii se aprinseră, avertizându-i și ghidându-i pe turbo-schiorii nebuni de-a lungul potecii. Suprafața ondulată șuiera sub câmpurile moi de amortizare ale turbo-schiurilor sale.

În față, pârtia înghețată părea să se scurteze și continua la o altă elevație. Han își dădu seama de pericol cu o clipă înainte de a ajunge la prăpastie.

— Stâncă!

Kyp se aplecă în jos, ca și cum ar fi devenit pur și simplu o altă componentă a turbo-schiurilor sale. Își strânse bețele deflectoare pe lângă corp, apoi porni jeturile din spate ale schiurilor sale. Se lansă în viteză peste marginea stâncii, coborând într-o curbă lungă și lină până la reluarea potecii.

Aproape la timp, Han își activă propriile jeturi și se lansă pe deasupra spațiului gol. Stomacul lui se scufundă chiar mai repede decât putea gravitația să-l tragă în jos. Vântul îi zburli marginile glugii de la geaca stil hanorac.

În fața lui, Kyp ateriză fără probleme, fără nici măcar o clătinare, și se avântă pe pantă. Han abia avu timp să tragă o singură răsuflare când platoul de gheață urcă pentru a întâmpina turbo-schiurile sale cu un pocnet puternic. Își strânse bețele deflectoare, încercând cu disperare să-și mențină echilibrul.

O peliculă fină de zăpadă viscolită se undui în calea lor. Kyp lovi cu bețele deflectoare, sărind în aer și ratând cu brio troianul, însă Han trecu direct prin el. Zăpada îi zbură în ochelari, orbindu-l. Se clătină și mișcă dintr-o parte în alta cu bețele sale. Reuși să-și treacă o mână înmănușată peste ochelari la timp pentru a

vira la stânga și a evita să se izbească de un monolit de gheață.

Înainte să-și recapete echilibrul, Han se lansă peste o prăpastie uriașă din ghețarul desprins de sub el. Pentru o clipă ce păru o eternitate, privi în jos, la prăpastia de aproximativ un *milion* de kilometri, apoi ateriză de partea cealaltă. În spatele lui, auzi un vuiet când un bloc de zăpadă seculară își pierdu priza fragilă pe perete și se prăbuși în crevasă.

În față, Kyp întâlni un câmp masiv de gheață și plin de bucăți fărâmițate. Mai distanțate, balizele laser părură să renunțe și să-i lase pe temerarii turbo-schiori să-și aleagă singuri calea. Kyp se clătină în timp ce se lovea de movilele de gheață și zăpadă. Mări câmpul repulsor pentru a aluneca mai sus deasupra suprafeței.

Pe măsură ce ghețarul scorjit devenea tot mai abrupt, acoperit de zăpadă suflată granulată, Han mormăi plângeri și înjurături printre dinți strânși. Își păstrase cumva echilibrul, dar câștigă teren în fața lui Kyp. Han se trezi respirând în ceafa băiatului, apropiindu-se tot mai mult și mai repede – și dintr-o dată cursa însemna din nou ceva pentru el. Mai târziu, când va sta într-o cantină și va povesti evenimentele, avea să se convingă cumva că toată chestia fusese foarte amuzantă.

Simțind un pic din nesăbuința pentru care tocmai îl blestemase pe Kyp, Han porni jeturile, plonjând înainte într-o explozie de viteză plină de adrenalină care îl aduse cot la cot cu Kyp. Un câmp de zăpadă se întindea în fața lor, de un alb strălucitor și nepătat de alte urme de turbo-ski – deși nu mai ninsese de mai bine de o lună în acest climat friguros și arid –, demonstrând exact cât de puține persoane fuseseră atât de nebune încât să încerce drumul periculos.

În față, zona de recepție și de intervenție delimitată de cordoane se întindea ca un sanctuar: echipamentele de comunicații, barăcile de încălzire, droizii medicali alimentați cu energie care puteau fi reactivați în orice moment și un vechi magazin de băuturi fierbinți care se închisese de mult timp. Ajunseseră acasă... reușiseră!

Kyp se uită în lateral la el, cu ochii negri cu țurțuri la colțuri. Se aplecă și-și duse schiurile la putere maximă. Han se aplecă pentru a diminua rezistența aerului. Zăpada imaculată zbura în jurul lui, șuierându-i în urechi. Linia de balize laser se stinse ca niște ochi metalici care clipeau. Han nu mai avu timp să se gândească la asta înainte ca stratul neted de zăpadă din față să se ridice, apoi să se scufunde brusc. Un sunet de trosnet și de zdrobire însoți forțarea motoarelor masive. Jeturi de abur erupseră din câmpul de zăpadă prăbușit, în timp ce vârful roșu incandescent al unui utilaj mecanic de forare termică se avântă în văzduh. Vârful în formă de freză continuă să se rotească în timp ce își croia drum prin gheața solidă.

— Atenție! strigă Han, dar Kyp virase deja în partea stângă, sprijinindu-se puternic pe unul dintre bețele deflectoare și înțepând aerul cu celălalt.

Han lovi cu pumnul în jeturile sale de stabilizare și zbură spre dreapta, în timp ce uriașa mașină de prelucrare a gheții măcina și mai mult deschiderea tunelului, prinzându-se de pereți cu treptele de tractare echipate cu gheare.

Han trecu pe lângă puțul deschis, simțind o rafală de abur fierbinte pe obraji. Ochelarii de protecție i se aburiseră din nou, dar își regăsi drumul spre prăpastia abruptă de gheață, ultimul obstacol înainte de linia de sosire. Pe marginea prăpastiei curgeau șuvițe lungi de gheață, ca niște cabluri atârinate care se adunaseră de-a lungul secolelor în timpul scurtelor dezghețuri de primăvară.

Kyp se lansă peste marginea râului înghețat, aprinzând ambele jeturi ale schiurilor. Han făcu același lucru aducând bețele pe lângă coaste, urmărind cum

zăpada tasată zbura în sus pentru a lovi talpa schiurilor sale cu o plesnitură puternică ce răsuna de-a lungul câmpurilor de gheață la unison cu sunetul aterizării lui Kyp. Amândoi porniră înainte, apoi se rotiră până la oprire în fața grupului de cabane din prefabricate. Kyp își dădu jos gluga și începu să râdă. Han se ținea de bețele deflectoare, simțindu-și corpul tremurând de ușurare și de o supradoză de emoție. Apoi, începu și el să chicotească.

— Asta a fost o mare prostie, puștiule, reuși Han să spună în cele din urmă.

— Oh? Kyp ridică din umeri. Cine a fost atât de nebun încât să mă urmeze? După minele de mirodenii de pe Kessel, n-aș considera prea periculoasă o mică pantă de turbo-ski. Hei, poate că l-am putea ruga pe C-3PO, când ne întoarcem, să ne spună care sunt șansele de a parcurge cu succes acea pantă.

Han clătină din cap și schiță un zâmbet strâmb.

— Nu mă interesează șansele. Am reușit amândoi. Asta este ceea ce contează.

Kyp se uită lung peste orizontul înghețat. Ochii lui păreau să urmărească liniile drepte ca o săgeată ale conductelor de apă fără strălucire, inelate de racorduri de presiune și stații de pompare.

— Mă bucur că ne-am distrat atât de mult, Han, spuse el, privind fix ceva ce numai el părea să vadă. De când m-ai salvat, am recuperat o viață întreagă.

Han se simți stânjenit de emoția intensă pe care o auzea în vocea lui Kyp. Încercă să destindă atmosfera.

— Ei bine, puștiule, ai fost la fel de implicat ca și mine în evadarea noastră.

Kyp nu păru să-l audă.

— M-am gândit la ceea ce a spus Luke Skywalker când a descoperit abilitatea mea de a folosi Forța. Știu doar puțin despre ea, dar pare să mă cheme. Aș putea face un serviciu imens Noii Republici. Imperiul mi-a ruinat viața și mi-a distrus familia... nu m-ar deranja să am șansa de a contraataca.

Han înghiți în sec, știind ce încerca să spună băiatul.

— Deci crezi că ești pregătit să mergi să studiezi cu Luke și cu ceilalți discipoli Jedi?

Kyp aprobă din cap.

— Aș prefera să rămân aici și să mă distrez pentru tot restul vieții mele, dar...

Han spuse cu o voce blândă:

— O meriți, să știi.

Însă Kyp clătină din cap.

— Cred că e timpul să încep să-mi iau viața în serios. Dacă am acest dar de a folosi Forța, nu pot să-l las să se irosească.

Han apucă umărul tânărului și îl strânse tare, simțind corpul zvelt al lui Kyp prin mânușile sale voluminoase.

— Voi avea grijă să ai un zbor bun spre Yavin 4.

Zumzetul zbârnâit al unui repulsor întrerupse momentul de liniște. Han își ridică privirea în timp ce un droid mesager se apropia, străbătând ca un proiectil de crom câmpurile de gheață. Droidul se îndreptă direct spre ei.

— Dacă e un reprezentant al stațiunii de turbo-schi, murmură Han, voi depune o plângere în legătură cu acel excavator pentru exploatarea gheții. Puteam să fim uciși.

Dar în timp ce droidul mesager plutea deasupra lor, coborând la nivelul ochilor lui Han, deschise un panou de scanare și vorbi pe un ton monoton lipsit de

identitate.

— Generale Solo, vă rog să confirmați identificarea. Potrivirea vocii se va dovedi suficientă.

Han gemu.

— Ah, sunt în vacanță. Nu vreau să fiu deranjat de nicio mizerie diplomatică.

— Potrivire vocală confirmată. Mulțumesc, zise droidul. Pregătiți-vă să primiți mesajul codificat.

Droidul pluti în timp ce proiecta o imagine holografică pe zăpada curată. Han recunoscuse figura cu părul arămiu a lui Mon Mothma. Se îndreptă surprins – Șeful de Stat comunica rareori cu el în mod direct.

— Han, spuse Mon Mothma cu o voce moale și tulburată.

El remarcă imediat că îi spusese pe numele mic în loc de rangul său formal. Un fior de spaimă bruscă îi strânse stomacul.

— Îți trimit acest mesaj pentru că a avut loc un accident. Naveta Amiralului Ackbar s-a prăbușit pe planeta Vortex. Leia era cu el, dar este în siguranță și nevătămată. Amiralul a ejectat-o înainte ca nava lui să scape de sub control, direct într-un mare centru cultural. Amiralul Ackbar a reușit să își activeze scuturile de protecție, dar întreaga structură a fost distrusă. Până în prezent, cel puțin 358 de Vori sunt confirmați morți în dărâmături. Este o zi tragică pentru noi, Han. Vino acasă, în Orașul Imperial. Cred că Leia va avea nevoie de tine imediat ce se va întoarce.

Imaginea lui Mon Mothma se undui, apoi dispăru în fulgi de statică care se stinseră în aer.

— Mulțumesc, spuse droidul mesager. Iată chitanța dumneavoastră.

Scuipă un jeton mic și albastru care ateriză în zăpadă la picioarele lui Han.

Acesta privi fix în timp ce droidul se întorcea și zbura înapoi spre tabăra de bază, apoi zdrobi jetonul albastru în zăpadă cu baza turbo-schiului său. Se simțea rău. Entuziasmul pe care tocmai îl trăise, toată bucuria pe care o trăise alături de Kyp, se spulberase, lăsând în el doar o spaimă de plumb.

— Haide, Kyp. Să mergem.

* * *

C-3PO se gândea că, dacă controlul motricității sale fine i-ar fi permis, întregul său corp auriu ar fi tremurat de frig. Unitățile sale termice interne nu făceau față regiunilor polare înghețate de pe Coruscant.

El era un droid de protocol, care cunoștea peste șase milioane de forme de comunicare. Era capabil să îndeplinească un număr incredibil de sarcini diverse – toate acestea păreau mai atrăgătoare în acel moment decât să aibă grijă de o pereche de copii sălbatici de doi ani și jumătate care îl vedeau ca pe o jucărie.

C-3PO îi dusese pe gemeni în zona de joacă pe zăpadă de la baza partiiilor de gheață, unde puteau călări tauntauni îmblânziți. Micuțul Jacen și sora lui, Jaina, păreau să se bucure de creaturile greoaie care scuipau – iar crescătorul Umgullian care adusese animalele cu blană pe Coruscant părea încântat de afacerea lui.

Ulterior, C-3PO îndurase cu stoicism cum gemenii insistau să facă din el un *droid de zăpadă*, punând straturi de zăpadă în jurul corpului său strălucitor. Încă mai simțea cristale de gheață în articulațiile sale. În timp ce își îmbunătățea ieșirea

senzorilor optici, C-3PO se gândi că aliajul său auriu căpătase o nuanță categoric albăstruie din cauza temperaturii scăzute.

Pe pârtia de săniuş, gemenii se zvârcoleau în jurul lui, chicotind şi ȕipând în timp ce se împiedicau în legăturile căptușite ale unei săniuțe de zăpadă pentru copii. C-3PO îi aştepta la bază, apoi începu să-i urce înapoi pe pantă pentru ca să poată copiii să o ia de la capăt. Se simȕea ca un droid de muncă de capacitate redusă, cu o putere de calcul prea mică pentru a înȕelege corvoada propriei existenȕe.

— Oh, cât mi-aş dori ca Stăpânul Solo să se întoarcă cât mai repede, spuse el.

În partea de sus a rampei, îi fixă pe Jacen şi Jaina confortabil în scaunele lor. În tandem, ei se uitară la el cu feȕele cu obraji roz. Oamenii pretindeau că răcoarea iernii li se părea antrenantă, dar C-3PO îşi dorea să fi fost echipat cu lubrifianȕi mai eficienȕi la temperaturi scăzute.

— Acum, copii, fiȕi atenȕi în timpul coborârii, spuse el. Ne vom întâlni la bază pentru a vă aduce înapoi sus. Făcu o pauză. Din nou.

Îi lansă pe copii în skimmerul de zăpadă. Jacen şi Jaina chicoteau şi râdeau în timp ce rafale de zăpadă se împrăştiau pe pantă. C-3PO începu să se deplaseze cu un mers rapid pe pârtia lungă. Când ajunse jos, gemenii încercau deja să se desprindă din legături. Jaina reuşise să desprindă o cataramă, deşi însoȕitorul de la staȕia de închiriere a echipamentului îl asigurase pe C-3PO că legăturile erau absolut sigure pentru copii.

— Copii, lăsaȕi-le în pace! spuse el.

Fixă din nou centura de siguranȕă a Jainei şi porni aeroglisorul de sub skimmerul de zăpadă. Apoi apucă mânererele şi începu să urce înapoi pe pantă spre platforma de lansare. Când ajunse în vârf, ambii gemeni strigară: *Din nou!* la unison, ca şi cum minȕile lor ar fi fost conectate. C-3PO decise că era timpul să le ȕină o predică despre excesul de plăcere, dar înainte să poată formula un discurs cu nivelurile adecvate de severitate şi vocabular, sosi o navetă plină cu oameni. Han Solo ieşi, trăgându-şi înapoi gluga gri şi punându-şi turbo-schiurile în echilibru pe umărul stâng. Kyp Durron îl urmă din transportor.

C-3PO ridică un braȕ auriu.

— Aici, spuse el. Stăpâne Solo, aici!

— Tăticule! spuse Jaina.

Jacen îi repetă apelativul o fracȕiune de secundă mai târziu.

— Slavă cerului, spuse C-3PO, şi începu să desfacă centurile.

— Pregăȕiȕi-vă de plecare, spuse Han în timp ce venea, cu o expresie inexplicabil de îngrijorată.

C-3PO întinse mâna înainte, pe punctul de a-şi începe litania de plângeri, dar Han lăsă să cadă în braȕele droidului turbo-schiurile voluminoase.

— Stăpâne Solo, s-a întâmplat ceva?

C-3PO încercă să echilibreze schiurile grele.

— Îmi pare rău că vă întrerupem vacanȕa, copii, dar trebuie să ne întoarcem acasă, spuse Han, ignorându-l pe droid.

C-3PO se îndreptă.

— Mă bucur foarte mult să aud asta, domnule. Nu vreau să mă plâng, dar nu am fost proiectat pentru temperaturi extreme.

Simȕi un impact în ceafă, când îl izbi o bucată mare de zăpadă.

— Oh! spuse el, ridicându-şi braȕele alarmat, abia reuşind să ȕină schiurile.

Stăpâne Solo, trebuie să protestez! spuse el.

Jacen și Jaina râdeau în timp ce luau fiecare câte un alt bulgăre de zăpadă pentru a-l arunca spre droid. Han se întoarse spre gemeni.

— Nu vă mai jucați cu C-3PO, copii. Trebuie să ne întoarcem acasă.

* * *

Jos, în hangarele de reparații ale Palatului Imperial renovat de pe Coruscant, Lando Calrissian nu-și putea imagina cum reușea Chewbacca să-și îngheșue corpul său uriaș și blănos în culoarul îngust de întreținere al *Șoimului*. Stând în picioare pe coridor, Lando îl vedea pe Wookiee ca pe o încălceală de blană maro, prinsă între generatorul de energie de urgență, compensatorul de accelerație și generatorul de câmpuri împotriva șocurilor.

Chewbacca scoase un geamăt când scăpă hidrocheia fixă. Unealta căzu cu o serie de pocnituri ricoșate până când ateriză într-un loc complet inaccesibil.

Wookieeul mârâi și apoi scoase un urlet când se lovi cu capul său păros de o țeavă cu lichid de răcire.

— Nu, nu, Chewbacca! spuse Lando, dându-și la spate pelerina elegantă și băgându-și brațul în lăcașul de întreținere. Încercă să arate spre circuite. Asta merge aici, iar asta merge acolo!

Chewbacca bombăni înapoi, nefiind de acord.

— Uite, Chewie, și eu cunosc nava asta ca pe propria-mi mână. Am deținut-o timp de câțiva ani, să știi.

Chewbacca scoase un șir de sunete răgușite care răsunară cu ecou în camera închisă.

— În regulă, fă cum vrei tu. Pot să lucrez la trapele de acces de pe corpul exterior al navei. Ți voi recupera eu hidrocheia fixă. Cine știe ce alte vechituri voi găsi acolo?

Lando se întoarse și se îndreptă spre rampă, coborând în cacofonia de cereri strigate și zgomote de motoare din hala mecanicilor de nave. Aerul mirosea a ulei și era înecăcios, contaminat cu gazele de răcire și de eșapament ale micilor nave diplomatice și ale navelor de transport mai mari. Inginerii umani și extraterestrii lucrau la nave. Ugnaughtii îndesați se cățarau prin trapele de acces și discutau unii cu alții, cerând unelte și diagrame pentru repararea motoare cu probleme.

Echipa Amiralului Ackbar, ales cu grijă, dintre mecanicii navelor Mon Calamari supravegheau modificările speciale aduse navelor mici din flota Noii Republici.

Terpfen, mecanicul-șef al lui Ackbar, se plimba de la o navă la alta, cu o tabletă de stare în mână, verificând reparațiile solicitate și examinând lucrările cu ochii lui sticloși de pește.

Lando deschise trapa de acces de pe corpul exterior al *Șoimului*. O hidrocheie scăpă și căzu în mâinile sale întinse, împreună cu câteva siguranțe cibernetice arse, un șunt de hipermotor și ambalajul unui pachet de mâncare deshidratată.

— Am găsit-o, Chewbacca, strigă el.

Răspunsul Wookieeului fu înăbușit în interiorul coridorului de acces îngust. Lando se uită la urmele de arsură de-a lungul fuzelajului ponosit al *Șoimului*. Nava părea să fie o colecție masivă de cârpeli și reparații. Trecu o mână calmă de-a lungul fuzelajului, mângâind metalul.

— Hei! Ce faci cu nava mea?

Lando își îndepărtă mâna de pe *Șoim* și se uită vinovat în jur, văzându-l pe Han Solo apropiindu-se. Chewbacca urlă un salut de pe coridorul de întreținere.

Fața lui Han reflecta o furtună de stări de spirit proaste în timp ce pășea pe podeaua plină de reziduuri a hangarului mecanic.

— Am nevoie de nava mea chiar acum. Este gata de zbor? întrebă Han.

Lando își lăsă mâinile pe lângă corp.

— Făceam doar câteva reparații și modificări, prietene. Care e problema?

— Cine ți-a spus că poți face modificări? Han era inexplicabil de furios. Chewie, trebuie să zburăm imediat. De ce l-ai lăsat pe clovnul ăsta să se joace cu motoarele mele?

— Stai puțin, Han! Asta a fost cândva nava mea, doar știi, spuse Lando, neștiind ce anume provocase atâta furie prietenului său. În plus, cine a salvat nava de pe Kessel? Cine ți-a salvat coada de flota Imperială?

C-3PO se grăbi să intre încordat în hangarul mecanic.

— Ah, salutări, Generale Calrissian, spuse el.

Lando îl ignoră pe droid.

— Am pierdut-o pe *Lady Luck* salvându-vă nava. Cred că asta merită puțină recunoștință, nu-i așa? De fapt, din moment ce mi-am sacrificat propria navă pentru a vă salva pielea, m-am gândit că poate ați fi îndeajuns de recunoscători încât să-mi dați înapoi *Șoimul*.

— Vai de mine! spuse C-3PO. Asta este o idee care ar putea merita o oarecare considerație, Stăpâne Solo.

— Taci, C-3PO, spuse Han fără să se uite în direcția droidului.

— Se pare că ai o problemă de atitudine, Han, spuse Lando cu un zâmbet care știa că îl va enerva pe prietenul său.

Dar Han depășise limitele curtoaziei comune cu acuzațiile sale răutăcioase, iar Lando nu avea de gând să-l lase să scape cu asta.

Han părea gata să explodeze, iar Lando nu-și dădea seama ce-l deranja.

— Problema este că mi-ai sabotat nava. Nu vreau să te mai atingi niciodată de ea, ai înțeles? Ia-ți propria navă. Mi se pare că, având recompensa de un milion de credite pe care ai primit-o la cursele de pe Umgul, ai putea să-ți cumperi orice navă vrei și să nu te mai joci cu a mea.

— O idee excelentă, domnule, adăugă C-3PO ca ajutor. Cu această sumă de bani, Generale Calrissian, ați putea într-adevăr să vă cumpărați o navă bună.

— Taci, C-3PO, spuse Lando, punându-și mâinile în șolduri. Nu vreau să cumpăr o altă navă, bătrâne prieten. Sublinie ultimele două cuvinte cu un sarcasm grosolan. Dacă nu pot avea *Lady Luck*, vreau *Șoimul*. Soția ta este Ministru de Stat, Han. Poți cere guvernului să-ți furnizeze orice fel de navă pe care o dorești... ce-ar fi să-ți iei o navă de luptă nouă direct de pe șantierul naval Mon Calamari?

— Sunt sigur că se poate aranja asta, domnule, fu de acord C-3PO.

— Taci din gură, C-3PO, spuse din nou Han, ținându-și ochii pe Lando. Nu vreau orice navă veche. *Șoimul* este al meu.

Lando îl privi încruntat pe Han.

— Ai câștigat-o de la mine într-un joc de sabacc și, ca să-ți spun adevărul... prietene... întotdeauna am bănuțat că ai trișat în acel joc.

Han se înfurie, dându-se înapoi.

— Mă acuzi că am trișat? Mi s-a mai spus că sunt ticălos, dar niciodată un trișor! De fapt, mi se pare, spuse el cu o voce joasă și amenințătoare, că tu însuși ai câștigat *Șoimul* într-un joc de sabacc înainte să apar eu. Nu cumva ai câștigat și minele de gaz tibanna din Orașul Norilor de la fostul Baron Administrator într-un joc de sabacc? Ce ai fi putut folosi ca garanție pentru un asemenea pariu? Ești un escroc murdar și bun de nimic, Lando. Recunoaște.

— Și tu ești un pirat! spuse Lando, venind în față, cu pumnii strânși lângă el. Își făcuse o reputație de jucător expert.

Chewbacca mârâi din interiorul *Șoimului*, scoțând zgomote și lovituri puternice în timp ce ieșea din pasajul îngust. Se împiedică pe rampa de intrare și se ridică în picioare ținându-se de suportii pistonului.

În timp ce Han și Lando se apropiau pentru a se afla la o distanță suficientă pentru a se lovi unul pe altul, C-3PO se strecură între ei.

— Scuzați-mă, domnilor, dar aș putea face o sugestie? Dacă într-adevăr ați câștigat amândoi nava într-un joc de sabacc și dacă vă contestați rezultatele, ați putea, poate, pur și simplu, să jucați un alt joc de sabacc pentru a rezolva această problemă odată pentru totdeauna?

C-3PO își întoarse senzorii optici luminoși mai întâi spre Lando, apoi spre Han.

— Am venit aici doar pentru a-mi lua nava, spuse Han, dar acum ai transformat asta într-un subiect de onoare.

Lando se uită la Han fără să clipească.

— Te pot învinge în orice zi a săptămânii, Han Solo.

— Nu și în această zi, spuse Han, coborându-și și mai mult vocea. Dar nu doar la sabacc. Vom juca sabacc *la întâmplare*.

Lando ridică din sprâncene, dar întâmpină privirea lui Han privindu-l fix.

— Cine va ține evidența partidelor?

Han își întoarse bărbia într-o parte.

— Îl vom folosi pe C-3PO ca moderator. *Tijă Aurie* nu are destulă minte ca să trișeze.

— Dar, domnule, eu chiar nu am programarea necesară pentru..., spuse C-3PO.

Han și Lando izbucniră la unison:

— Taci, C-3PO!

— În regulă, Han, spuse Lando, hai s-o facem înainte să-ți pierzi curajul.

— O să pierzi mai mult decât curajul înainte ca acest joc să se termine, spuse Han.

* * *

În timp ce Lando aranja cărțile și masa de sabacc, Han Solo îi conduse pe ultimii birocrați care nu erau de serviciu spre ieșirea din micul salon.

— Afară. Haideți! Trebuie să folosim locul ăsta pentru o vreme.

Bombăniră și obiectară într-o varietate de limbi, dar Han îi ajută să iasă pe ușă cu împingeri blânde.

— Depuneți o plângere la Noua Republică. Apoi închise ușa și o sigilă, întorcându-se spre Lando. Ești gata?

Asta era cu mult diferit de saloanele sufocante și pline de fum în care obișnuia

să joace sabacc, cum fusese jocul în care câştigase odată o planetă pentru Leia în încercarea de a-i câştiga dragostea. La masa de sabacc, Lando desfăcu un pumn de cărţi dreptunghiulare cu ecrane cristaline intercalate între straturi metalice.

— Sunt gata când ești și tu, amice. Dar părea neliniștit. Han, nu trebuie neapărat să facem asta...

Han adulmecă aerul, încruntându-se la mirosurile îmbâcsite ale vaporilor de odorizanti și ale parfumurilor de ambasador.

— Ba da, trebuie. Leia a avut un accident într-una din misiunile ei diplomatice și vreau ca *eu* să o escortez înapoi acasă, nu vreo navă-spital.

— Leia e rănită? spuse Lando, ridicându-se în picioare, surprins. Deci asta te-a deranjat. Las-o baltă, ia nava. Oricum, glumeam și eu. Vom face asta altă dată.

— Nu! O facem acum, altfel nu vei renunța niciodată să mă bați la cap. C-3PO, vino aici. De ce durează atât de mult? spuse Han.

Droidul auriu veni de la stația de calculatoare din spate, părând agitat, ca de obicei.

— Sunt aici, Stăpâne Solo. Tocmai revizuiam programul regulamentului de sabacc.

Han își bătui selecțiile în consola droidului barman, zâmbind în timp ce alegea o băutură fructată și îmbietoare pentru Lando – completată cu o floare tropicală albastră ca garnitură – și o bere cu mirodenii pentru el. Se așază, îi strecură băutura lui Lando și sorbi din bere. Lando sorbi o înghițitură din băutură, tresări și forță un zâmbet.

— Mulțumesc, Han. Ar trebui să împart cărțile?

Ținea cărțile de sabacc în mână, aplecându-se peste câmpul de proiecție al mesei.

— Nu încă. Han ridică o mână. C-3PO, verifică de două ori să te asiguri că aceste fețe de cărți sunt bine amestecate.

— Dar, domnule, cu siguranță...

— Fă-o și gata. Vrem să ne asigurăm că nimeni nu are un avantaj nedrept. Nu-i așa, prietene?

Lando reuși să-și păstreze zâmbetul forțat în timp ce îi înmâna pachetul de cărți lui C-3PO, care trecu cărțile printr-un aparat de amestecat de pe marginea mesei.

— Sunt complet amestecate, domnule.

C-3PO împărți cu meticulozitate câte cinci dintre cărțile metalice plate lui Lando și lui Han.

— După cum știți, acesta este un sabacc *la întâmplare*, o combinație de forme variate ale jocului, spuse C-3PO, ca și cum ar fi recitat programul pe care tocmai îl încărcase. Există cinci seturi diferite de reguli, schimbate la întâmplare și la intervale de timp aleatorii, așa cum va determina generatorul aleatoriu al computerului... adică eu!

— Cunoaștem regulile! mârâi Han, dar nu era atât de sigur. Și cunoaștem și miza.

Ochii profunzi și strălucitori ai lui Lando îi întâlniră pe ai lui din cealaltă parte a mesei.

— Câștigătorul ia *Șoimul*. Cel care pierde ia transportul în comun de pe Coruscant de acum înainte.

— Foarte bine, domnilor, spuse C-3PO, activați-vă cărțile. Primul jucător care va ajunge la un scor de o sută de puncte va fi declarat câștigător. Prima noastră rundă se va juca conform – făcu o scurtă pauză în timp ce funcția sa aleatorie făcea o selecție din lista încâlcită de reguli – regulilor alternative ale Cazinoului din Orașul Norilor.

Han se holba la imaginile care apăreau pe cărțile sale, în timp ce mintea lui se grăbea să-și amintească în ce fel difereau regulile Cazinoului din Orașul Norilor de forma standard de joc de pe Bespin. Se holba la un set amestecat a celor patru combinații de sabacc – *săbii*, *doage*, *clondire* și *monede*, cu diverse scoruri pozitive și negative pentru fiecare dintre ele.

— Fiecare jucător poate selecta una – și numai una – dintre cărțile sale pentru a fi schimbată, iar apoi facem numărătoarea pentru a vedea cine se apropie cel mai mult de un scor pozitiv sau negativ de douăzeci și trei, sau zero.

Han își examinează cărțile, concentrându-se, dar nu găsi niciun set care să însumeze un număr corespunzător. Lando avea un zâmbet larg – dar el avea întotdeauna o astfel de expresie când juca. Han luă o înghițitură din berea sa amară cu mirodenii, înghiți greu și alese o carte.

— Gata?

Își ridică ochii pentru a-l privi pe Lando. Lando apăsă micul buton de amestecare de pe colțul din stânga jos al unei cărți. Han procedă la fel, urmărind cum imaginea de opt de *monede* pâlpâi și se reformă într-un număr de douăsprezece de *clondire*. Împreună cu un nouă de *clondire* din mână, totaliza douăzeci și unu. Nu prea grozav. Dar când îl văzu pe Lando încruntat la propria sa carte nouă, speră că va fi suficient de bine.

— Douăzeci și unu, spuse Han, trântindu-și cărțile pe masă.

— Optsprezece, răspunse Lando, încruntat. Tu primești diferența.

— Schimbare de reguli! Timpul a expirat! spuse C-3PO. Trei puncte în favoarea Stăpânului Solo. Următoarea rundă este după... *Sistemul Preferat al Împărătesei Teta*.

Han se uită la noua sa mână de cărți, încântat să vadă o pereche fermă de culoare... dar, dacă își amintea bine, conform *Regulilor Împărătesei Teta*, jucătorii schimbau câte o carte la întâmplare, iar când Lando întinse mâna pentru a smulge o carte din partea dreaptă, Han speră să o înlocuiască cu un *comandor de sabie*... cu toate astea, mâna eșuase. Lando câștigă runda și ieși cu un mic avantaj, dar înainte să poată contabiliza scorurile, C-3PO interveni cu o altă *schimbare de reguli*. De data aceasta, notat după sistemul Standard Bespin, avantajul lui Lando se dublase.

Han blestemă în sinea lui în timp ce privea mizeria haotică a mâinii următoare, neștiind ce să pluseze și ce să arunce. Înainte să ia o decizie, însă, cronometrul aleatoriu din creierul electronic al lui C-3PO îl făcu să anunțe o altă *schimbare de reguli*.

— Gambitul Corellian de data aceasta, domnilor.

Han chicoti încântat, căci, conform noilor reguli, perechile de culori se potriveau între ele după un tipar complet diferit.

— Te-am prins! strigă el, lăsându-și mâna în jos.

Lando bombăni, arătând un joker care, deși valoros cu doar câteva momente înainte, acum valora paisprezece puncte conform noului sistem de punctaj.

În următoarele câteva mâini, Han avansă în clasament, apoi pierdu teren

atunci când regulile se schimbă din nou în stilul Cazinoului din Orașul Norilor, care considera că toți jokerii erau perdanți. Han întinse mâna în față pentru a înșfăca una dintre cărțile lui Lando, exact în momentul în care Lando alegea una dintre cărțile sale pentru a o schimba la întâmplare. Amândoi încremeniseră.

— C-3PO, spune-ne din nou după ce reguli jucăm.

— Oricum, e un nou interval de timp, spuse droidul auriu. Trecem la *Standardul Bespin*. Nu, stați... avem interval de timp nou! Înapoi la *Preferințele Împărătesei Teta*.

Han și Lando se uitară din nou la noile lor cărți, cu mințile involburate de confuzie. Han mai luă o înghițitură din berea sa cu mirodenii, iar Lando își goli cocteilul fructat cu o grimasă. Pe fundul paharului său, floarea de culoare strălucitoare începuse să încolțească rădăcini contorsionate care se târau pe fundul acestuia.

— C-3PO, mai spune-ne o dată scorurile, spuse Lando.

— Calculând pentru ultima modificare a regulilor, domnilor, totalul este de nouăzeci și trei de puncte pentru Stăpânul Solo și optzeci și șapte pentru Generalul Calrissian.

Han și Lando se priviră unul pe celălalt.

— Ultima mână, amice, spuse Han.

— Bucură-te de cele câteva secunde care ți-au mai rămas de proprietate, Han, spuse Lando.

— Regulile Gambitului Corellian, ultima mână de caz special, anunță C-3PO.

Han își simțea capul pulsând, încercând să-și amintească ce se întâmplase la ultima mână a Gambitului Corellian. Apoi îl văzu pe Lando fixând valoarea uneia dintre cărțile sale, pregătindu-se să-și pună mâna de cărți în câmpul de flux din centrul mesei de sabacc. Han își studie cărțile sale principale: *balanța* și *cumpătarea* – oricare dintre ele ar fi putut depăși scorul total de o sută. Apăsă butonul de păstrare pe *balanța*, pentru unsprezece puncte, apoi își împinse restul mâinii în câmpul de flux.

Han și Lando se aplecară înainte, privind cu suspans în timp ce imaginile de pe cărți se roteau și se schimbau, trecând de la o valoare la alta în ceață până când se stabilizară, una câte una. Lando se holbă la cărțile sale cu o denominare slabă, deloc spectaculoasă, în timp ce Han făcea cea mai bună alegere pe care o avusese de-a lungul întregului joc. Toate cărțile aveau fețe: *decesul*, *răbdarea*, *steaua* și *regina văzduhului și beznei*, împreună cu *balanța* pe care o păstrase. Scorul său depășise cu ușurință obiectivul, lăsându-l pe Lando în ruină.

Se bucură în aceeași clipă în care C-3PO declară din nou:

— Schimbare de reguli!

Han se uită fix la droidul auriu, așteptând.

— Această mână va fi punctată conform *Variației lui Ecclessis Figg*, spuse C-3PO.

Han și Lando se priviră unul pe celălalt, rostind împreună cuvintele.

— Ce este *Variația Figg*?

— În runda finală, scorurile tuturor cărților cu fețe impare sunt scăzute în loc să fie adăugate la scorul final. Asta înseamnă, Stăpâne Solo, că în timp ce câștigi zece puncte pentru *răbdarea*, *steaua* și *regina văzduhului și beznei*, pierzi un total de patruzeci și unu pentru *balanța*, *steaua* și *decesul*.

C-3PO făcu o pauză.

— Mă tem că ați pierdut, domnule. Generalul Calrissian câștigă șaisprezece puncte pentru un scor total de o sută trei, în timp ce dumneavoastră rămâneți cu un scor final de șaizeci și două.

Han clipi șocat la paharul său pe jumătate gol de bere cu mirodenii, în timp ce Lando bătea cu pumnul în masă în semn de triumf.

— Bun joc, Han. Acum du-te să o aduci pe Leia. Vrei să vin cu tine?

Han continuă să se holbeze la masă, la berea lui, la orice altceva în afară de Lando. Se simțea gol pe dinăuntru. Astăzi, nu numai că aflase de tragedia Leiei, dar pierduse și nava pe care o deținea de mai bine de un deceniu.

— Ia-o, e a ta, mormăi Han.

În cele din urmă își ridică privirea pentru a-l privi pe Lando.

— Haide, Han. Ești tulburat. Nu ar fi trebuit să faci pariul de la bun început. Doar...

— Nu, *Șoimul* este al tău, Lando. Nu sunt un trișor, și am făcut înțelegerea înainte de joc. Han se ridică în picioare, întorcându-i spatele lui Lando, lăsând restul de bere neconsumată. C-3PO, autorizează o schimbare de înregistrare pentru *Șoim*. Și ar fi bine să iei legătura cu centrul de control al transporturilor. Aranjează un transport diplomatic pentru Leia. Până la urmă nu o voi lua eu.

Lando se mișcă stânjenit.

— O să am grijă de navă, Han. Nu va avea nicio zgârietură.

Fără un alt cuvânt, Han se duse la ușa salonului, o descuie și păși pe holurile cu ecou.

Capitolul 4

Pe puntea Distrugătorului Imperial *Gorgona*, Amiralul Daala, cu mâinile în mânuși negre încleștate la spate, stătea în poziție de maximă concentrare. În fața ferestrei punții, gazele strălucitoare iluminate ale unui mănunchi de stele albastre gigantice transformau Nebuloasa Cauldron într-un spectacol extraordinar de lumini. Lângă nava ei, în formație de staționare, se aflau *Basiliscul* și *Manticorul*. Gazele ionizate făceau ravagii cu senzorii navelor, făcând din nebuloasă o ascunzătoare perfectă pentru cele trei nave de luptă complet înarmate.

Daala auzi un pas timid în spatele ei și se întoarse spre Comandantul Kratas.

— Da, Comandante?

În timp ce se mișca, uniforma gri-oliv se lipi de ea precum o a doua piele, în timp ce coama ei de păr de culoarea cuprului se desfășura în urma ei ca o coadă de cometă. Kratas execută un salut perfect și rămase în picioare la o treaptă sub platforma ei de observație.

— Doamnă Amiral, spuse el, începând cu ora nouă, am terminat evaluarea pierderilor suferite în timpul bătăliei de la *Foale*.

Daala își subție buzele într-o linie strânsă, fără emoții. Kratas era un bărbat scund, recrutat în Marina Imperială dintr-o forță de ocupație de pe una dintre planetele de recrutare. Avea părul negru tuns la lungimea regulamentară, ochi mari și apoși, așezați sub sprâncenele arcuite, și o bărbie proeminentă care atârna sub niște buze aproape inexistente. Cea mai bună parte a lui Kratas, totuși, credea Daala, era că respecta întotdeauna ordinele. Fusesse instruit bine la Academia Militară Imperială de pe Carida.

— Dă-mi analiza, Comandante, spuse Daala.

Kratas nu clipi în timp ce rostea cifrele din memorie.

— Împreună, am pierdut în total trei escadrile de nave de luptă TIE și, bineînțeles, toți oamenii și resursele de la bordul *Hidrei*.

Daala simți o răbufnire rece de furie la menționarea navei de război distruse. Kratas trebuie să fi perceput ceva în expresia ei, pentru că tresări, deși nu se dădu înapoi. *Hidra*, cel de-al patrulea Distrugător al Daalei, fusese sfârtecat într-una dintre găurile negre ale *Foalelor*. Fusesse prima pierdere semnificativă a Daalei în luptă, un sfert din capacitatea sa distructivă fiind ștearsă de Han Solo și de savanta trădătoare Qwi Xux, ce furaseră super-arma *Zdrobitorul de Soare* și fugiseră din *Instalația din Foale* a Imperiului, foarte bine păzită.

— Cu toate astea, continuă Kratas. Vocea îi tremură puțin, apoi își reveni. Patruzeci de nave de luptă TIE de pe *Hidra* au ajuns în siguranță la celelalte Distrugătoare, ceea ce compensează într-o oarecare măsură celelalte pierderi.

Distrugătoarele Daalei ieșiseră din aglomerarea *Foalelor*, așteptându-se să-l înghită și să-l nimicească pe Han Solo – dar navele ei se avântaseră cu capul înainte în flota zdrențuită de pe Kessel asemenea unor câini de luptă frenetici. Deși Distrugătoarele învinseseră aproape două treimi din navele Kesselului, *Basiliscul* suferise avarii grave și trebuise să fie conectată cu navicomputerele *Gorgonei* pentru

a scăpa în locația secretă din Nebuloasa Cauldron.

— Care este stadiul reparațiilor *Basiliscului*? întrebă ea.

Kratas pocni elegant din călcâie ca și cum ar fi fost încântat să dea vești bune.

— Trei dintre cele patru tunuri turbolaser avariate au fost reparate și sunt acum operaționale. Ne așteptăm să terminăm reparațiile la cel de-al patrulea în următoarele două zile. Trupele spațiale blindate au finalizat lucrările la carcasa externă fisurată. Punțile 7-9 sunt din nou etanșe, iar în prezent refacem alimentarea cu aer a habitaculului. Circuitele avariate al controlului de zbor au fost reproiectate, iar consolele de navigație și de țintire sunt acum complet operaționale. Apoi inspiră adânc. Pe scurt, doamnă Amiral, cred că întreaga noastră flotă este din nou pregătită de luptă.

Daala se aplecă mai aproape de fereastră, încolăcindu-și degetele lungi în jurul imitației de lemn a balustradei. Încercă fără succes să oprească zâmbetul să i se strecoare pe buze. Mirosul metalic al aerului o liniștea. Trăia pe *Gorgona* de mai bine de un deceniu. Aerul fusese reprocessat și reîmprospătat până când mirosurile organice înțepătoare fuseseră îndepărtate, lăsând doar mirosuri sterile, mirosul de metal și de uleiuri lubrifiante, mirosul liniștitor al uniformelor călcate ale Marinei Imperiale și al armurilor lustruite ale soldaților din trupele de șoc.

— Dacă îmi permiteți o întrebare, doamnă Amiral, spuse Kratas, aruncând o privire în jur pentru a-i vedea pe ceilalți membri ai echipajului la posturile lor, având capetele întoarse cu grijă departe de conversație, prefăcându-se că nu ascultă.

Daala își ridică sprâncenele, așteptând ca el să continue.

— Cu informațiile pe care le-am obținut în urma interogării lui Han Solo și cu transmisiunile pe care le-am primit, știm că Împăratul nu mai este în viață, că Darth Vader și Marele Moff Tarkin sunt și ei morți și că Imperiul s-a fragmentat într-un război civil.

Kratas ezită, iar Daala vorbește pentru el.

— Te întrebi, Comandante, cine este Comandantul nostru Suprem?

Kratas aprobă energic din cap.

— Marele Amiral Thrawn a fost ucis, la fel ca și Lordul Războinic Zsinj. Știm că există mai mulți Comandanți care încă se luptă pentru rămășițele Imperiului, dar par mai interesați să se distrugă între ei decât să lupte împotriva Rebeliunii. Pot să fac o sugestie? Academia Militară Imperială de pe Carida pare a fi încă stabilă și loială, având la dispoziție foarte multe arme. Poate că ar fi mai bine să...

— Nu prea cred, spuse Daala brusc, întorcându-se de la el pentru a-și ascunde încruntarea.

Fusese antrenată și călcată în picioare în cruda Academie Militară de pe Carida. Pentru că era femeie, Daala fusese ignorată la fiecare promovare; i se dăduseră cele mai neplăcute misiuni. Fusese brutalizată. Și asta nu făcuse decât să-i sporească dorința de a reuși. În cele din urmă, își crease o identitate falsă prin intermediul vastelor rețele de calculatoare ale Caridei și folosisese acea identitate în sălile de simulare a luptei. Câștigase în mod repetat, elaborând tactici revoluționare care fuseseră adoptate de multe dintre Forțele de Asalt Terestru ale Armatei Imperiale. După ce Mofful Tarkin descoperise adevărata identitate a Daalei și își dăduse seama de talentul ei, o luase în secret, folosindu-se de noua sa autoritate de Mare Moff al teritoriilor de pe Inelul Exterior. O promovase la rangul de Amiral – și din câte știa ea, era singura femeie Amiral din întreaga Flotă Imperială.

Cu toate astea, din cauza prejudecăților Împăratului față de femei și rasele non-umane, Tarkin păstrase secret adevărul despre noul său Amiral. Daala și Tarkin deveniseră iubiți și, pentru a nu atrage atenția Împăratului, acesta îi dăduse comanda a patru Distrugătoare însărcinate să păzească centrul de cercetare ultrasecret din interiorul grupului de găuri negre. Dar acum, că ieșise la lumină cu navele ei de luptă, gata să devasteze orice planetă loială Rebeliunii, Daala nu putea concepe să predea acea autoritate foștilor ei persecutori de pe Carida.

Trase adânc aer în piept și îl privi din nou pe Comandantul Kratas. Acesta rămase în picioare fără să se miște, așteptând în continuare răspunsul ei. În jurul punții, alți membri ai echipajului își ridicară privirea de la posturile lor; dar când Daala le aruncă o privire, își găsiră repede alte lucruri de făcut.

— Din moment ce facțiunile par să fi uitat că adevăratul nostru inamic este Rebeliunea, cred că le vom da un exemplu. Trebuie să le concentrăm atenția asupra inamicului potrivit – Rebelii care l-au ucis pe Marele Moff Tarkin, care au distrus *Steaua Morții* și care l-au ucis pe Împărat. Din moment ce Marele Amiral Thrawn a fost singura persoană din flota Imperială cu rang mai mare decât al meu, trebuie să presupun că rangul meu este acum cel puțin la fel de mare ca al oricărui dintre pretendenți.

Ochii lui Kratas se măriră, dar Daala clătină din cap. Părul ei lung se ondula asemenea unor flăcări.

— Nu, Comandante, nu am nicio intenție de a-mi anunța candidatura pentru ceea ce a mai rămas din Imperiu. Nu este o treabă care mi-ar face plăcere. Vom lăsa asta în seama micilor dictatori. Eu vreau doar să provoc pagube. Cât mai multe.

Buzele i se strâmbară într-un rânjet, iar vocea ei deveni tăioasă.

— Cred că cea mai bună șansă a noastră este să ne bazăm pe tactici de lovire și fugă, pe războiul de gherilă. Avem trei Distrugătoare. E suficient pentru a distruge civilizațiile de pe multe lumi. Trebuie să lovim repede și să fugim. Vom continua să-i lovim pe Rebeli cât mai mult timp.

Aruncă o privire pe punte pentru a vedea că tot personalul se holba la ea, unii cu ochii mari și gura căscată, alții rânjind. Echipajul ei fusese blocat atât de mult timp în *Foale*, pregătit să lupte, dar refuzându-i-se orice șansă de a acționa pentru că fuseseră obligați să păzească grupul de cercetători specializați în producerea de arme. Privi spre Nebuloasa Cauldron, văzu luminile strălucitoare ale altor sisteme stelare străpungând ceața generată de gazul ionizat. Multe ținte așteptau acolo.

Se întoarse apoi spre postul de navigație.

— Locotenente, vreau să stabilești un curs spre ultimele rute de navigație cunoscute, cele mai apropiate de poziția noastră.

— Da, doamnă Amiral, spuse locotenentul, sărind practic spre postul său.

— Informați tot personalul de pe cele trei nave, spuse Daala.

Un zâmbet îngâmfat îi lumină fața; se simțea ca și cum sângele ei ar fi devenit cupru topit. Ochii ei verzi păreau să scânteieze cu fulgere laser gata să fie lansate asupra unei prăzi neștiutoare. Lupta era pe cale să înceapă.

— Mergem la vânătoare, spuse Daala, iar echipajul de pe punte izbucni în aclamații spontane.

* * *

În adâncul spațiului, haita de Distrugătoare Imperiale aștepta, cu senzorii în alertă și scanând urmele de nave care se apropiau. Atârnavă la un nod hiperspațial de la capătul îndepărtat al Rutei Comerciale Coreliene, unde toate navele cu destinația Anoot sau Bepin sau alte planete de pe acea linie ieșeau din hiperspațiu pentru a-și recalibra cursul și a porni pe un nou vector.

Daala se plimba pe puntea de comandă a *Gorgonei*, cu privirea concentrată, urmărindu-și personalul în timp ce așteptau. Privirea ei îi ținea pe toți în alertă, tensionați, cu intenția de a îndeplini sarcinile fără cusur. Era mândră de echipajul ei. Era încrezătoare că ar putea obține o victorie măreață împotriva gunoaielor Rebele.

Unul dintre locotenenți se întoarse de la consola sa de senzori.

— Doamnă Amiral! Fluctuațiile indică sosirea unei nave din hiperspațiu. O urmărim... se apropie.

— Alertă maximă, ordonă Daala. Spune-le celor de pe *Basilisc* și *Manticor* să-și pregătească bateriile turbolaser.

Comandantul Kratas se răsuci de la postul său pentru a împărți sarcinile. Semnalul de alarmă intens răsună pe punțile Distrugătorului. Trupele se grăbiră să ajungă la posturile lor, cu armurile și cizmele zdrăngănind.

— Artileriști, strigă Daala prin interfon, țintiți doar pentru a dezactiva! Trebuie să capturăm nava întreagă.

— Iată că vine! spuse locotenentul.

Daala se răsuci pentru a privi golul negru al spațiului, la stelele care atârnavă nemișcate în modele complexe. Apăru o ondulație, asemeni unei zgârieturi pe o sticlă vopsită în negru, iar o navă de dimensiuni medii pătrunse în spațiul normal și rămase suspendată într-o zonă preprogramată pentru recalibrarea navigației.

Daala zâmbi, încercând să-și imagineze expresia de pe fața Căpitanului când se trezi brusc blocat de trei Distrugătoare de clasă Imperială.

— O corvetă Coreliană, doamnă Amiral, spuse Kratas, ca și cum Daala nu ar fi putut să o identifice ea însăși.

Ea se uită la forma distinctivă în formă de cap de ciocan a secțiunii de punte și la grupul de douăsprezece motoare uriașe de hiperpropulsie și de rachete subluminate care străluceau alb-albastru în urma navei.

— Sunt cele mai comune transportoare galactice. S-ar putea să fie doar comercianți.

— Ce importanță are asta? spuse Daala. Pregătiți-vă să trageți. Să testăm bateriile reparate ale turbolaserelor de pe *Basilisc*.

— Doamnă Amiral, Căpitanul corvetei ne trimite un semnal, spuse ofițerul de comunicații.

— Ignoră-l. *Basiliscul*, deschideți focul. Două lovituri chirurgicale. Distrugeți unitățile de hiperpropulsie.

Daala privi, simțind fiorul electric al comenzii. Tâșniră două săgeți verzi orbitoare. Prima săgeată pulveriză și dispersă scuturile ridicate ale corvetei, iar a doua străpunse prin zona afectată și paraliză motoarele. Corveta se legănă în spațiu, apoi se roti încet ca o rozătoare moartă pe o sârmă. O strălucire roșie-galbenă se răspândi de la miezul de energie distrus.

Cele trei Distrugătoare se profilă deasupra navei avariate.

— Căpitanul corvetei transmite semnalul de capitulare, spuse ofițerul de comunicații.

Daala simți un scurt fior de dezamăgire, dar și-l stăpâni. Nu-și putea permite să facă greșeli stupide. Fusese deja prea entuziastă în urmărirea lui Han Solo și a *Zdrobitorului de Soare* furat, iar acel zel o făcuse să piardă *Hidra*.

Comandantul Kratas păși în spatele ei, coborându-și vocea.

— Și dacă nava nu face parte din Alianța Rebelilor? Mulți contrabandiști folosesc corvete Corelliene.

— O observație bine punctată, spuse Daala. Cu mult timp în urmă, Tarkin o învățase că un bun comandant asculta întotdeauna opiniile și sugestiile ofițerilor săi de încredere. Dacă acest Căpitan are legături cu vreo rețea de contrabandă și nu cu Rebeliunea, atunci poate că îl putem face să lucreze pentru noi. Am putea angaja câțiva spioni, sabotori.

Kratas încuviință din cap la acea sugestie.

— Activați un fascicul de tractare, spuse Daala. Deschideți ușile hangarului inferior și tractați corveta în hangarul nostru.

Daala activă sistemul de comunicații cu fascicul îngust de lângă postul ei, iar imaginea unui General al Armatei Imperiale se ridică dintr-un holoemițător. Forma lui pâlpâi albastră pe margini din cauza distorsiunii transmisiei. Daala se aplecă asupra imaginii, ca un gigant care contempla o jucărie.

— Generale Odosk, pregătește echipa care să urce la bord. Ți-ai instruit trupele?

— Da, Doamnă Amiral, se auzi vocea filtrată. Știm ce avem de făcut.

Era corect ca supraviețuitorii de pe *Hidra* să fie echipa de abordaj a primei lor nave capturate.

Corveta avariata, care încă mai avea scurgeri de emisii termice de la miezul energetic fisurat, se ridică pe sforile invizibile ale razei tractoare a *Gorgonei*. Cală inferioară a Distrugătorului se deschise ca fălcile unui carnivor uriaș.

Ofițerul de comunicații vorbi din nou.

— Doamnă Amiral, Căpitanul corvetei continuă să ceară instrucțiuni. Pare destul de neliniștită.

Daala se întoarse brusc.

— Este o *ea*? Corveta are o femeie Căpitan?

— Este o voce de femeie, Doamnă Amiral.

Daala își bătu degetele împreună, meditănd la noile informații. Femeilor părea să le fie mult mai ușor să dobândească comanda în Alianța Rebelă... dar povara suplimentară a chinurilor brutale o făcuse pe Daala mai puternică.

— Ține-o în suspans.

— Captură completă, doamnă Amiral, spuse Comandantul Kratas. Corveta nu a opus rezistență. Echipa de abordaj sunt pregătite.

— Închideți ușile hangarului, spuse Daala. Trimiteți o echipă de programatori pentru a extrage informații din computerul principal al captivilor. Avem nevoie de hărți, registre de istorie. Avem multe de învățat.

— Nu tocmai ați ordonat Generalului Odosk și echipei sale speciale să urce la bordul navei? spuse Kratas.

Daala îl privi brusc încruntată.

— Ei au alte ordine. Tu urmează-le pe ale tale.

— Da, Doamnă Amiral, spuse Kratas cu o voce mică.

— Aduceți Căpitanul corvetei în camerele de interogatoriu. S-ar putea să fie

nevoie să încurajăm puțină sinceritate.

Kratas încuviință din cap și ieși cu pas vioi de pe punte.

* * *

Ușa sinistră a camerei de interogatoriu se deschise cu un șuiertat descurajator. Când intră, Daala rămase dezamăgită să vadă cine era Căpitanul capturat: un Sullustan scund, cu fața ca de șoarece, cu o falcă groasă și cauciucată, atârând în jurul unei bărbii mici. Ochii lui mari și sticloși, întunecați ca smoala și strălucitori, îi aminteau de găurile negre din aglomerarea din *Foale*.

Căpitanul Sullustan se bâlbâi panicat, cu buzele umede de salivă înspumată. Alături de el se afla un droid de protocol cromat de model vechi, care îi servea drept translator. Droidul își mișca brațele și picioarele cu un zumzet, de parcă creierul său computerizat era atât de zăpăcit încât nu mai putea controla toate sistemele sale deodată. Droidul vorbi brusc cu o voce feminină.

— Doamnă Amiral! Mă bucur atât de mult că am fost în sfârșit aduși la cineva din conducere. Putem să rezolvăm această situație dificilă? Nu am greșit cu nimic.

Alături de droid, Căpitanul Sullustan își desfăcu casca de piele strânsă care îi acoperea capul oblic, apoi bolborosi monoton, iar droidul traduse:

— Căpitanul T'nun Bdu cere o explicație... Sullustanul se bâlbâi alarmat și se prinse de brațul platinat al droidului. Corecție, Căpitanul vă cere respectuos să aveți amabilitatea de a vă explica acțiunile. Vă rugăm să ne spuneți dacă există ceva ce poate face pentru a evita un incident diplomatic, deoarece nu dorește să declanșeze niciun conflict.

Căpitanul Sullustan dădu energic din cap. O spumă de salivă i se adunase pe buze și se scurgea în canalele dintre obrajii săi zbârciți.

— Șterge-ți bărbia, spuse Daala.

Privi la oribilul scaun de interogatoriu fixat în umbra camerei. Pereții camerei erau acoperiți cu plăci de fier nefinisate, fixate de șuruburi mari și butucănoase. Câteva pete marcau diverse locuri care nu fuseseră curățate după interogatoriile anterioare. Scaunul în sine avea tuburi și țevi înclinate și cabluri, chingi, lanțuri, țepușe, cele mai multe dintre ele neavând alt scop decât acela de a spori teroarea victimei.

— Ceea ce am dori de la Căpitan acum, spuse Daala, întorcându-se ca și cum ar fi ignorat scaunul, sunt niște informații. Poate că ni le puteți oferi fără să fie nevoie să recurgem la... neplăceri.

Căpitanul tresări de spaimă. Droidul platinat de gen feminin se clătină de pe un picior pe altul și apoi păru să ia o decizie. Se uită cu o aparentă adorație la Căpitanul Sullustan, apoi se îndreptă și vorbi cu o voce clară, fără perdea.

— Doamnă Amiral, pot să vă ofer aceste informații. Nu este nevoie să îl torturați pe Căpitanul meu.

Sullustanul borborosi din nou, dar droidul păru să nu-l audă.

— Suntem în misiune pentru a furniza provizii și module noi de locuit pentru o mică colonie de pe planeta Dantooine. Colonia nu este afiliată cu Rebeliunea în acest moment. Coloniștii sunt refugiați inofensivi.

— Câți locuitori sunt în acea colonie? întrebă Daala.

— Aproximativ cincizeci, luați de la vechiul avanpost minier de pe planeta Eol

Sha. Momentan aceștia nu sunt înarmați.

— Înțeleg, spuse Daala. Ei bine, Căpitane, trebuie să vă punem sub sechestru bunurile. Cred că în cala de marfă a unei corvete Corelliene se transportă în mod obișnuit provizii pentru un an, fără a fi nevoie de realimentare. Confisc aceste provizii pentru a le pune în slujba Imperiului. Această colonie de pe Dantooine va trebui să se aprovizioneze în alt mod.

Sullustanul ciripi consternat, iar Daala îl străpunse cu o privire dură.

— Poate ați dori, Căpitane, să ieșiți în afara sasului și să depuneți o plângere?

Sullustanul tăcu imediat. Ușa camerei de interogatoriu şuieră din nou, dezvăluind doi soldați din trupele de șoc și pe Comandantul Kratas.

— Duceți-l pe Căpitan și pe droid înapoi la nava sa, spuse Daala, apoi își înclină capul pentru a-l privi fix pe Sullustan. Echipajul nostru deja golește cala de toată încărcătura, dar Generalul Odosk și-a pus oamenii să repare și să ocolească circuitele motorului avariat. Suficient cât să puteți șchiopăta spre un alt sistem.

Sullustanul se înclină, vorbind ca o rozătoare, fără oprire, în limba lui. Droidul feminin rămase în poziție de drepti și vorbi cu o voce uimită.

— Mulțumesc, doamnă Amiral. E foarte respectuos din partea dumneavoastră. Vă apreciem ospitalitatea.

Trupele de șoc îi luară, conducându-i pe holurile sterile ale Distrugătorului. Ușile se închiseră din nou, lăsând-o pe Daala singură cu Comandantul Kratas. Acesta se întoarse spre ea cu ochii întunecați și mari sub sprâncenele sale arcuite.

— Doamnă Amiral, am coborât la nivelul piraților spațiali? Atacăm nave de transport și le furăm proviziile?

Daala scoase un datapad de la șold și apăsă un buton pentru a apela ultima citire. Îl întoarse spre el pentru ca el să poată vedea informațiile.

— Îți apreciez respectul pentru onoarea Marinei Imperiale, Comandante. Totuși, înainte să vin să văd prizonierii, am primit un raport cu privire la conținutul calei de marfă a navei. Într-adevăr, sunt provizii pentru o nouă colonie, dar am găsit de asemenea armament greu, echipamente de comunicații și echipamente prefabricate pentru hangare de nave de luptă.

Apoi făcu un gest spre ușă.

— Înapoi pe punte. Vreau să văd ce se întâmplă în continuare.

— Ce vreți să spuneți? spuse Kratas.

Daala închise datapadul și se uită la el.

— O să vezi. Deocamdată, ai răbdare.

În timp ce părăseau camera de interogatoriu, ușa glisă, sigilând în urma ei întunericul și mirosul de frică reținut în cameră.

* * *

Imaginea de aproape a Generalului Odosk tremură, însă ea putu să vadă rânjetul plin de satisfacție de pe fața lui lată.

— Misiune îndeplinită, doamnă Amiral.

— Excelent, domnule General. Presupun că vă aflați într-un punct bun de observație?

Odosk încuviință din cap.

— N-aș rata asta. Mulțumesc.

Daala se întoarse spre ferestrele de pe punte. Corveta Corelliană avariata coborî din hangarul *Gorgonei* și pluti în derivă în spațiu.

— Dați înapoi, îi spuse ea pilotului. Ordonă-le *Basiliscului* și *Manticorului*, să facă același lucru.

— Da, doamnă Amiral.

Cele trei Distrugătoare se împrăștiară și se îndepărtară de nava mult mai mică. Reactorul avariata al Corvetei nu mai strălucea. Kratas clătină din cap.

— Tot nu-mi vine să cred că îl lăsați să plece.

Daala vorbi în mod intenționat și suficient de tare pentru ca să o audă și restul echipajului punții. Rareori simțea nevoia să le explice subalternilor ordinele sale, dar, în anumite momente, explicarea raționamentelor îi putea determina pe aceștia să o respecte și mai mult.

— Navele dispar tot timpul, Comandante, spuse Daala. Dacă am distruge pur și simplu această navă, ar putea fi considerată ca având un accident în timpul transportului. O furtună de meteoriți, o placă de reactor fisurată, o navigare greșită prin hiperspațiu. Dar dacă îl lăsăm mai întâi pe acest căpitan să trimită un mesaj, atunci Alianța Rebelă va ști ce am făcut. Putem îndeplini aceeași sarcină, dar vom spori teroarea și haosul. Sunteți de acord?

Kratas aprobă din cap, deși părea încă neîncrezător.

Ofițerul de comunicații luă cuvântul.

— Microreceptorul pe care i l-am implantat în sistemul de comunicații s-a activat. Efectuează o transmisiune cu fascicul îngust spre anumite coordonate.

Daala zâmbi.

— Bine, nu credeam că va aștepta până când va fi liber.

Ofițerul de comunicații apăsă un conector auditiv de partea laterală a capului său.

— Transmite situația, Doamnă Amiral. *Trei Distrugătoare... au tras asupra navei fără avertisment... au fost luați prizonieri și interogați.*

— Cred că e de ajuns, spuse Daala. Deschise canalul de comunicații. Generale Odosk, dă-i drumul.

Își acoperi ochii. Detonatoarele termice amplasate pe pereții reactoarelor celor douăsprezece rachete explodară simultan, deschizând infernul și trimițând un val de radiații ucigătoare prin nava Corelliană. O clipă mai târziu, căldura dezlănțuită evaporă întregul fuzelaj, transformându-l în abur metalic. Rachetele explodară ca niște raze strălucitoare de soare; apoi restul navei explodează către exterior într-o strălucire orbitoare.

Daala aprobă din cap.

— Cred că supraviețuitorii de pe *Hidra* și-au obținut răzbunarea.

Cu o admirație uluită, Kratas zâmbi.

— Așa cred, Doamnă Amiral.

Daala se întoarse spre restul echipajului de pe punte.

— Acum avem hărți exacte și informații despre situația politică a Alianței Rebelilor. Am dat prima lovitură... prima din multe altele.

Respiră adânc, simțindu-se plină de viață și de euforie. Marele Moff Tarkin ar fi fost mândru de ea.

— Următoarea noastră oprire va fi planeta Dantooine, spuse ea. Avem o colonie de vizitat.

Capitolul 5

Luke Skywalker, Maestrul Jedi, își adunase cei doisprezece ucenici în marea sală de audiență a templului Massassi. Lumina portocalie difuză se prelingea prin luminatoarele înguste. Liane luxuriante se cățărau pe pereții de piatră, întinzându-se prin colțuri ca niște pânze verzi. Cele mai multe dintre pietrele plate erau de un gri fumuriu nereflectorizant; alte lespezi de piatră de un verde închis, roșu purpuriu și ocru ornamentau camera enormă.

Luke își aminti cum stătuse aici, în tinerețe, după scurta celebrare a victoriei lor, în urma distrugerii *Stelei Morții*. Surâse când își aminti cum Prințesa Leia le înmânase medalii lui, lui Han Solo și lui Chewbacca. Acum, marea sală de audiență era goală, cu excepția lui Luke și a micului său grup de candidați Jedi. Privi cum ucenicii se îndreptau spre el de-a lungul promenadei largi. Îmbrăcați în robe Jedi de culoare maro închis, cursanții păseau într-o liniște stranie pe podeaua alunecoasă care fusese lustruită cu mult timp în urmă de către misterioșii Massassi.

Streen și Gantoris veneau primii, unul lângă altul; Gantoris era plin de sine. Dintre toți cei pe care îi adusese Luke la centrul său de antrenament Jedi, Gantoris arătase până acum cele mai multe progrese, cea mai mare putere interioară – și totuși, omul de pe Eol Sha nu părea să realizeze că se afla la o răscruce de drumuri.

Gantoris urma să decidă în curând cum anume va continua să progreseze în evoluția sa în Forță.

În spatele celor doi venea Kirana Ti, una dintre vrăjitoarele tinere și puternice de pe Dathomir, care le părăsise pe celelalte vrăjitoare – care stăpâneau Forța și călăreau rancori pe lumea ei natală – pentru a învăța să se controleze mai bine. Kirana Ti și celelalte vrăjitoare jucaseră un rol esențial în a-l ajuta să recupereze o veche stație spațială eșuată, *Chu'unthor*, în care se aflau multe înregistrări ale vechilor antrenamente Jedi – înregistrări pe care Luke le studiasse pentru a dezvolta exerciții pentru cursanții săi Jedi. Alături de Kirana Ti venea Dorsk 81, un umanoid chel, cu pielea verde cu galben, dintr-o lume în care toți membrii familiei erau identici din punct de vedere genetic, clonați și crescuți pentru a duce mai departe status quo-ul. Dar Dorsk 81, cea de-a optzeci și una reîncarnare a acelorași atribute genetice, fusese cumva modificat dramatic. Deși părea identic din toate punctele de vedere, mintea lui funcționa diferit, gândurile lui se derulau pe căi diferite, iar el putea simți Forța lucrând în interiorul lui. Sperând să devină Cavaler Jedi, Dorsk 81 își părăsise lumea natală de ființe identice pentru ceva nou.

Apoi venea Kam Solusar, un bărbat mai în vârstă, fiul unui Jedi pe care Vader îl măcelărise cu mult timp în urmă. Solusar părăsise Imperiul după marea Epurare Jedi și își petrecuse decenii în izolare dincolo de sistemele stelare locuite. La întoarcere, Solusar fusese capturat și torturat de Jedi malefici, fiind convertit la partea întunecată a Forței, dar Luke îl învinsese în cadrul *Jocului Luminii*. Solusar primise o pregătire avansată în anumite domenii, dar din cauza exilului său autoimpus, știa încă puține lucruri despre multe aspecte ale Forței.

În timp ce restul candidaților se adunau la platforma ridicată, Luke își dădu

gluga pe spate și încercă să își mascheze mândria de a vedea grupul. Dacă reușea să termine cu succes pregătirea lor, acești candidați vor forma nucleul unui nou Ordin de Cavaleri Jedi, apărători ai Forței, care vor contribui la protejarea Noii Republici împotriva vremurilor întunecate.

Îi auzea cum se agitau, fără să vorbească între ei, fiecare fiind, fără îndoială, absorbit de gândurile de a atinge Forța, de a găsi noi căi către puterea interioară și noi ferestre către univers pe care numai învățăturile Jedi le puteau deschide pentru ei. Talentul lor colectiv îl uimea, dar el spera să aibă și mai mulți cursanți. În curând, Han Solo avea să-l trimită pe tânărul său prieten, Kyp Durron; iar Luke sugerase cu tărie ca fosta sa adversară, Mara Jade, să li se alăture, de vreme ce stabiliseră un armistițiu nesigur în timpul luptei împotriva lui Joruu C'baoth.

Pe platformă, Luke încercă să stea drept. Găsise în interiorul său acel sentiment de pace care îi permitea să vorbească cu o voce fermă.

— V-am adus aici ca să studiați și să învățați, dar eu însumi sunt încă în pregătire. Orice ființă vie trebuie să continue să învețe până când moare. Cei care încetează să învețe, mor cu atât mai repede. Poate că am fost puțin cam ambiguu când am spus că aceasta este o *academie* pentru Jedi. Deși vă voi învăța tot ce știu, nu vreau doar să mă ascultați cum vă țin o prelegere. Antrenamentul vostru va fi o călătorie spre descoperirea de sine. Învățați lucruri noi și împărtășiți ceea ce ați învățat cu ceilalți. Voi numi acest loc un *praxeum*. Acest cuvânt, alcătuit din cuvinte cu rădăcini străvechi, a fost folosit pentru prima dată de Karena, învățătorul Jedi, sintetizând conceptele de învățare combinată cu acțiunea. *Praxeumul* nostru este un loc pentru învățarea acțiunii. Un Jedi este conștient de Forță, dar nu-și pierde timpul într-o contemplare fără sens. Când este nevoie de acțiune, Jediul acționează.

Luke repoziționează un mic cub translucid pe podiumul ridicat din spatele său. Apoi își trece degetele peste suprafața rece a străvechii arhive de cunoștințe pe care Leia o furase de la Împăratul înviat. Holocronul Jedi.

— Vom invoca un Maestru Jedi din trecut prin intermediul Holocronului, spuse Luke. Am folosit acest dispozitiv pentru a învăța căile vechilor Cavaleri Jedi. Să vedem ce istorisiri are pentru noi în această dimineață.

Activă prețiosul artefact. În trecutul îndepărtat, era tradițional ca fiecare Maestru Jedi să adune cunoștințele vieții sale și să le stocheze în interiorul unui mare depozit precum acesta, care era apoi transmis unuia dintre ucenicii săi. Luke abia începuse să-i atingă profunzimile.

O imagine se formă atât în interiorul cât și în exteriorul cubului, o proiecție pe jumătate tangibilă care era mai mult decât o simplă *cantitate de date stocate*; era o reprezentare interactivă a Maestrului Jedi – un extraterestru greoi, parte insectil, parte crustaceu. Părea îndoit din cauza vârstei sau a gravitației prea mari. Capul său se prelungea asemenea unei pâlnii lungi, ca un cioc din care atârnavă protuberanțe ca niște mustăți. Ochii apropiați, sticloși, priveau fix ca niște puncte sclipitoare de cunoaștere. Creatura se sprijinea pe un toiag lung de lemn, cu picioarele zvelte și noduroase, în timp ce-și rotește fața în formă de pâlnie pentru a contempla noul public. Resturi de zdrențe îi acopereau corpul, ieșind în direcții bizare ca niște haine sau ca o piele exterioară. Vocea lui se auzea ca o melodie plină de sunete, ca o notă muzicală ascuțită cântată sub o apă curgătoare.

— Eu sunt Maestrul Vodo-Siosk Baas.

— Maestre Vodo, spuse Luke, eu sunt Maestrul Skywalker, iar aceștia sunt

ucenicii mei. Ați văzut multe lucruri și ați consemnat multe gânduri. Am fi onorați dacă ne-ați spune ceva ce ar trebui să știm.

Imaginea Maestrului Vodo-Siosk Baas își aplecă capul în formă de cioc de pe gâtul articulat, ca și cum ar fi fost în contemplație. Luke știa că Holocronul nu făcea decât să încarce și să selecteze din multitudinea de date, alegând o poveste corespunzătoare prin intermediul unui algoritm de personalitate stocat împreună cu imaginea Maestrului Jedi.

— Trebuie să vă povestesc despre Marele Război Sith care a avut loc... Aici imaginea se întrerupsese în timp ce Holocronul evalua situația actuală. Cu patru mii de ani înainte de vremea voastră. Acest război a fost cauzat de un învățăcel de-al meu, Exar Kun, care a descoperit învățăturile interzise ale vechilor Sith. A replicat căile Sithului demult apus și le-a întrebuițat pentru a-și forma propria filozofie a Codului Jedi, o distorsiune a tot ceea ce știm că este adevărat și corect. Cu aceste cunoștințe, Exar Kun a înființat o frăție uriașă și puternică și a revendicat titlul de prim Lord Întunecat Sith.

Luke încremeni.

— Și alții au pretins acest titlu, spuse el, chiar și în vremurile noastre.

Inclusiv Darth Vader.

Maestrul Vodo-Siosk Baas păru să se sprijine și mai mult pe bastonul său.

— Am sperat că Exar Kun și cei ca el au fost înfrânți o dată pentru totdeauna. El și-a unit forțele cu un alt Jedi puternic și mare războinic, Ulic Qel-Droma. Exar Kun și-a infiltrat firele invizibile în textura Vechii Republici, aducând prăbușirea acesteia prin trădare și prin abilitățile sale în Forță distorsionate.

Maestrul Vodo îi privi pe ucenicii adunați. Gantoris părea incredibil de nerăbdător să audă mai multe, aplecându-se în față și privind cu ochii mari și întunecați. Imaginea Maestrului Jedi demult decedat se întoarse cu fața spre Luke.

— Trebuie să-i avertizezi pe studenții tăi să se ferească de tentațiile legate de cucerire. Asta e tot ce pot să-ți spun deocamdată.

Imaginea pâlpâi și tremură. Cu un sentiment de profundă neliniște, Luke opri Holocronul. Imaginile reveniră la perlașul rotitor din interiorul pereților săi cubici.

— Cred că e de ajuns pentru moment, spuse Luke. Știm cu toții că unii Jedi au urmat calea greșită, aducând nu numai pe ei înșiși, ci și milioane de vieți nevinovate la pieire și suferință. Dar am încredere în voi. Un Jedi trebuie să aibă încredere în el însuși, iar un Maestru Jedi trebuie să aibă încredere în ucenicii săi. Explorați-vă pe voi înșivă și împrejurimile, în echipe sau singuri, după cum considerați că vă simțiți mai în largul vostru. Mergeți în junglă. Mergeți în alte părți ale acestui templu. Sau pur și simplu întoarceți-vă în camerele voastre. E alegerea voastră.

Luke se așeză pe marginea platformei înălțate și privi elevii ieșind din marea sală. Cubul translucid al Holocronului rămase mut lângă el, un recipient plin de cunoștințe valoroase, dar periculoase. Obi-Wan Kenobi fusese învățătorul lui Luke. Luke ascultase fiecare cuvânt pe care îl spusese bătrânul, având încredere în el; cu toate astea, Luke aflase mai târziu cât de des ascunsese Obi-Wan faptele, distorsionase informațiile – sau, după cum explicase Obi-Wan, pur și simplu prezentase adevărul *dintr-un anumit punct de vedere*.

Luke privi siluetele îmbrăcate în robe și se întrebă dacă ucenicii lui ar putea face față cunoștințelor pe care le-ar putea descoperi. Dacă, la fel ca străvechiul Exar Kun din povestea Maestrului Vodo, ar fi fost tentați să descopere învățăturile

interzise Sith, care se deosebeau atât de subtil, dar în mod esențial, de Codul Jedi?

Luke se temea de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă vreunul dintre ucenicii săi ar fi luat-o pe o cale greșită. Dar știa, de asemenea, că trebuia să aibă încredere în ei – altfel nu ar fi putut deveni niciodată Cavaleri Jedi.

* * *

În adâncul nopții, Gantoris se aplecă asupra mesei de lucru supraîncărcate, construindu-și în secret propria sabie de lumină. O pătură de umbre îl înconjura, înlăturând orice distragere a atenției care l-ar fi putut abate de la sarcina sa. Ochii săi întunecați se adaptaseră la lumina concentrată a lămpii incandescente care îi lumina puternic suprafața de lucru plină de componente, lăsând restul camerei în obscuritate. În timp ce Gantoris se mișca pentru a ridica o altă unealtă de precizie, umbra lui flutura ca o pasăre de pradă peste zidurile vechi de piatră.

Marele Templu rămase tăcut, ca o capcană antică pentru reprimarea sunetelor. Ceilalți studenți din Academia Jedi a Maestrului Skywalker – *praxeumul* său, așa cum îl numea el – se retrăseseră în camerele lor private pentru a cădea într-un somn epuizat sau pentru a medita la tehnici de relaxare Jedi.

Pe Gantoris îl durea gâtul, iar mușchii umerilor îl ardeau de la poziția încordată pe care o adopta de ore întregi. Inspiră și expiră, mirosind fumul vechi și mușchiul răzleț care se străduise timp de milenii să se strecoare prin crăpăturile din blocurile perfect așezate ale templului. Mușchiul se ofilise nu la mult timp după ce își stabilise Gantoris reședința în aceste camere...

Afară, jungla de pe Yavin 4 fremăta de viață agitată, foșnind, ciripind, cântând și țipând, în timp ce creaturile puternice se hrăneau, iar cele slabe mureau.

Gantoris continua să lucreze. Nu mai avea nevoie de somn. Putea absorbi energia de care avea nevoie folosind diferite metode secrete pe care le învățase și pe care ceilalți studenți nu le bănuiau. Părul lui negru nepieptănat îi țâșnea în smocuri ondulate, iar un miros acru, de praf de pușcă, i se lipise de mantie, de pielea lui.

Se concentrează asupra componentelor împrăștiate pe masă: componente electronice argintii, metal mat, sticlă sclipitoare. Își trecu vârful degetelor peste bucățile reci de cabluri, apucă cu mâini tremurânde o cutie de microcontrol cu margini ascuțite. Lărgindu-și ochii de iritare, Gantoris își privi atent mâinile până când tremuratul se opri, apoi se apucă din nou de treabă.

Înțelegea cum urmau să se potrivească toate piesele. Imediat ce știuse, de îndată ce adunase suficiente cunoștințe Jedi, totul i se părea evident. *Evident*.

Sabia elegantă de energie servea ca armă personală a unui Jedi, un simbol al autorității, îndemânării și onoarei. Armele mai grosiere puteau provoca distrugeri întâmplătoare, dar niciun alt artefact nu evoca atâta legendă și mister ca sabia de lumină. Gantoris nu se va mulțumi cu nimic altceva.

Fiecare Jedi își construia propria sabie. Era un ritual de trecere în formarea unui nou student. Maestrul Skywalker nu începuse încă să-i învețe asta, deși Gantoris așteptase și iar așteptase. Știa că era cel mai bun dintre elevi... și alesese să nu mai aștepte. Maestrul Skywalker nu știa totul despre ceea ce trebuia un adevărat Maestru Jedi să-i învețe pe noii ucenici. Skywalker avea lacune în cunoștințele sale, goluri pe care fie nu le înțelegea, fie nu dorea să le învețe. Dar el nu era singura sursă de cunoștințe Jedi. Odată ce renunțase la somn, Gantoris se apucase să

cutreiere holurile Marelui Templu, alunecând desculț și tăcut pe podelele reci care păreau să absoarbă căldura, indiferent cât de caldă devenea jungla în timpul zilei.

Uneori rățăcea noaptea prin pădurea tropicală, înconjurat de ceață și de insecte cântătoare. Roua îi uda picioarele, haina, făcând modele indescifrabile pe corpul său, ca niște mesaje codificate. Gantoris mergea neînarmat, sfidând în tăcere orice prădător să-l provoace, știind că abilitățile sale de Jedi ar fi izbândit împotriva unor simple gheare și colți; dar nimic nu îl molește, și doar o singură dată auzise o fiară mare care se îndepărta de el prin tufișuri. Totuși, vocea care apărea în coșmarurile sale, întunecată și misterioasă, îi oferise instrucțiuni despre cum să construiască sabia de lumină. Gantoris era ghidat de un nou scop. *Un Jedi adevărat era plin de resurse. Un Jedi adevărat se putea descurca. Un Jedi adevărat găsea ceea ce avea nevoie.* Folosindu-și abilitatea de a manipula obiectele simple, reușise să treacă de sistemele de securitate ale camerelor de control ale Rebelilor din nivelurile inferioare ale templului. Platformele de mașini, calculatoare, pistele de aterizare și sistemele automate de apărare erau acoperite de praf după un deceniu de abandon. Maestrul Skywalker reparase puține dintre echipamente.

Ucenicii Jedi nu aveau nevoie de cele mai multe dintre ele.

În liniște și de unul singur, Gantoris înlăturase panourile de acces, scoase microcomponentele, lentilele de focalizare, diodele laser și o carcasă cilindrică de douăzeci și șapte de centimetri lungime... Îi trebuiseră trei nopți, dezmembrând echipamentul fără zgomot, stârnind praf și spori, făcând rozătoarele și arahnidele să fugă la adăpost. Dar găsisese ceea ce avea nevoie.

Acum asambla piesele. Sub lumina stridentă, Gantoris ridică carcasa cilindrică. Cu ajutorul unui aparat de sudură cu laser, tăie creștături pentru comutatoarele de control. Fiecare Jedi își construia propria sabie în funcție de o serie de specificații și de preferințele personale. Unele includeau comutatoare de siguranță care opreau lama dacă mânerul era eliberat, în timp ce alte arme puteau fi blocate.

Gantoris avea și el câteva idei.

Instală o celulă de energie mică, dar eficientă. Aceasta se fixă la locul ei, conectându-se cu precizie. Gantoris suspină, se concentrează o clipă pentru a-și liniști din nou mâinile tremurânde, apoi luă un alt set de fire delicate. Tresări, întorcându-se să privească în spatele lui, în umbră. I se păruse că auzise respirația cuiva, foșnetul unor haine întunecate. Gantoris se uită cu ochii săi cu orbite roșii, încercând să distingă orice formă umană slabă care s-ar fi aflat în colț.

— Vorbește, dacă ești acolo! strigă Gantoris.

Vocea îi suna cu duritate, de parcă ar fi înghițit cărbuni aprinși.

Când umbrele nu îi răspunseră, suspină cu o ușurare glacială. Gura îi era uscată, iar durerea își croia drum prin gât. Dar dorea să înlăture acest sentiment. Putea să bea apă dimineața. *Un Jedi îndură.* Construirea sabiei fusese testul său personal. Trebuia să o facă singur. Apoi, scoase cea mai prețioasă componentă a armei. Trei pietre prețioase Corusca¹, aruncate din iadul de înaltă presiune al miezului gigantului gazos Yavin. Când el și tovarășul său, Streen, descoperiseră noul templu Massassi, departe în junglă, Gantoris găsisese pietrele prețioase pe pereții

¹ Pietrele prețioase Corusca – cristale extrem de rare și valoroase. Erau produse în atmosfera unor giganti gazoși, printre care se număra și Yavin, printr-o combinație între presiunile extreme prezente – presiuni suficient de mari pentru a zdrobi elementele între ele – și frecarea aerului lichefiat al planetei de miezul metalic. Dimensiunile pietrelor Corusca sporeau odată cu apropierea de nucleul lui Yavin.

abrupți de obsidian. Încrustate printre pictogramele hipnotice gravate în sticla vulcanică neagră, bijuteriile străluceau în lumina portocalie și încetoșată a zilei.

Deși rămăseseră neatînse timp de mii de ani, cele trei pietre prețioase se desprinseseră în timp ce Gantoris le privea. Căzuseră la picioarele sale în roca de lavă zdrobită din jurul templului. Gantoris ridicase pietrele, cuprinzând cristalele calde în mâinile sale, în timp ce Streen se plimba printre obeliscuri, vorbind singur.

Acum, Gantoris scoase nestematele – una de un roz apos, alta de un roșu intens, iar cea de-a treia, de o transparență crudă, cu un foc albastru electric lăuntric de-a lungul marginilor fațetelor. Lui îi era destinat să aibă acele nestemate; erau destinate pentru propria sa sabie de lumină. Știa sigur asta. Înțelegea toate coșmarurile și temerile sale de odinioară. Cele mai multe săbii aveau doar o singură piatră prețioasă care concentra energia pură din celula de putere într-un fascicul strâns. Adăugând mai mult de o singură bijuterie, lama lui Gantoris ar fi avut capacități neașteptate care să-l surprindă pe Maestrul Skywalker.

În cele din urmă, Gantoris se ridică cu membrele înțepenite și dureroase. Durerea îi provoca linii de foc pe gât, pe umeri și pe spate, dar o alungă cu un simplu exercițiu Jedi. În afara Marelui Templu putea auzi simfonia schimbătoare a sunetelor junglei, pe măsură ce creaturile nocturne își găseau vizuinele, iar animalele diurne începeau să se agite.

Gantoris ridică mânerul cilindric al sabiei și o inspectă sub lumina puternică a lămpii incandescente. Pentru o armă ca asta, meșteșugul era totul. O abatere abia sesizabilă putea cauza o gafă dezastruoasă. Însă Gantoris făcuse totul cum trebuie. Nu ocolise nicio instrucțiune, nu-și permisese nicio neglijență. Arma lui era perfectă.

Apăsă butonul de activare. Cu un șuierat, lama impresionantă vibră și pulsă ca o creatură vie. Șirul celor trei bijuterii conferea lamei o nuanță purpurie palidă, albă în centru, ametist la margini, cu culori de curcubeu ondulând în sus și în jos pe rază. Obișnuit cu întunericul, Gantoris își miji ochii pentru a atenua strălucirea, apoi îi deschise din nou treptat, privind cu uimire la ceea ce făcuse.

Mișcă lama, iar aerul răsună în jurul lui. Zumzetul părea un tunet, dar niciunul dintre ceilalți elevi nu-l putea auzi prin grosimea uriașă a zidurilor de piatră. În strânsoarea sa, lama se simțea ca un șarpe înaripat, trimițându-i în nas mirosul pătrunzător de ozon.

Lovi cu sabia înainte și înapoi. Arma deveni o parte din el, o extensie a brațului său, conectată prin intermediul Forței pentru a doborî orice inamic. Nu percepea nicio căldură din lama vibrantă, ci doar un foc rece și nimicitor.

Dezactivă lama, cuprins de euforie, și ascunse cu grijă sabia finalizată sub salteaua lui de dormit.

— Acum Maestrul Skywalker va vedea că sunt un Jedi adevărat, spuse el către umbrele de pe pereți.

Dar nimeni nu îi răspunse.

Capitolul 6

Procedurile de investigație privată ale Consiliului de Conducere al Noii Republici erau închise pentru Amiralul Ackbar. El aștepta în anticamera de afară, uitându-se la ușa înaltă de oțel ca și cum ar fi fost un zid care îi ascundea finalul vieții. Privea fără să clipească desenele și pergamentele reproduse de Împăratul Palpatine după hieroglifile antice Sith, iar acestea îl tulburau.

Ackbar se așază pe banca rece din piatră sintetică, simțindu-și doar nefericirea, disperarea și eșecul. Își îngrijea brațul stâng bandajat și simțea cum durerea îi străbate bicepsul în sus și în jos, acolo unde cusături minuscule țineau lipită pielea tăiată de culoarea somonului. Ackbar refuzase tratamentul standard prin droizi medicali sau vindecarea într-un rezervor de bacta programat pentru fiziologia Mon Calamari. Preferase să lase recuperarea dureroasă să-i amintească de distrugerile pe care le provocase pe Vortex.

Își înclină capul enorm, ascultând creșterea și descreșterea vocilor aprinse prin ușa închisă. Putea distinge doar murmurul de voci amestecate, unele stridente, altele insistente. Își coborî privirea și își perie cu sfială uniforma albă și curată de Amiral.

Rănile care îi mai rămăseseră păreau ne semnificative în comparație cu durerea din interiorul său. În mintea lui continua să vadă *Catedrala Vânturilor* din cristal spulberându-se în jurul lui într-o avalanșă de cioburi, aruncând o furtună de pumnale sticloase în toate direcțiile. Vedea trupurile de Vori înaripate rostogolindu-se în jurul lui, măcelărite de săbiile de cristal cu muchii ascuțite. Ackbar o ejectase pe Leia în siguranță, dar își dori să fi fost suficient de curajos pentru a opri câmpul antiprăbușire, pentru că nu voia să trăiască cu o asemenea rușine. Ackbar fusese cel care pilotase nava mortală, nimeni altcineva. El se prăbușise în prețioasa *Catedrală a Vânturilor*. Nimeni altcineva.

Își ridică privirea la zgomotul pașilor târați și văzu un alt Mon Calamari care se apropia timid de-a lungul coridoarelor trandafirii. Celălalt își feri capul, apoi își roti ochii mari de pește în sus pentru a-l privi pe Amiral.

— Terpfen, spuse Ackbar. Vocea îi suna ciudat, ca și cum vărsase cuvintele pe podeaua lustruită; cu toate astea, încercă puțin entuziasm. Ai venit până la urmă.

— Nu v-aș putea părăsi niciodată, domnule Amiral. Membrii echipajelor Mon Calamari rămân susținătorii dumneavoastră fermi, chiar și după...

Ackbar aprobă din cap, cunoscând loialitatea de nezduncinat a mecanicului său șef de navă. La fel ca mulți dintre semenii săi, Terpfen fusese luat de pe lumea sa natală acvatică, răpit de sclavagiștii Imperiali și forțat să lucreze la proiectarea și perfecționarea Distrugătoarelor lor cu ajutorul renumitei expertize Mon Calamari în construcția de nave. Dar Terpfen încercase să îi saboteze și fusese torturat. Grav. Cicatricile încă se mai vedeau pe capul său maltratat.

În timpul ocupației Imperiale a planetei Mon Calamari, Ackbar însuși fusese obligat să lucreze ca *servitor* pentru Mofful Tarkin. Îl slujise pe Tarkin timp de câțiva ani, până când, în cele din urmă, evadase în timpul unui atac al Rebelilor.

— Ți-ai terminat investigația? întrebă Ackbar. Ai analizat înregistrările care au

supraviețuit prăbușirii?

Terpfen își întoarse capul, împreunându-și mâinile cu înotătoare largi. Pielea i se înroșise cu pete de un maro strălucitor, arătându-i jena și rușinea.

— Mi-am înaintat deja raportul către Consiliul Noii Republici. Se uită cu înțeles la ușa închisă a camerei. Bănuiesc că îl discută chiar acum.

Ackbar se simți de parcă tocmai înota pe sub o banchiză de gheață.

— Și ce ai găsit? întrebă el cu o voce fermă, încercând să-și reînvie capacitatea de comandă.

— Nu am găsit niciun indiciu de defecțiune mecanică, domnule Amiral. Am revăzut înregistrările accidentului iar și iar și am simulat traiectoria de zbor prin modelele de vânt înregistrate pe Vortex. Dar ajung în continuare la același răspuns. Nu a fost nimic în neregulă cu nava dumneavoastră.

Se uită la Amiral, apoi se întoarse din nou. Ackbar își dădu seama că raportul era la fel de dificil de spus pentru Terpfen pe cât era de greu de auzit pentru Ackbar.

— V-am verificat personal nava înainte să plecați spre Vortex. Nu am găsit niciun indiciu de instabilitate mecanică. Presupun că s-ar putea să fi ratat ceva...

Ackbar clătină din cap.

— Nu și tu, Terpfen. Îți cunosc prea bine munca.

Terpfen continuă cu o voce mai liniștită.

— Nu pot ajunge decât la o singură concluzie din aceste date, domnule Amiral... A fost...

Dar vocea lui Terpfen se întrerupse, ca și cum ar fi refuzat să spună inevitabilul. O făcu Ackbar pentru el.

— Eroare de pilotaj, spuse el. Eu am provocat prăbușirea. Este vina mea. Am știut-o de la început.

Terpfen rămase pe loc; capul îi atârna atât de jos, încât îi arăta doar cupola bombată, ca un săculeț, a craniului.

— Mi-aș dori să pot dovedi altfel, domnule Amiral.

Ackbar întinse o mână cu înotătoare și o așeză pe uniforma gri de membru al echipajului purtată de Terpfen.

— Știu că ai făcut tot ce ai putut. Acum te rog să-mi mai faci o favoare. Echipați un alt B-interceptor pentru uzul meu personal și pregătiți-l pentru o călătorie lungă. Voi zbura singur.

— Cineva s-ar putea opune să vă permită să zburați din nou, domnule Amiral, spuse Terpfen, dar nu vă faceți griji. Pot găsi o modalitate de a rezolva problema. Unde veți merge?

— Acasă, răspunse Ackbar, după ce mă voi ocupa de niște treburi neterminate. Terpfen salută cu eleganță.

— Nava vă va aștepta, domnule.

Ackbar simți un nod dur în piept în timp ce-i întorcea salutul. Făcu un pas înainte spre ușa închisă din oțel și bătu în suprafața ornamentată, cerând să fie lăsat să intre. Ușa grea gemu deschizându-se pe balamale automate. Ackbar rămase în prag în timp ce membrii Consiliului de Conducere se întorceau să îl privească. Scaunele din piatră fluidă erau sculptate și lustruite până la o strălucire intensă, inclusiv scaunul gol care încă mai purta propriul său nume. Aerul era prea uscat pentru nările lui și mirosea a praf de subteran de muzeu. Putea să detecteze mirosul înțepător de nervozitate al transpirației umane amestecat cu aburul piperat al

băuturilor calde și al răcoritoarelor alese de ei.

Senatorul obez Hrekin Thorm îi făcu lui Ackbar un semn cu o mână grăsuță.

— De ce nu-l punem să conducă echipa de reparații? Asta mi se pare potrivit.

— N-aș crede că Vorii l-ar vrea pe planetei lor, spuse Senatorul Bel-Iblis.

— Vorii nu ne-au cerut absolut deloc să îi ajutăm să reconstruiască, spuse Leia Organa Solo, dar asta nu înseamnă că ar trebui să îi ignorăm.

— Suntem norocoși că Vorii nu sunt la fel de emotivi ca alte rase. Asta este deja o tragedie teribilă, dar nu pare probabil să se transforme într-un incident galactic, spuse Mon Mothma.

Apucând marginea mesei, ea se ridică în picioare și recunoscă în sfârșit prezența lui Ackbar. Pielea ei părea palidă, fața slăbită, ochii și obrajii infundați. Lipsise de la multe întâlniri importante în ultima vreme. Ackbar se întrebă dacă nu cumva tragedia de pe Vortex îi înrăutățise starea de sănătate.

— Domnule Amiral, zise Mon Mothma, aceste proceduri se desfășoară cu ușile închise. Vă vom convoca după ce vom proceda la vot.

Vocea ei părea aspră și tăioasă, lipsită de compasiunea care îi lansase cariera în politica galactică. Ministrul de Stat Leia Organa Solo îl privea cu ochii ei întunecați. Un potop de simpatie îi străbătu chipul, iar Ackbar se întoarse cu o tresărire de furie și jenă. Știa că Leia îi va susține cazul cu cea mai mare îndârjire și se aștepta să fie sprijinit de Generalii Rieekan și Dodonna; dar nu știa cum vor vota Senatorii Garm Bel-Iblis, Hrekin Thorm, sau chiar Mon Mothma însăși.

Asta nu contează, gândi Ackbar. Avea să le îndepărteze nevoia de a decide, avea să înlăture posibilitatea unei noi umilințe.

— Cred că pot face ca aceste deliberări să fie mai ușoare pentru noi toți, spuse Ackbar.

— Ce vreți să spuneți, domnule Amiral? întrebă Mon Mothma, încruntându-se la el, cu fața brăzdată de linii adânci.

Leia se ridică pe jumătate în picioare când înțelese brusc.

— Nu...

Ackbar făcu un gest decisiv cu mâna stângă, iar Leia se așeză din nou cu reticență. Își atinse pieptul stâng de pe uniformă sa de un alb imaculat, băjbâind în jurul prinderii insignei cu rangul de Amiral, pentru a o scoate.

— Am provocat dureri și suferințe enorme locuitorilor de pe Vortex. Am adus o imensă rușine Noii Republici și am atras asupra mea o rușine teribilă. Demisionez din funcția de Comandant al Flotei Noii Republici, începând din acest moment. Regret circumstanțele plecării mele, dar sunt mândru de anii în care am servit Alianța. Îmi doresc doar să fi putut face mai mult.

Își așeză insigna pe etajera de alabastru cremos din fața scaunului gol al Consiliului care fusese cândva al său. În tăcerea șocată, ceilalți membri ai Consiliului îl priveau ca un tribunal tăcut. Înainte ca aceștia să-și poată exprima obiecțiile imperative – și probabil nesincere –, Ackbar se întoarse și ieși din încăpere, pășind cât de înalt îndrăznește, dar simțindu-se totuși zdrobit și nesemnificativ.

Se îndreptă înapoi spre apartamentul său pentru a-și împacheta bunurile cele mai de preț înainte să se îndrepte spre hangar, unde urma să ia nava pe care i-o promisese Terpfen. Avea un loc de vizitat mai întâi, apoi se va întoarce pe planeta sa natală, Mon Calamari. Dacă Generalul Obi-Wan Kenobi putuse să dispară în anonim pe o planetă deșertică precum Tatooine, Ackbar putea face același lucru și

să-și trăiască restul vieții printre pădurile dese de copaci de sub mărilumii lui.

* * *

Sub pretextul de a lua un B-interceptor pentru a-i testa capacitatea de reacție în condiții de stres extrem, Terpfen porni în zbor departe de Coruscant. Dezorientați, ceilalți membri ai echipei Mon Calamari îi uraseră noroc înainte să plece, crezând că intenționa să-și continue munca disperată pentru a spăla numele Amiralului Ackbar. Dar chiar înainte de saltul în hiperspațiu, introduse o nouă serie de coordonate în computerul de navigație. B-interceptorul zvâcni cu o explozie a hipermotoarelor. Liniile stelare apărură în jurul lui, iar nava plonjă în vârtejul frenetic și de neînțeles al hiperspațiului. În mod reflex, își acoperi ochii sticloși cu membrana nictitantă.

Terpfen simți cum îi trec fiori prin corp în timp ce se străduia să reziste chemării. Dar știa deja, după atâția ani, că nu putea face nimic pentru a se opune.

Coșmarurile înfiorătoare nu îl părăsiseră niciodată pentru a uita calvarul condiționării sale infernale de pe planeta de antrenament militar Carida.

Cicatricile de pe capul său maltratată nu proveneau doar de la tortură, ci și de la vivisecția Imperială, unde medicii îi secționaseră craniul și îi scosese porțiuni din creier – segmentele care controlau loialitatea, voința și rezistența unui Mon Calamari la comenzi speciale. Xenochirurgii cruzi înlocuiseră zonele lipsă din creierul lui Terpfen cu circuite organice crescute special, care imitau dimensiunea, forma și compoziția țesutului îndepărtat. Circuitele organice erau perfect camuflate și puteau rezista la cea mai pătrunzătoare scanare medicală, dar făceau din el un cyborg neajutorat, un spion și un sabotor perfect care nu putea gândi singur atunci când Imperialii voiau ca el să gândească ca ei. Circuitele îi lăsau o capacitate mentală suficientă pentru a-și juca rolul, pentru a-și găsi propriile scuze de fiecare dată când îl chemau Imperialii...

După ce își pilotase nava câteva unități de timp standard, Terpfen se uită la cronometru. În momentul precis indicat, trase manetele care întrerupeau motoarele de hiperpropulsie și porni motoarele sublumine. Nava sa plutea în apropierea vâlului dantelat al *Derivației Cron*, rămășițele gazoase ale unei supernove multiple în care patru stele erupseră simultan cu patru milenii în urmă. Șuvițele de gaz scânteiau în roz, verde și alb aprins. Radiațiile reziduale de raze X și gamma de la vechile supernove provocau perturbații în sistemul său de comunicații, dar, de asemenea, ar fi ascuns acea întâlnire de ochii curioșilor.

O navă Caridană întunecată plutea deja acolo, așteptându-l. Cu un înveliș invizibil și plat pe carena sa, nava Caridană arăta ca o insectă neagră mată care înghițea lumina stelelor, lăsând doar o siluetă neregulată pe câmpul stelar. Proeminențele blasterelor de asalt și ale antenelor senzorilor ieșeau ca niște spini.

O explozie de statică traversă sistemul de comunicații al lui Terpfen; apoi, holotransmisia cu fascicul îngust a capului Ambasadorului Furgan se concentrează în interiorul cabinei de pilotaj a B-interceptorului.

— Ei bine, peștișorul meu, spuse Furgan. Sprâncenele lui uriașe păreau ca niște pene negre care i se încolăceau pe frunte. Care este raportul tău? Explică de ce nu au fost ucise cele două victime ale noastre în accidentul pe care l-ai conceput.

Terpfen încercă să își rețină cuvintele, dar circuitele organice se activară, oferind tot răspunsul de care avea nevoie Ambasadorul Imperial.

— Am sabotat nava personală a lui Ackbar, iar asta ar fi trebuit să însemne moartea ambilor pasageri... dar chiar și eu i-am subestimat îndemânarea ca pilot.

Furgan se încruntă.

— Deci misiunea a eșuat.

— Dimpotrivă, zise Terpfen, cred că a reușit chiar mai bine. Noua Republică e mult mai afectată de acest lanț de evenimente decât ar fi fost dacă o simplă prăbușire i-ar fi ucis pe Ministrul de Stat și pe Amiral. Comandantul flotei a demisionat acum în dizgrație, iar Consiliul de Conducere a rămas fără un înlocuitor evident.

Furgan reflectă o clipă, apoi aprobă din cap în timp ce un zâmbet lent i se întindea pe buzele sale grase și întunecate. Schimbă subiectul.

— Ai făcut vreun progres în descoperirea locației celui de-al treilea copil Jedi?

În timpul condiționării sale chinuitoare, Terpfen petrecuse patru săptămâni cu capul în întregime învelit într-o cască solidă de ghips care îl ținuse orbit, care îi trimitea șocuri de durere la intervale aleatorii și rău intenționate. Nu putea să vorbească, să bea sau să mănânce, fiind hrănit în întregime intravenos, prin suplimente nutritive. Acum, în timp ce stătea prins în cabina de pilotaj a navei de vânătoare B-interceptor, se simțea din nou înghițit de acea groapă neagră.

Terpfen răspunse cu o voce liniștită, fără inflexiuni.

— V-am mai spus, domnule Ambasador. Anakin Solo este ținut pe o planetă secretă, a cărei locație este cunoscută doar de foarte puțini, inclusiv de Amiralul Ackbar și de Maestrul Jedi Luke Skywalker. Cred că este foarte puțin probabil ca Ackbar să o divulge într-o conversație ocazională.

Furgan arăta de parcă tocmai mușcase din ceva acru și voia să-l scuie.

— Atunci la ce ești bun?

Terpfen nu s-ar fi simțit jignit nici dacă circuitele sale organice i-ar fi permis să o facă.

— Am pus în mișcare un alt plan care s-ar putea să vă ofere informațiile pe care le căutați.

Terpfen îndeplinise acea sarcină cu părți ale minții sale pe care nu le mai deținea. Mâinile care nu se mișcau din proprie voință finalizaseră ceea ce restul lui voia să refuze.

— Ar fi bine ca planul să funcționeze, spuse Furgan. Și o ultimă întrebare... am observat că Mon Mothma a evitat aparițiile publice timp de câteva săptămâni. Nu a participat la multe întâlniri importante, trimițând în schimb reprezentanți. Spune-mi, cum se simte draga Mon Mothma?

Începu să chicotească.

— Este bolnavă, spuse Terpfen, blestemându-se.

Râsul de pe chipul lui Furgan dispăru brusc, iar ochii săi holografici se holbară în marile discuri apoase ale lui Terpfen.

— Întoarce-te pe Coruscant, peștișorul meu, înainte ca ei să observe că ai dispărut. Nu am vrea să te pierdem, când mai avem atât de multă treabă de făcut.

Transmisia lui Furgan se stinse. O clipă mai târziu, nava asemănătoare unui gândac viră și, cu o flacără alb-albastră a motoarelor sale de hiperpropulsie, explodă într-o falie a spațiului și dispăru.

Terpfen rămase singur în întuneric, uitându-se la brâul strălucitor al *Derivației Cron*, înconjurat de zidurile cu ecou ale propriei sale trădări.

Capitolul 7

Având doar o lanternă slabă, Luke Skywalker conducea procesiunea de ucenici Jedi în adâncul nivelelor inferioare ale templului Massassi. Îmbrăcați în robe cu glugă, niciunul dintre ei nu ridicase obiecții cu privire la călătoria nocturnă a lui Luke; până acum se obișnuiseră cu metodele sale excentrice de antrenament.

Luke simți piatra rece și netedă sub picioarele lui goale, apoi ignoră senzația. *Un Jedi trebuie să fie conștient de mediul înconjurător, dar nu trebuie să îl lase să îl afecteze în moduri pe care nu le dorește.* Luke își repeta în gând fraza, concentrându-se asupra stării de control perfect pe care și-o însușise treptat doar prin învățăturile lui Obi-Wan Kenobi, Yoda și prin propriile exerciții de autodescoperire.

Inițial, remarcă liniștea din templu, apoi se muștră pe sine când își extinse percepțiile. Marele Templu nu era tăcut: blocurile de piatră ticăiau și fremătau pe măsură ce se răceau în noaptea care se adâncea. Curenții de aer dansau în respirații slabe, ca niște râuri lente prin pasajele închise. Arahnide minuscule, cu picioare ascuțite, fremătau pe podele și pe pereți. Praful se depunea.

Luke își conduse grupul în jos pe treptele de piatră până când dădură ochii de un perete alb de piatră. Așteptă.

Gantoris, cu părul închis la culoare, fu primul care observă un fir subțire de ceață palidă printr-o crăpătură în stâncă.

— Văd aburi.

— Eu miros sulf, spuse Kam Solusar.

— Bine, spuse Luke.

Aționă panoul secret care dădea la o parte ușa de piatră spre un labirint de pasaje îngropate și pe jumătate prăbușite. Tunelul cobora în pantă, iar ucenicii îl urmau în timp ce se strecura în umbrele mai adânci. Lampa lui incandescentă răspândea o pâclă de lumină pâlpâitoare într-un cerc slab și spălăcit. Propria lui umbră părea un monstru cu glugă, o distorsiune a siluetei negre a lui Darth Vader pe pereții apropiați. Pasajul subteran coti spre stânga, iar acum Luke simți mirosul puternic și ascuțit al vaporilor de sulf; roca neșlefuită picura umezeală condensată.

Într-o clipă, auzi fierberea apei, șoapta aburului, piatra suspinând din cauza căldurii. Luke coborî în grotă și se opri să respire adânc aerul înțepător. Piatra se simțea alunecoasă sub tălpile picioarelor sale, caldă și umedă.

Ucenicii i se alăturară, privind în jos la izvorul mineral cu formă aproximativ circulară. Șiruri de bule ca niște perle se adunau pe apa limpede, în timp ce gazele vulcanice se infiltrau prin roci. Aburul se ridica de la suprafața bazinului, răsucindu-se în curenții de aer rătăciți. Apa reflecta lumina lămpii cu o culoare bleumarin de la algele care erau agățate pe margini. Proeminențele de piatră și depozitele de minerale cu cruste creau puncte de sprijin și locuri puțin adânci pe pereții izvorului termal.

— Asta este destinația noastră, spuse Luke, apoi stinse lampa incandescentă.

Întunericul subteran îi înghiți, dar numai pentru o clipă. Luke îi auzi pe doi dintre ucenici trăgând aer în piept – Streen și Dorsk 81 – dar ceilalți reușiră să-și stăpânească surpriza.

Luke privi fix în întuneric, dorind ca acesta să se îndepărteze. Treptat, lumina pătrunse din nou, o strălucire îndepărtată de lumină reflectată de stele printr-o deschizătură în tavanul de sus.

— Acesta este un exercițiu pentru a vă ajuta să vă concentrați și să vă armonizați cu Forța, spuse Luke. Apa are o temperatură perfectă: veți pluti, în derivă, vă veți întinde și veți atinge restul universului.

Își dădu jos roba de Jedi în întunericul aproape deplin și se strecură în izvor fără să stropască. Auzi foșnetul țesăturilor în timp ce ceilalți se dezbrăcau și se îndreptau spre margine. Căldura bruscă a apei îi ustură pielea, iar bulele care se ridicau îl furnicară de-a lungul pielii. Iazul fu străbătut de valuri în timp ce ucenicii Jedi se strecurau în apă, unul câte unul. Îi simți plutind, relaxându-se, bucurându-se de plăcere și senzația de căldură.

Luke respira încet, adânc, în timp ce se întindea pe spate, plutind în derivă, purificându-și mintea și trupul. Înțepătura de sulf din aer îi făcea gâtul neted și curat; căldura și bulele îi deschideau porii.

— *Nu există emoție, doar pace*, spuse el, reluând cuvinte din Codul Jedi pe care îl învățase de la Yoda. *Nu există ignoranță, doar cunoaștere. Nu există pasiune, doar seninătate. Nu există moarte, doar Forța.*

Auzi voci care se amestecau când ceilalți doisprezece îi repetară cuvintele. Cu toate astea, totul era prea formal pentru el, prea rigid și prea stilat – voia ca ei să îl înțeleagă, nu să memoreze mantre.

— Chiar acum plutiți în căldură, într-un întuneric aproape deplin. Imaginați-vă că sunteți complet scufundați, învăluiți, liberi. Lăsați-vă mințile să rătăcească în voie, călătoriți de-a lungul undelor de Forță.

Își mișcă mâinile, legănându-le ușor înainte și înapoi pentru a genera valuri în piscină. Ceilalți elevi începură să se agite. Îi putea simți în jurul lui, concentrându-se, străduindu-se prea mult.

— Priviți în sus, spuse el. Mai întâi trebuie să descoperiți locul în care vă aflați înainte de a putea călători în altă parte.

Deasupra capului, sus, în tavanul stâncos, o fâșie de stele se revărsa printr-o crăpătură. Punctele clipeau și străluceau în curenții din atmosfera lui Yavin 4.

— Simțiți Forța, spuse el în șoaptă, apoi repetă cuvintele cu mai multă putere. Simțiți Forța. Faceți parte din ea. Puteți călători cu Forța, până în inima acestei luni și printre stele. Fiecare ființă vie intensifică Forța și totul își trage puterea din ea. Concentrați-vă cu mine și observați perspectivele nelimitate pe care vi le dezvoltă abilitățile voastre.

Plutind în apa caldă și simțind spuma bulelor pe pielea lui, Luke privi în sus, prin tavanul spart, la peticul îngust de stele, apoi privi iar către bazinul întunecat.

— Puteți să vedeți? spuse el.

Partea de jos a iazului clipoci, deschizând o poartă către univers. Văzu splendoarea stelelor, brațele galaxiei, stele care explodau în chinuri de moarte titanice, nebuloase care se coagulau într-o vâlvătaie aprinsă de naștere.

Auzi icnetele dezlănțuite în timp ce candidații Jedi aveau aceeași viziune. Fiecare dintre ei părea a fi o formă autonomă care plutea deasupra universului, de unde puteau percepe perspectiva supremă, o adevărată priveliște văzută de sus.

Luke simțea cum minunea pulsa prin el în timp ce identifica Coruscantul și Lumile Nucleului Împăratului. Văzu sistemele în flăcări unde rămășițele Imperiale

sfărâmate se luptau între ele în războaie civile; văzu sistemele pustii care fuseseră cândva controlate de Imperiul Ssi Ruuk, până când fuseseră înfrânte la Bakura de forțele combinate ale Imperiului și Rebelilor. Luke recunoscă și numi planete pe care le știa: Tatooine, Bespin, Hoth, Endor, Dathomir și multe altele – inclusiv lumea secretă Anoth, unde el și Amiralul Ackbar ascunseseră cel de-al treilea copil al lui Han și Leia. Dar apoi numele și coordonatele planetelor i se întipăriseră în minte, iar Luke se muștră pentru că gândea ca un tactician, ca un pilot de navă. Numele și coordonatele nu însemnau nimic. Fiecare lume și fiecare stea făceau parte din întreaga galaxie, la fel ca și Luke și discipolii săi din *praxeumul* Jedi.

La fel ca și plantele și creaturile din jungla de deasupra...

Simțurile sale ascuțite sesizară schimbarea din camerele subterane adânci, gurile vulcanului adormit care asigurau izvorului mineral căldura geotermală. Undeva, în adâncul scoarței lui Yavin 4, se spărsese o bulă, aruncând gaze fierbinți în sus, care se strecurau prin crăpăturile din stâncă, urcând, căutând o cale de scăpare. *Venind spre ei.* O falie întunecată apără în imaginea galaxiei de sub ei. Cu un val brusc de alarmă, patru dintre discipolii Jedi începură să se zvârcolească în apa caldă, încercând să ajungă la margine. Ceilalți se încordară panicați. Luke își înfrânse propria teamă și își dresă vocea, vorbind cu Forța, așa cum încercase odată când negociase cu Huttul Jabba. Cuvintele ieșiră rapid, umplând secunde rămase.

— Un Jedi nu simte nici căldura, nici frigul. Un Jedi poate opri durerea. Întăriți-vă prin Forță!

Luke se gândi la momentul în care trecuse prin lavă în timpul unuia dintre testele pe care i le impusese Gantoris. Își dorise o protecție suplimentară în corpul său, formând un scut imaginar în jurul pielii sale expuse, subțire ca un gând și la fel de puternic.

Scrută într-o clipă fețele îngrijorate, o văzu pe Kirana Ti închizând ochii verzi și strângând din dinți; Kam Solusar, de vârstă mijlocie, se holba la nimic, dar își păstra aerul încrezător; Streen, pustnicul norilor de pe Bespin, părea să nu înțeleagă, dar își spori instinctiv protecția. În timp ce bulele mari și schimbătoare veniră la suprafață, Dorsk 81, clona de pe planeta birocratică, se repezi spre margine. Luke văzu că nu putea ajunge la timp; dacă Dorsk 81 nu-și întărea apărarea personală în următoarele câteva secunde, avea să fie fiert pe măsură ce gazul fierbinte scăpa în aer.

Înainte ca Luke să se poată mișca, Gantoris ajunse la Dorsk 81, apucând umărul gol al extraterestrului cu mâna lui noduroasă.

— Fă-o împreună cu mine! spuse Gantoris, ridicându-și vocea deasupra zgomotului șuierător.

Bule de gaz vulcanic ieșiră la suprafața izvorului fierbinte. Luke văzu cum un zid de protecție îi înconjură pe Gantoris și pe Dorsk 81, incredibil de puternic – apoi gazele primare, puternice, erupseră în jurul lor, agitând apa într-o furie spumoasă.

Luke simți o înțepătură de căldură intensă, dar o alungă cu mintea sa. Simțea cum Forța creștea pe măsură ce și ceilalți candidați se înțelegeau și se întăreau reciproc. Asaltul arzător dură doar câteva secunde, iar suprafața clocotitoare a bazinului începu să revină la liniște.

Fereastra către univers dispăruse.

— Destul pentru seara asta, spuse Luke, oftând satisfăcut.

Trecu picurând peste buza izvorului mineral și se ridică în picioare. Simțea mirosul de aburi sulfuroși care se ridicau de pe corpul său când găsi faldurile aspre

ale robei sale Jedi îngrămădite pe podea. Gândiți-vă la ceea ce ați învățat.

Cu asta, cursanții începură să râdă și să se felicite reciproc. Ieșiră, unul câte unul. Gantoris îl ajută pe Dorsk 81, care îi mulțumi înainte să-și îmbrace mantia.

— Data viitoare voi fi mai puternic, spuse Dorsk 81 în penumbră.

— Știu că vei fi.

Luke îl privi pe bărbatul cu părul negru în timp ce își trăgea mantia peste cap.

— A fost un lucru bun ceea ce ai făcut, Gantoris.

— A fost doar căldură, spuse Gantoris, iar vocea îi deveni sumbră. Există lucruri mult mai rele decât căldura. Făcu o pauză, apoi vorbi ca și cum ar fi divulgat un secret. Maestre Skywalker... nu ești *omul întunecat* care mi-a bântuit coșmarurile pe Eol Sha. Acum știi asta.

Mărturisirea îl luă pe Luke prin surprindere. Nu putea vedea expresia lui Gantoris în lumina slabă. Pe Eol Sha, Gantoris suferise premoniții înfiorătoare, dar nu mai vorbise despre coșmarurile sale de când ajunsese pe Yavin 4. Luke încercă să-l întrebe de ce îi pomenise acum, însă celălalt bărbat se întoarse, strecurându-se pe lângă cursanții reușiți în timp ce porneau înapoi prin tunelurile sumbre.

* * *

În umezeala dimineții, cursanții se adunară în zona de aterizare a navelor pentru a-și continua exercițiile. Ceața se ridica spre vârful Marelui Templu. Sunetele junglei involburate zumzăiau în jurul cursanților în timp ce aceștia exersau lecțiile pentru a-și îmbunătăți echilibrul supranatural și pentru a încuraja simplele exerciții de levitație. Luke se plimba printre ei, în timp ce aceștia încercau să facă lucrurile pe care Yoda i le predase în mlaștinile umede de pe Dagobah. Zâmbi când Kirana Ti și tânăra pasionată de istorie și muzică, Tionne, își uniră forțele. Concentrându-se și răsând, cele două femei îl ridicară pe R2-D2 în aer, în timp ce micul droid se agita, curățând buruienile care înaintau mereu spre pista de aterizare. R2 scotea sunete și fluierături electronice în timp ce plutea iar roțile sale se învârtteau în aer.

În spatele lor, Gantoris ieși din gura întunecată a templului, pășind în lumina cețoasă. Luke se întoarse să-l privească apropiindu-se.

— Mă bucur că ai putut să ni te alături, Gantoris! zise el cu o notă amestecată de bună dispoziție și de muștrare, în timp ce privea semnificativ cât de sus se ridicase gigantul gazos portocaliu, umplând mare parte din cer.

Fața lui Gantoris părea dură și înroșită, ca și cum ar fi fost pârjolită; o piele dură și netedă îi acoperea fruntea acolo unde ar fi trebuit să fie sprâncenele. Își împletise părul negru și des în șuvițe lungi care îi atârnavă dincolo de umeri.

— M-am pregătit pentru un nou test, spuse Gantoris, băgând mâna în faldurile robei sale și scoțând de acolo un cilindru negru.

Luke clipi cu uimire văzând o sabie de lumină nou construită.

R2 se prăbuși la pământ cu un țipăt îngrozit, în timp ce atât Kirana Ti, cât și Tionne își pierdură concentrarea. Ceilalți își încetară lecțiile și priviră uimiți.

— Înfruntă-mă, Maestre Skywalker, spuse Gantoris.

Își scoase roba pentru a dezvălui uniforma de căpitan căptușită pe care o purtase ca lider al poporului său pe Eol Sha.

— De unde ai făcut rost de sabie? întrebă Luke cu prudență, dar mintea îi fremăta.

Niciunul dintre elevii săi nu ar fi trebuit să fie în măsură să stăpânească încă tehnologia sau disciplina.

Gantoris pipăi comenzile de pe mâner și, cu un vuiet puternic, lama luminoasă se extinse, cu un miez de energie albă incandescentă, mărginită de violet intens. Mișcă încheietura mâinii, legănând lama înainte și înapoi, pentru a o testa. Un zumzet vibrant răsună în aer.

— Nu este un test pentru un Jedi să își construiască propria sabie?

Luke continuă cu atenție.

— Sabia poate părea cea mai simplistă dintre arme, dar este greu de stăpânit. Un mânuitor neexperimentat are tot atât de multe șanse să se rănească pe sine cum are să-l rănească adversarul său. Nu ești pregătit pentru asta, Gantoris.

Însă Gantoris rămase ca un colos Massassi îmbătrânit de vreme, ținând lama aprinsă a sabiei sale pe verticală în fața sa.

— Dacă nu-ți aprinzi sabia și nu lupți cu mine, te voi spinteca chiar aici. Se opri cu un zâmbet. Ar fi o soartă destul de jenantă pentru un Maestru Jedi, nu-i așa?

Cu reticență, Luke își dădu jos roba. Își scoase propria sabie de la talia costumului său de zbor gri și confortabil și, simțind cum Forța pătrunde în el, aprinse lama galben-verzuie. Ceilalți cursanți priviră în tăcere mirați. Luke se întrebă cum de putuse să greșească atât de mult în calculele sale, cum de avusese Gantoris acces la informații pe care numai un elev avansat ar fi trebuit să le obțină.

Făcu un pas înainte, ridicându-și lama. Gantoris îl privi fără să clipească. Luke văzu cum ochii lui cu sprâncenele arse ardeau cu o intensitate lipsită de profunzime și simți o tresărire de teamă. Își încrucișară săbiile cu un pocnet de putere disipată, testându-se reciproc. Fără să se gândească la asta, simți rezistența lamei de energie, fluxul Forței. El și Gantoris loviră din nou, mai tare de data asta, scăpărând scântei.

Renunțând la orice pretenție de testare, Gantoris se aruncă asupra lui Luke, lovind și tăind cu sabia alb-violet. Luke însă bloca fiecare lovitură, dar lupta doar defensiv pentru a nu-și provoca discipolul. Gantoris nu scotea niciun sunet în timp ce lovea iar și iar. Săbiile se intersectară cu o explozie de fulgere multicolore. Furia din Gantoris îl uimi pe Luke, iar el se dădu înapoi spre marginea junglei, neliniștit de o asemenea violență. Gantoris își exercita avantajul, iar Luke își blocă toate gândurile cu privire la ceilalți cursanți care îl priveau.

— Acum sunt un Jedi? întrebă Gantoris cu o voce răgușită.

Luke pară, apoi bloca o altă lovitură, încleștând ambele lame într-un jet de energie descărcată, care pocnea și sfârâia. Apoi vorbi printre dinții încleștați.

— Antrenamentul necesită sânguință și angajament. Și *control*. Un Jedi trebuie să știe mai mult decât cum să-și construiască o sabie. Trebuie să învețe și cum și când să o folosească!

Luke avansă, trecând brusc la ofensivă. Lovea și ataca, atent să nu-l rănească pe Gantoris, dar încrezător în a-și arăta măiestria.

— Sabia este arma unui Cavaler Jedi, dar un Jedi adevărat o folosește rareori pentru a soluționa o dispută. Este mai bine să gândești mai profund decât adversarul tău și să îl depășești în strategie. Dar atunci când este forțat, un Jedi lovește rapid și decisiv!

Lovi în jos, cu putere. Apărându-se cu stângăcie, Gantoris se dădu înapoi într-un mărăciniș din junglă. Roua se împrășteie în timp ce călca pe tufișurile de ferigi cățărătoare. Creaturile zburătoare speriate se îndepărtară ciripind. Gantoris se

învârti și lovi cu sălbăticie în sabia lui Luke, folosind forța brută, însă fără eleganță. Se lovi de un copac Massassi cu trunchiul masiv, iar așchiile de scoarță purpurie căzură pe pământ cu zgomot.

Luke se opri deasupra lui, cu intenția de a pune capăt duelului, dar ochii lui Gantoris străluciră mai tare. *Ca și cum ar fi pregătit o capcană.* Apăsă un buton de pe mânerul sabiei sale – și lama cu muchii violete se *extinse* brusc ca o sulită, fulgerând spre exterior până când aproape își dublă lungimea. Reacționând cu reflexe fulgerătoare, Luke se smuci într-o parte, iar vârful lamei energetice a lui Gantoris străpunse mâneca costumului său de zbor gri, lăsând o tăietură fumegândă.

Îl privi neîncrezător pe Gantoris timp de o fracțiune de secundă prețioasă. Nu numai că Gantoris își construise propria sabie, dar construise și o lamă cu mai multe nestemate, ceea ce îi permitea să regleze amplitudinea lamei. O astfel de armă era cel puțin de două ori mai dificil de realizat decât o sabie tradițională, iar Gantoris o făcuse singur!

Fără să se oprească, Gantoris își forță avantajul, plonjând cu lama sa mai lungă, știind că Luke nu se putea apropia suficient de mult pentru a-l atinge.

Vocea subțire și șovăielnică a lui Streen strigă:

— Gantoris!

Dau nu fu auzit nici de Luke nici de Gantoris. Ceilalți elevi se îndreptară spre marginea junglei, dar bătălia era doar între Luke și Gantoris.

Fu consternat să vadă nesăbuiința lui Gantoris – îi amintea de ultima sa bătălie cu Darth Vader, în timp ce Împăratul jubila, încurajându-l pe Luke să simtă cum curgea furia prin el. Luke aproape că cedase atunci, aproape că permisesese să cedeze în fața furiei și să pornească pe calea spre partea întunecată. Dar fusese suficient de puternic în cele din urmă. Gantoris părea periculos de aproape de acea limită.

Luke își încordă mușchii, își adună puterile și se avântă în sus. Cu un impuls al abilității sale de levitație, se înălță suficient de sus pentru a ajunge la o creangă groasă și inferioară a unui arbore Massassi. Ateriză ușor, păstrându-și echilibrul în timp ce se uita în jos la Gantoris, care era revoltat.

— Cum ai învățat toate astea? strigă Luke peste zumzetul săbiilor, încercând să pătrundă în interiorul stării de tensiune a lui Gantoris.

Bărbatul cu temperament înflăcărat își îndreptă privirea în sus, fulgerându-l cu ochii cu sprâncenele arse.

— Nu ești singurul învățător al căilor Jedi!

Cu un țipăt pe un ton scăzut, Gantoris își apucă sabia cu ambele mâini și tăie în lateral, sfărtecând trunchiul masiv al copacului. Scântei, fum și mirosul de scorțișoară al sevei scorjite se revărsară în aer. Arborele antic se clătină în lateral, apoi se izbi de alte crengi de la nivelurile superioare în timp ce se prăbușea. Luke sări și ateriză ușor într-un pâlc putrezit de mușchi și crengi căzute.

Trebuia să pună capăt acelei situații cât mai curând. Gantoris părea posedat de o furie pe care nu o putea controla, iar simplele tehnici Jedi de calmare nu-l puteau influența.

Gantoris își scurtă lama la o lungime mai ușor de folosit, potrivindu-se cu cea a lui Luke în timp ce venea la atac. Luke îl lăsă pe elevul său să-l împingă înapoi, printre ferigile cățărătoare și orhideele strălucitoare. Se întinse prin Forță, simțind jungla din jurul lor și căutând o diversiune utilă.

Și o găsi.

Se prefăcu că se împiedică de o stâncă sfărâmată, acoperită de ciuperci, și se trânti în lateral spre un tufiș. Gantoris se năpusti asupra lui, tăind lianele din calea lui în pufuri de vapori gri, neavând cum să audă zgomotele de mormăială care veneau din tufișuri. Luke sări la o parte în timp ce Gantoris ataca cu sabia. Lama alb-violetă tăie spinii și crengile împletite – și o fiară speriată și furioasă țâșni din tufișuri cu o suită de răcnete. *Runyipul sforăitor* se zbătu dintr-o parte în alta în timp ce gonia pe lângă ei. Era o creatură masivă și stângace, acoperită cu blană uleioasă și cu bulgări de pământ lipiți de nasul flexibil, cu care scormonise prin vegetația în descompunere. Dezlănțuirea îl distrase pe Gantoris doar pentru o secundă. Însă Luke profită de acest moment pentru a ajunge la el cu Forța. Apucând cu mâini invizibile, smulse mânerul sabiei din strânsoarea lui Gantoris și își folosi abilitatea pentru a apăsa butonul care dezactiva lama. Culese arma lui Gantoris din aer, apucând-o cu mâna stângă, și își dezactivă propria sabie. Dintr-o dată, fără șuieratul răgușit al lamelor, jungla părea tulburător de tăcută.

Gantoris îl privi fix, nemișcat. Amândoi gâfâiau de oboseală tremurândă. Stăteau aproape unul de celălalt, la o distanță de un braț. Pe frunțile lor apăruseră perle de sudoare. Luând o decizie, Luke întrerupse momentul glacial. Întoarse sabia lui Gantoris cu mânerul înainte și o întinse spre celălalt bărbat. Gantoris își luă arma înapoi cu ezitare, îi aruncă o privire, apoi întâlni din nou privirea lui Luke.

— Bun exercițiu, Gantoris, spuse Luke, dar trebuie să înveți să-ți controlezi furia. Altfel, ar putea să te ducă la pieire.

Capitolul 8

Prin ceața fierbinte a unui câmpului electrostatic de securitate din adâncul labirinturilor de oțel beton de pe Coruscant, Kyp Durrón privea forma de spin a *Zdrobitorului de Soare*. Miji ochii pentru a vedea mai bine, înclinându-se înainte până când trei gârzi puternic înarmate ale Noii Republici veniră să-i bareze calea. În interiorul hangarului, putea vedea un alt echipaj de gârzi stând în jurul navei. Chiar în interiorul câmpului electrostatic de securitate, o ușă uriașă de protecție atârna gata să se închidă în orice moment.

Cu silueta sa mică și zveltă, cu zâmbetul său dezinvolt și cu părul negru ciufulit, Kyp nu credea că ar putea reprezenta vreo amenințare, dar cei trei gardieni își îndreptară armele blaster spre pieptul său.

— Asta e o zonă restricționată, zise sergentul. Plecați imediat, sau vom trage.

— Hei, relaxează-te, spuse Kyp, ridicând mâinile. Dacă aș fi vrut să fur chestia asta, nu aș fi zburat niciodată cu ea aici.

Sergentul se uită la el cu scepticism. Era evident că nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea Kyp.

— Eu sunt Kyp Durrón. Am zburat cu *Zdrobitorul de Soare* împreună cu Han Solo de la *Instalația din Foale*. Am vrut doar să mai arunc o privire.

Expresia împietrită a sergentului nu se schimbă.

— Nu-l cunosc personal pe Generalul Solo, zise el, dar am ordin să interzic orice acces. Fără excepții.

Kyp se aplecă într-o parte pentru a vedea printre gârzi. Nu ținu cont de prezența lor, uitându-se din nou la super-arma care fusese concepută de savanta Qwi Xux, captivă în *Instalația din Foale*.

Qwi Xux proiectase în mod inocent o armă care putea declanșa explozia unei stele, eliminând toată viața dintr-un întreg sistem solar. O făcuse ca pe un exercițiu pentru a-și testa limitele abilităților sale științifice, dar Han reușise s-o facă să treacă de spălarea creierului și să realizeze ceea ce crease. Qwi îi ajutase apoi să fure super-arma și să scape de Amiralul Daala și de *Instalația din Foale*.

Kyp era bucuros că *Zdrobitorul de Soare* se afla acum în mâinile Noii Republici, dar îl îngrijora faptul că Senatul nu se putea decide ce să facă cu nava. Existența unei arme atât de puternice părea să schimbe chiar și atitudinea reprezentanților buni din guvern. Kyp privi cum inginerii și mecanicii încercau să înțeleagă cum funcționa *Zdrobitorul de Soare*. Foloseau aparate de sudură cu laser împotriva armurii ultradense placate cuantic, dar nimic nu putea zgâria nava indestructibilă.

Doi mecanici ieșiră pe trapa superioară, cărând un cilindru metalic lung de un metru și jumătate și lat de o jumătate de metru. Trei ingineri aflați în partea de jos a hangarului își încovoiară gâturile pentru a privi cilindrul și își scăpară hidrocheile fixe cu groază. Un alt inginer își lăsă jos dispozitivul de calibrare de acuratețe și se dădu foarte încet înapoi.

— Este una dintre torpilele supernovă! spuse un inginer.

Cei doi mecanici care o transportau încremeniră brusc. Cineva declanșă o

alarmă stridentă. Gărzile din interiorul câmpului de securitate alergară în căutarea unor ținte pe care să le împuște. Inginerii și mecanicii prinși în capcană strigau să se coboare câmpul de securitate mortal pentru a putea fi evacuați. Cele trei gărzi de afară se răsuciră și își îndreptară puștile blaster spre Kyp, ca și cum acesta ar fi devenit totuși o amenințare. El râse.

— Este doar un cilindru de mesaje, spuse el. Spune-le să-l deschidă... vor vedea. Este locul în care sunt ținute jurnalele de bord, astfel încât datele vitale să poată fi ejectate dacă *Zdrobitorul de Soare* va fi vreodată distrus.

Dar, în timp ce alarmele răsunau în aer, iar lumea din hangarul restricționat alerga panicată, gărzile nu manifestară niciun interes față de explicațiile lui Kyp.

— Ar fi mai bine să pleci, tinere. Imediat! spuse sergentul.

Dând din cap, în parte amuzat, în parte enervat, Kyp se întoarse pe coridoarele lungi, întrebându-se cât timp le va lua presupușilor experți să își dea seama.

* * *

Wedge Antilles privi admirativ cum frumoasa și eterica savantă extraterestră, Qwi Xux, pășea în față și se pregătea să se adreseze Adunării Noii Republici.

Lui Qwi nu-i plăcea să vorbească în fața unei audiențe, iar zilele trecute, după ce pregătise discursul, avusese emoții. Fiind o persoană solitară, începuse să i se destăinuie lui Wedge, acum că acesta își petrecea cea mai mare parte a timpului ca gardă de corp și persoană de legătură oficială. Wedge o încurajă în toate felurile, încercând să o calmeze, insistând că va face o treabă minunată.

O susținea în convingerea ei că nu mai puteau ignora *Zdrobitorul de Soare*.

Qwi îl privea cu recunoștință. Ochii ei mari, de un albastru intens, contrastau izbitor cu pielea ei de un albastru palid, și cu calota asemănătoare unei pietre prețioase, cu pene perlate, care îi curgea până pe umeri.

Acum, Qwi privi la Mon Mothma și la ceilalți miniștri. Își îndreptă spatele, lăsându-și brațele subțiri să îi atârne pe lângă corp. Apoi vorbi cu o voce fluierătoare care semăna cu un cântec de pasăre.

— Mon Mothma și stimați reprezentanți ai Guvernului Noii Republici, spuse Qwi, când am ajuns prima dată la voi căutând adăpost și aducând *Zdrobitorul de Soare*, m-ați invitat să stau de vorbă cu voi ori de câte ori voi simți nevoia. Acum trebuie să vă vorbesc despre îngrijorările mele grave. Voi încerca să fiu succintă, pentru că trebuie să luați o decizie.

Alături de Wedge, silueta enormă a lui Chewbacca scoase un mârâit scăzut de nemulțumire, dar Wedge fu impresionat de cât de liniștit și stăpânit reușise să stea Wookieeul. Chewbacca nu era cunoscut pentru abilitatea sa de a sta nemișcat.

C-3PO vorbi cu o voce blândă.

— Calmează-te, Chewbacca. Vei avea ocazia să vorbești destul de curând. Ești sigur că nu vrei să-ți editez cuvintele în limbajul meu adecvat? Sunt un droid de protocol, să știi, și sunt familiarizat cu cerințele.

Chewie scăpă o negație tăcută, dar categorică. Wedge îi făcu pe amândoi să tacă pentru a o putea auzi pe Qwi în timp ce vorbea. Vocea ei muzicală nu șovăia, iar Wedge simțea o mândrie caldă care i se răspândea în piept.

— *Zdrobitorul de Soare* este cea mai formidabilă armă inventată vreodată, spuse Qwi. Știu asta mai bine decât oricine, pentru că eu am proiectat-o. Este mult

mai periculoasă chiar și decât *Steaua Morții*. Nu se mai află în ghearele puterilor Imperiale – dar sunt îngrijorată pentru ceea ce intenționează Noua Republică. Am refuzat să-i dezvălui mecanismele dintr-un motiv anume, dar voi ați ținut-o închisă în hangarele voastre de cercetare timp de săptămâni întregi, jucându-vă cu ea, studiind-o și încercând să-i deslușiți secretele. Nu vă va ajuta cu nimic.

Făcu o pauză pentru a respira adânc, iar Wedge se temu că ar putea să-și piardă cumpătul. Dar Qwi își îndreptă forma zveltă și vorbi din nou.

— Vă îndemn să distrugeți *Zdrobitorul de Soare*. O armă de o asemenea putere nu ar trebui să fie încredințată în mâinile niciunui guvern.

Mon Mothma arăta slăbită și obosită în timp ce o privea pe Qwi. Mai jos și în stânga ei, bătrânul General Jan Dodonna luă cuvântul.

— Doamnă Doctor Xux, conform rapoartelor inginerilor noștri, această armă nu poate fi distrusă. Armura cuantică nu ne permite nici măcar să o dezmembrăm.

— Atunci trebuie să găsiți o altă modalitate de a scăpa de *Zdrobitor*, spuse Qwi.

Păstrând un aer tensionat, Senatorul Garm Bel-Iblis, vechiul inamic al lui Mon Mothma, se ridică în picioare.

— Nu putem permite ca o armă de o asemenea putere să ne scape din mână, spuse el. Cu *Zdrobitorul de Soare*, avem un avantaj tactic pe care niciunul dintre dușmanii noștri Imperiali nu îl poate avea.

— Ajunge, spuse Mon Mothma cu o voce tremurândă. Obrajii îi erau înroșiți, ceea ce sublinia paloarea pielii ei. Am dezbătut acest lucru de multe ori, spuse ea, iar părerea mea rămâne neschimbată. O armă cu o putere distructivă atât de hidoasă este un dispozitiv brutal și inuman. Poate că Împăratul a fost suficient de monstruos încât să se gândească să o folosească, dar sub nicio formă Noua Republică nu va fi părtașă la o asemenea barbarie. Nu avem nevoie de o astfel de armă, iar prezența ei nu face decât să ne dezbine. Mă voi opune prin veto oricărei încercări de a studia mai departe *Zdrobitorul de Soare* și mă voi lupta până la ultima suflare cu oricine dintre voi va sugera să o folosească împotriva unui dușman, Imperial sau nu.

Își privi comandanții militari, iar Wedge se simți intimidat de furia și de convingerea pură din vocea ei. Scaunul vacant al Amiralului Ackbar, care în mod normal era o voce a bunului-simț și a moderației, rămăsese gol și pustiu ca o rană adâncă. Wedge o îndemna în tăcere pe Qwi să vorbească din nou, să își spună ideea.

Ca la un semn, ea spuse cu vocea ei melodioasă:

— Scuzați-mă, dar aș putea face o sugestie? Din moment ce *Zdrobitorul de Soare* nu poate fi distrusă prin niciun mijloc normal, ar trebui să folosim pilotul automat pentru a o trimite în inima unui soare, sau cel puțin în miezul unei planete gigant gazoasă, de unde va fi imposibil de recuperat.

Generalul Crix Madine luă cuvântul.

— O planetă gigant gazoasă ar fi suficientă. Nivelul de presiune din miez depășește cu mult ceea ce pot suporta chiar și cele mai sofisticate nave ale noastre. *Zdrobitorul de Soare* va fi inaccesibilă pentru totdeauna.

Bel-Iblis privi în jur, cu ochii săi întunecați sclipind. Ca și cum ar fi simțit înfrângerea și ar fi constatat că o planetă gazoasă era mai acceptabilă decât furia orbitoare a unei stele, spuse:

— În regulă atunci, aruncați-o într-un gigant gazos, dacă voi credeți că este mai bine.

Mon Mothma ridică mâna ca și cum ar fi vrut să emită o directivă oficială, dar

Bel-Iblis o întrerupse.

— Pe o temă conexă, sper că nu ați uitat că însăși *Instalația din Foale* rămâne o amenințare. Amiralul Imperial poate că și-a luat Distrugătoarele, dar savanții sunt încă acolo, în interiorul aglomerării de găuri negre. Conform raportului Generalului Solo, au un prototip complet funcțional al *Stelei Morții*.

Apoi îi aruncă o privire provocatoare lui Mon Mothma.

Chewbacca se ridică deodată în picioare și urlă. Urletul său răsună în toată încăperea, oprind orice conversație. C-3PO își flutură brațele metalice aurii.

— Nu încă, Chewbacca, nu încă! Nu e rândul nostru.

Însă Mon Mothma privi la agitatul Wookiee și îl recunoscu.

— Ai ceva să ne spui, Chewbacca? Te rog.

Chewbacca rosti o frază lungă și zgomotosă în limba Wookiee. În timp ce vorbea, C-3PO stătea lângă el și traducea rapid cu vocea lui sintetică și prozaică.

— Chewbacca dorește să reamintească acestei adunări de bun augur că nu numai că *Instalația din Foale* este căminul a numeroși savanți Imperiali extrem de inteligenți, dar este și o închisoare pentru mai mulți prizonieri Wookiee care au fost ținuți în captivitate timp de aproape un deceniu. Chewbacca dorește respectuos să sugereze...

C-3PO ridică o mână metalică în dreptul gurii Wookieeului.

— Mai ușor, Chewbacca! Fac tot ce pot. Se întoarce din nou cu fața înainte. Mă scuzați. Chewbacca dorește respectuos să ceară Consiliului Noii Republici să ia în calcul o expediție către *Instalația din Foale*, atât ca echipă de salvare, cât și ca forță de ocupare a *Instalației*.

Chewbacca răcni, dar C-3PO nu păru deranjat.

— Știu că nu asta e ceea ce ai spus, Chewbacca, dar asta ai vrut să spui... așa că taci și lasă-mă să termin. Deci, cu o astfel de forță de ocupație, Noua Republică poate asigura securitatea oricăror arme nefaste care au fost dezvoltate la *Instalația din Foale*. Chewbacca vă mulțumește pentru timpul și considerația dumneavoastră și vă dorește o zi plăcută.

Chewbacca îi dădu o lovitură ușoară, iar C-3PO căzu într-o tumbă.

— Oh, mai taci, spuse droidul. Fiecare modificare pe care am făcut-o a fost o îmbunătățire.

Mon Mothma se uită la membrii Consiliului adunați. Toți păreau mulțumiți de sugestia de a trimite o echipă de intervenție la *Instalația din Foale*. Qwi se întoarce spre Wedge, nervoasă și ușurată; acesta îi strânse umărul în semn de felicitare. Ea îi zâmbi, iar el îi răspunse cu un zâmbet.

— Cred că suntem cu toții de acord în această privință, spuse Mon Mothma, forțând un zâmbet slab, pentru prima dată. Vom înființa o forță de recuperare și de ocupație care să meargă la *Instalația din Foale*. Trebuie să ne mișcăm decisiv, cât mai repede posibil, dar nu atât de repede încât să facem greșeli.

În timp ce Mon Mothma privea în jur, părea că nu-și dorește nimic mai mult decât să părăsească camera și să se întoarcă în apartamentul ei, unde se putea odihni. Wedge se încruntă îngrijorat.

— Dacă nu mai sunt alte probleme, spuse Mon Mothma, această ședință se închide.

Capitolul 9

Distrugătorul Imperial *Gorgona* intrase pe orbita planetară ca un cuțit cu lama lată, gata să lovească. Flancând nava-amiral de o parte și de alta, se aflau *Basiliscul* și *Manticorul*, complet operaționale.

Comandantul Kratas transmise un mesaj de la consola de navigație.

— Am ajuns pe orbita planetei Dantooine.

Daala își prinse mâinile înmănușate la spate și se întoarse pentru a examina echipajul de pe punte.

— Scanarea senzorilor, spuse ea, și așteptă ca locotenentul să-și calibreze instrumentele pentru a scana fața vizibilă a planetei.

— Este o lume foarte primitivă, doamnă Amiral. Nu are industrie detectabilă. Câteva așezări nomade... Făcu o pauză. Așteptați. La linia dintre zi și noapte detectez un grup de oameni.

Daala studie suprafața involburată de măsliniu, albastru și maro a planetei, observând cum se strecura pe suprafață marginea luminii zilei.

— Am găsit ceea ce par a fi ruinele unei baze de dimensiuni mari, care pare în mare parte abandonată acum. Zona locuită nu este foarte bine dezvoltată – în mare parte locuințe mici din prefabricate. Locotenentul își scărpină părul scurt și castaniu și se aplecă mai aproape de ecranul său. Văd excavații în care sunt amenajate noi suprastructuri, spuse el, uitându-se la Daala. Această configurație se potrivește cu o antenă mare de transmisie. Poate chiar un generator de scut.

Fruntea Daalei se încreți în timp ce se gândea cum ar fi tratat fostul ei mentor, Marele Moff Tarkin, acea situație.

Comandantul Kratas păru să-i simtă ezitarea și spuse:

— Nu par că ar putea opune prea multă rezistență, spuse el.

Daala își strânse buzele.

— Chiar dacă ar opune rezistență, tot i-am învinge. Nu asta este ideea. Își trecu un deget subțire de-a lungul bărbiei, apoi își dădu părul de culoarea cuprului înapoi pe spate. Pentru început, vom ținti baza abandonată de pe orbită și o vom nivela cu turbolasoarele noastre. Va fi o demonstrație spectaculoasă.

Distrugătoarele Daalei dețineau suficientă putere pentru a transforma planete întregi în zgură, dar nu voia să facă asta aici.

— Dantooine este prea îndepărtată pentru o demonstrație eficientă, spuse ea, dar totuși ne putem folosi de ea. Comandante Kratas, vreau să conduci o forță de atac. Luați două AT-AT-uri de pe *Gorgona* și câte o pereche de pe fiecare dintre celelalte două nave. Șase transportoare blindate ar trebui să fie suficiente.

— Eu, doamnă Amiral? Dar cu siguranță că Generalul Odosk sau unul dintre ceilalți comandanți ai Armatei Imperiale... ar trebui să...

— Aveți vreo problemă cu ordinele mele, Comandante?

— Nu, doamnă Amiral. Deloc.

— Vreau să-ți arăți versatilitatea. Nu te-au pus să faci exercițiile respective pe Carida?

— Ba da, doamnă Amiral, spuse Kratas, pur și simplu m-am gândit că ar fi mai eficient să-i arunc distrug de pe orbită.

Daala îl fixă cu privirea ei de smarald.

— Consideră-l un exercițiu, Comandante. Am stat prea mult timp închiși ca să păzim *Instalația din Foale* și nu vom mai avea o altă ocazie să prindem Noua Republică atât de nepregătită.

* * *

Acum că era un colonist plin de speranță, Warton se trezi la timp pentru a vedea răsăritul liniștit și pastelat al soarelui lui Dantooine. Se întinse și ieși afară din locuința sa prefabricată autoinstalabilă, bucurându-se de fiecare clipă a zorilor. Se simțea în siguranță și liniștit pentru prima dată în viața lui. Oasele îl dureau, dar era o durere plăcută de la o muncă mulțumitoare. Niciodată nu avea să-și revină complet după viața grea de pe Eol Sha cea atât de torturată, însă doar faptul că petrecea o zi fără cutremure, scurgeri de lavă sau gheizere fierbinți îi făcea viața fericită.

Celelalte locuințe ale coloniei, realizate din polimeri viu colorați, cu ferestre din oțel transparent, aveau vedere spre savanele bătute de vânt de pe Dantooine. Toți cei salvați de pe Eol Sha erau de acord că acest loc părea un paradis, cu ierburi înalte și unduitoare de lavandă și copaci *blba* cu ramurile în zigzag și cu tulpini groase.

Orizontul de sud-est devenea strălucitor, acolo unde soarele de chihlimbar al planetei Dantooine urma să răsară. Deasupra lui, în cerul purpuriu, văzu trei stele strălucitoare care se mișcau pe lângă alte puncte de lumină. Un grup de șase meteoriți străbătea cerul spre orizont, cu dărele lor strălucitoare ca niște tăieturi de gheare. Apoi, zgomotul supersonic al coborârii lor spulberă liniștea dimineții. Văzu impactul meteoriților; savana strălucea de la flăcările ce se răspândeau nu departe de colonie.

Alți coloniști de pe Eol Sha ieșiră din barăcile lor, treziți de zgomotul din cer. Nu departe spre est, ruinele goale ale vechii baze a Rebelilor se ridicau deasupra ierburilor ca niște bastioane construite din piatră masivă. O mică echipă de ingineri constructori ai Noii Republici se agitau în tabăra lor.

— Ce este? spuse soția lui, Glena, în timp ce ieșea din locuință pentru a i se alătura.

El clătină din cap, incapabil să răspundă. Apoi, fulgerele mortale începură să plouă de sus. Bâzâitul *muștelor de mac* amuți. Fulgere de laser verzi, orbitoare, loviră baza abandonată și ridicară nori uriași de fragmentate și bucăți de rocă sintetică. Razele turbolaser de pe orbită fulgerară din nou, lovind în același loc. În câteva secunde, distruseră întreaga bază abandonată, lăsând doar o cicatrice plină de moloz. Coloniștii ieșiră în fugă din locuințele lor. Unii țipau, alții doar priveau îngroziți. Luke Skywalker promisese că va găsi un loc sigur pentru locuitorii de pe Eol Sha, dar se părea că Jediul se înșelase.

În timp ce ruinele bazei continuau să trosnească și să ardă, iar incendiile se răspândeau în savana uscată, Warton auzi un sunet pulsatoriu, cu tonuri joase: zumzetul unor motoare masive, zăngănit de metal și pași tunători.

Își miji ochii în dimineața luminoasă, încă orbit de fulgerele laser verzi, până când reuși să distingă siluetele monstruoase ale unor mașini gigantice care mergeau. Cu patru picioare și asemănătoare cu cămilele, AT-AT-urile Imperiale ieșiră din

locurile unde aterizaseră și mărșăluiră într-o formație uriașă prin savană.

Capetele cabinelor de pilotaj ale AT-AT-urilor atacatoare se aplecară mai jos pentru a ținti cu grupurile de tunuri laser. Proiectilele de precizie de foc verde și roșu țâșniră în jos. Străvechii copaci blba uriași și bătrâni izbucniră în flăcări care se împrăștiu în cercuri concentrice peste ierburile uscate. Fumul unsuros se ridică, împrăștiind duhoarea de vegetație umedă arsă și de animale mici prăjite.

— Fugiți cu toții! strigă Warton. Îndepărtați-vă de locuințe. Le vor ținti pe ele mai întâi.

Refugiații de pe Eol Sha se strecurară printre ierburile înalte în timp ce *pășitorii* Imperiali înaintau cu pași mari. AT-AT-urile parcurgeau cu fiecare pas o distanță mai mare decât putea alerga un om în jumătate de minut. *Pășitorii* ținteau spre coloniștii care fugeau, lovind fiecare individ cu o putere de foc suficientă pentru a distruge o navă de vânătoare mică.

Glena își smulse mâna din cea a lui Warton și strigă:

— Așteaptă!

Se întoarse pentru a fugi înapoi spre mica lor locuință.

— Nu! strigă el, incapabil să-și imagineze ceva care ar fi putut-o determina să se întoarcă și să fugă spre ținta atacului.

Înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, o lance orbitoare de foc turbolaser îi explodă din plin în piept, iar Warton privi cu o groază cumplită cum Glenna dispăru într-un nor de aburi roșii, arzând și sfărâind.

Cei șase *pășitori* continuară să mărșăluiască, trăgând în copacii *blba*, în barăcile coloniștilor și în tot ce mișca. Mașinile mari se răspândiră pentru a înconjura întreaga așezare. În tabăra lor, inginerii Noii Republici reușiseră să instaleze un tun cu un singur element ionic. Warton, care stătea încă în picioare, uimit și încremenit, le privea formele minuscule în timp ce se chinuiau să monteze generatorul în formă de disc. Știa că oamenii care se ocupau de tunul ionic erau pur și simplu ingineri constructori fără pregătire de luptă.

De ce? vru să știe Warton. Dar atât de multe întrebări îi înțesau capul, încât nu putea fi mai explicit de atât: *De ce?*

Inginerii Noii Republici alimentară tunul ionic și focalizară o singură lovitură spre secțiunea inferioară a celui mai apropiat *pășitor* Imperial. Proiectilul lovi și fuzionează articulația genunchiului de la piciorul din față al AT-AT-ului, topind mecanismele servomotorului. *Pășitorul* se opri și încercă să șchiopăteze înapoi, într-o retragere cu picioarele înțepenite. Celelalte cinci AT-AT-uri își rotiră capetele la unison, țintind tunul ionic cu rafale laser trase într-un jet mare de foc verde – distrugând echipamentul de comunicații și tunul ionic într-o singură rafală de lumină. *Pășitorii* avansară din nou, trăgând fără discernământ. Barăcile din prefabricate ale coloniei explodară una câte una. Flăcările înfometate devastau ierburile uscate ale savanei. Oamenii lui Warton țipau în timp ce fugeau, se împiedicau și mureau. Zgomotul distrugerii îi răsuna în urechi și totuși nu se putea mișca. Stătea cu mâinile pe lângă el. Întregul său corp tremura. Nici măcar lumea blestemată Eol Sha nu fusese vreodată atât de infernală ca Dantooine.

* * *

Comandantul Kratas stătea în cabina de pilotaj nefamiliară a AT-AT-ului,

dirijând mișcarea celor șase mașinării ale sale. Traseră asupra tuturor celor care încercau să scape, aprinzând insule de iarbă și gonind cu flăcări coloniștii care încercaseră să se ascundă acolo. Kratas intenționa să nu le lase niciun loc unde să se ascundă. Verificase ca fiecare dintre barăci să fie spulberate în bucăți, iar toți coloniștii în mișcare fuseseră secerați în timp ce fugeau. Inginerii Rebeli și tunul lor ionic fuseseră doborâți cu o singură lovitură, iar avariile minore provocate unui *pășitor* puteau fi reparate cu ușurință în atelierele de pe *Gorgona*.

— Aș vrea să se miște, spuse artileristul.

Kratas se uită în jos pentru a vedea un singur om în picioare printre resturi, nemișcat și cu privirea fixă.

— Nu e o mare provocare să lovești o țintă staționară, zise artileristul, ridicând viziera căștii sale negre. Dacă ar fi fugit, aș fi putut să mă antrenez mai bine.

Kratas scrută devastarea și fumul negru care se încolăcea de la o mie de incendii diferite. Treaba lor aici era terminată.

— Elimină-l oricum, spuse Kratas. Nu avem timp să ne jucăm.

Artileristul apăsă pe butoanele de tragere, iar singurul supraviețuitor dispăru într-o flacără de foc verde. Comandantul Kratas trimise semnal navei amiral și dădu din cap către minuscula figurină sclipitoare a lui Daala de pe consola de transmisie.

— Misiunea a fost un succes deplin, doamnă Amiral. Nicio victimă din partea noastră, avarii foarte mici la un AT-AT.

— Ești sigur că nu a mai rămas nimic în viață acolo jos? spuse Daala.

— Nimic, doamnă Amiral. Nicio structură nu a rămas în picioare. Locul este pustiu.

— Bine, spuse Daala aprobând ușor din cap. Vă puteți întoarce la nave. Cred că ne-am făcut înțeleși. Am făcut și un pic de exercițiu.

Apoi continuă cu un zâmbet:

— Data viitoare vom alege o lume mai importantă pe care să o lovim.

Capitolul 10

Somnul unui Jedi era rareori tulburat de vise. Odihna pură indusă prin tehnici de concentrare și meditație lăsa puțin timp pentru gânduri tulburătoare sau jocuri de umbre. Însă de data asta, coșmarurile pătrunseră în mintea lui Luke Skywalker.

O voce îl chema de dincolo de vidul cețos al viselor.

— Luke, Luke, fiul meu. Trebuie să mă ascuți!

O siluetă întunecată se ridică din ceață, chiar în timp ce împrejurimile începeau să prindă formă. Luke se văzu pe sine însuși în costumul său de zbor gri pal, pătat de sudoare, murdărie și durere – așa cum arătase când luase trupul tatălui său de pe a doua *Stea a Morții*. Trăsăturile siluetei spectrale străluceau cu o aură palidă. Luke văzu chipul ferm al lui Anakin Skywalker, refăcut după urgiile pe care maleficul Darth Vader le cauzase trupului său.

— Tată! strigă Luke, propria lui voce având o tonalitate ciudată, cu ecou, ca și cum ar fi ricoșat în ceață.

— Luke, spuse imaginea lui Anakin.

Luke simți cum îl străbăteau furnicături de uimire. Era o altă formă de comunicare, la fel ca ultimul său contact cu Obi-Wan Kenobi. Dar Obi-Wan își luase adio de la el, spunând că nu-l mai putea contacta niciodată pe Luke.

— Tată, de ce ești aici?

Anakin se ridică în picioare. Hainele lui se unduiră în vântul care se întetise și alungase ceața. Dintr-o dată, lumea din jurul lor nu mai era lipsită de contur. Luke recunoscuse că el și imaginea tatălui său se aflau în vârful Marelui Templu de pe Yavin 4. Gigantul gazos portocaliu atârna deasupra lor, iar junglele eterne de dedesubt păreau neschimbate. Dar pietrele templului erau albe și noi, cu urme strălucitoare de la exploatarea recentă a unor cariere. O structură sumară de schele era așezată pe un perete al ziguratului. Mult mai jos, Luke auzea mormăielile și incantațiile sclavilor suferinzi. Vedea ființele din rasa Massassi dispărută muncind împreună, străduindu-se să care blocurile enorme de piatră de-a lungul drumurilor pe care le tăiaseră prin junglă. Aceștia, cu un aspect verde-cenușiu, erau umanoizi, cu pielea netedă și ochi mari ca niște felinare. Anakin Skywalker stătea în cel mai înalt punct al templului, ca și cum ar fi dirijat echipele de muncitori de dedesubt.

— Nu te lăsa înșelat, Luke. Nu te încrede în tot ceea ce crezi că este adevărul. Cuvintele lui Anakin aveau o tonalitate ciudată, distantă, cu un accent slab al unei rase străvechi. Obi-Wan te-a mințit de mai multe ori.

Luke simți cum izvorăște o neliniște înăuntrul lui. Oricât de mult îl iubea pe Obi-Wan Kenobi, știa că bătrânul nu fusese întotdeauna complet sincer cu el.

— Da, știu că mi-a ascuns adevărul. Mi-a spus că Darth Vader te-a ucis, când de fapt, tu deveniseși Vader.

Anakin se întoarse de la iluzorii muncitori Massassi de jos. Întâlni privirea lui Luke cu o privire adâncă, precum universul însuși.

— Asta a fost singura minciună pe care ți-a spus-o Obi-Wan?

— Nu. Mi-a ascuns și alte lucruri.

Luke privi în depărtare în junglă, spre orizontul scurtat al lunii, pentru a vedea o altă poiană, cu un alt templu înalt în curs de construire.

— Și Obi-Wan a argumentat că a făcut-o pentru a te proteja pe tine. Ai cerut tu o astfel de protecție, Luke?

— Nu.

Luke încercă să se împotrivească neliniștii sale.

— Obi-Wan a vrut să fii elevul lui, dar nu ți-a permis libertatea de a lua propriile decizii. Avea atât de puțină încredere în tine? Ai fost întotdeauna de acord cu *anumite puncte de vedere* ale lui?

— Nu, zise Luke, simțindu-și cuvintele învăluite de îndoială.

Vocea lui Anakin deveni încărcată de furie.

— Obi-Wan a luptat împotriva învățăturilor Sith pe care le descoperisem. El însuși nu le înțelegea și mi-a interzis să le studiez – deși a insistat întotdeauna că trebuie să învăț singur și să-mi aleg propria cale. M-am răzvrătit împotriva lui datorită gândirii sale înguste și am continuat să descopăr secrete pentru care nu eram pregătit. În cele din urmă, asta m-a consumat – am căzut de partea întunecată și am devenit un Lord Întunecat Sith. Anakin îl privi pe Luke cu o expresie chinuită și plină de scuze. Dar dacă Obi-Wan m-ar fi lăsat să învăț în ritmul meu propriu, aș fi devenit mai puternic. Aș fi rămas necorupt. El nu a înțeles niciodată asta.

Imaginea lui Anakin clătină din cap.

— Dacă ai de gând să-i înveți pe alți Jedi, Luke, trebuie să înțelegi consecințele a ceea ce ar putea învăța. Și tu trebuie să studiezi moștenirea străveche a Sithului. Face parte din pregătirea ta de Jedi.

Luke înghiți în sec.

— Mi-e teamă să te cred, tată. Am simțit deja puterea părții întunecate.

Mai jos, echipele de muncitori Massassi fredonau și cântau la unison într-un mod stupefiant, mult dincolo de epuizare, în timp ce cărau un bloc enorm pe o rampă acoperită de lut, confecționată din bușteni dezgoliți de scoarță. În vârful templului din vis, imaginea șovăielnică a lui Anakin vorbea cu mai multă forță.

— Da, dar căile Sithului te pot conduce la o mai bună înțelegere a propriei tale puteri. Poți nimici ultimele vestigii ale jalnicului Imperiu care continuă să hărțuiască Noua ta Republică. Poți deveni mai mult decât un simplu servitor al unui guvern fragil și corupt. Poți conduce galaxia tu însuși, ca un conducător binevoitor. O meriți mai mult decât orice altă persoană, Luke. Poți controla totul, dacă folosești Forța ca instrument, în loc să te lași să devii servitorul ei.

Luke încremeni, fără să-i vină să creadă ce spunea tatăl său. Apoi observă că, odată cu pasiunea crescândă din vocea lui, imaginea lui Anakin Skywalker devenea mai puțin clară, oscilând, până când se transformă într-o siluetă neagră, învăluită într-o mantie cu glugă care aspira energie din aer. Încet-încet, Luke realizează adevărul.

— Nu ești tatăl meu! strigă el în timp ce iluzia începea să se destrame. Tatăl meu a fost un om bun în cele din urmă, care a fost vindecător de partea luminoasă.

Fâșii de lumină strălucitoare brăzdau cerul de vis al străvechiului Yavin 4. Mai jos, sclavii Massassi fugeau îngroziți în junglă în timp ce templele monumentale se prăbușeau sub un baraj de rafale laser de pe orbită. Navele de luptă ale Vechii Republici sosiseră, mistuind suprafața lunii.

— Cine ești? strigă Luke către siluetă prin vuietul devastării bruște și subite din jurul său. Cine?

În schimb, umbra goală râdea și iar râdea, ignorând distrugerea care izbucnea pe șantierele de construcții – sau se amuza de ea. Templele Massassi explodară. Pădurile tropicale dense se aprinseră în flăcări. Silueta omului întunecat deveni din ce în ce mai mare, înghițind cerul. Luke se dădu înapoi, dar picioarele lui din vis ajunseră la marginea templului impunător unde se împiedică pe spate, căzând, căzând...

* * *

Înconjurat de zidurile groase de piatră ale încăperii sale, Gantoris nici măcar nu încerca să doarmă. Stătea pe patul său, temându-se de sosirea *Omului Întunecat* din coșmarurile sale. Pipăia cu degetul sabia de lumină pe care o construise, simțindu-i cilindrul neted, punctele aspre unde sudase piesele, butoanele care urmau să activeze lama de energie. Se întreabă cum ar putea să o folosească împotriva străvechiului spectru care îl învățase lucruri care îl îngrozeau, lucruri pe care Maestrul Skywalker nu le-ar fi dezvăluit niciodată ucenicilor săi Jedi.

— Ai de gând să mă dobori cu arma aia? spuse vocea găunoasă.

Gantoris se răsuci pentru a vedea silueta unduitoare, infinit de neagră, ieșind din pietrele masive ale zidului. Impulsul lui fu de a aprinde sabia și de a tăia silueta întunecată cu lama alb-violet. Dar se stăpâni, știind că nu ar fi reușit nimic.

Omul Întunecat râse, apoi vorbi cu accentul său antic.

— Bun! Mă bucur să văd că ai învățat să mă respecti. Acum patru mii de ani, întreaga flotă militară a Vechii Republici și forțele combinate a sute de Maeștri Jedi nu m-au putut distruge. Cu siguranță nu ai fi în stare să o faci singur.

Omul Întunecat îi arătase cum să împrumute energie de la alte ființe vii, pentru a-și întări propriile rezerve. Minteaa îi era alertă, dar nervii îi erau întinși și corpul epuizat.

— Ce vrei de la mine? spuse Gantoris. Nu vrei doar să mă înveți.

Omul Întunecat fu de acord.

— Îți vreau furia, Gantoris. Vreau ca tu să deschizi porțile puterii. Mi-e interzis accesul în planul fizic – dar cu destui adepți Sith, aș putea fi împăcat. Aș putea chiar să trăiesc din nou.

— Nu te voi lăsa să ai parte de furia mea. Gantoris înghiți în sec, căutând un nucleu de putere în sine. Un Jedi nu cedează în fața furiei. *Nu există pasiune, doar seninătate.*

— Nu-mi cita clișee! spuse *Omul Întunecat* cu o voce rece și vibrantă.

— *Nu există ignoranță, doar cunoaștere,* continuă Gantoris, repetând Codul Jedi. *Nu există pasiune, doar seninătate.*

Omul Întunecat râse din nou.

— *Seninătate?* Lasă-mă să-ți arăt ce se întâmplă în acest moment. Îți amintești de oamenii pe care i-ai salvat de pe Eol Sha? Cât de fericit ai fost când ai aflat că au fost duși într-un loc sigur, într-o lume de paradis? Privește.

În interiorul conturului negru al omului cu glugă, apăru o imagine care înfățișa pajiștile planetei Dantooine. Scena îi părea familiară lui Gantoris, după ce văzuse casetele livrate de Wedge Antilles care arătau progresele făcute.

Dar acum vedea laserele Imperiale lovind, doborând clădirile coloniei, *pășitori* gigantici blindați străbătând savana, distrugând tot ce mișca, aprinzând unitățile de

locuit temporare. Oamenii fugeau țipând. *Oamenii lui.*

Gantoris recunoscuse majoritatea fețelor lor, dar înainte să-i poată numi, aceștia se dizolvau unul câte unul în fulgere strălucitoare în timp ce încercau să fugă. Copacii ardeau în flăcări conice; fumul negru și dens se ridica în vârtejuri.

— Minți! Este o păcăleală!

— Nu am nevoie de minciuni atunci când adevărul este atât de răvășitor. Nu poți face nimic pentru a-l opri. Ți place să-ți vezi poporul murind? Asta nu-ți stărnește furia? În furia ta stă puterea.

Gantoris îl văzu pe bătrânul Warton, pe care îl cunoștea de o viață întreagă, stând în mijlocul distrugerilor. Warton privea în jurul lui, cu mâinile atârânănd pe lângă corp, încremenit de șoc, până când un fulger verde și gros îl spulberă.

— Nu! strigă Gantoris.

— Dă-ți drumul la furie. Fă-mă mai puternic.

— Nu! repetă el, întorcându-și capul de la imaginile cu ruine arse și trupuri înnegrite.

— Sunt morți cu toții. Toți, îl provocă *Omul Întunecat*. N-a supraviețuit nimeni.

Gantoris își aprinse sabia și se năpusti asupra *Omului Întunecat*.

* * *

Cu un bip insistent, R2-D2 îl trezi pe Luke din coșmarurile sale. Acesta își reveni brusc, folosind o tehnică Jedi pentru a alunga oboseala și șocul trezirii bruște.

— Ce este, R2?

Droidul fluieră, spunându-i despre un mesaj care aștepta în centrul de comandă. Luke își îmbracă roba moale și se grăbi să traverseze podeaua rece în lumina timpurie a răsăritului planetei. Coborând cu turboliftul până la al doilea nivel al templului, intră în centrul de comandă odinioară plin de viață.

— R2, aprinde luminile.

Își croi drum printre echipamentele, scaunele acoperite de praf, consolele de calculator oprite, printre mesele de documente pline de resturi. Apoi porni stația de comunicații pe care Wedge insistase să o instaleze în timpul ultimei sale misiuni de aprovizionare. Imaginea lui Han Solo îl aștepta nerăbdătoare, agitându-se în holocâmp. Când îl văzu pe Luke apărând în spațiul de transmisie, Han îi zâmbi.

— Hei, Luke! Îmi pare rău că am uitat să țin cont de fusul orar. Nici măcar nu s-a făcut ziuă acolo, nu-i așa?

Luke își aranjă părul șaten la locul lui cu degetele.

— Chiar și Jedii trebuie să doarmă din când în când, Han.

Han râse.

— Ei bine, vei dormi mai puțin când va sosi noul tău elev. Am vrut doar să-ți spun că Kyp Durron s-a săturat de vacanța lui. Cred că după atâta timp petrecut în minele de mirodenii, s-a obișnuit să fie nefericit. Cel mai apropiat lucru la care m-am putut gândi în minele de mirodenii a fost academia ta Jedi... în acest fel, poate să lucreze toată ziua, și cel puțin se va perfecționa în acest sens.

Luke îi zâmbi vechiului său prieten.

— Aș fi onorat să ni se alăture, Han. Îl așteptam de mult timp. Are cel mai puternic potențial dintre toți cursanții pe care i-am văzut până acum.

— Am vrut doar să te anunț că vine, spuse Han. Încerc să aranjez pentru

următorul transportor disponibil spre Yavin 4.

Luke se încruntă.

— De ce nu-l aduci pur și simplu cu *Șoimul*?

Han își lăasă capul în jos, părând extrem de tulburat.

— Pentru că nu mai dețin *Șoimul*.

— Ce?

Han părea plin de jenă, dornic să pună capăt comunicării.

— Uite, trebuie să plec. O să o salut pe Leia din partea ta și o să-i îmbrățișez pe copii.

— În regulă, Han, dar...

Han schiță un zâmbet stânjenit și încheie rapid transmisia.

Luke continuă să se uite la spațiul gol în care fusese imaginea lui Han. Mai întâi coșmarul său cu *omul întunecat* care se dădea drept Anakin Skywalker, iar acum vestea tristă că Han pierduse *Șoimul Mileniului*...

Auzi un vacarm venind dinspre hol: pași stângaci care tropăiau pe podeaua de piatră, strigăte de panică. Își ridică privirea, gata să-l certe pe elevul său pentru o asemenea lipsă crasă de control, când extraterestrul clonat Dorsk 81 se grăbi să intre în centrul de control.

— Maestre Skywalker! Trebuie să veniți imediat!

Luke simți valuri de teroare și suferință scurgându-se din candidatul său.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Folosește tehnica de calmare pe care ți-am arătat-o.

Dar Dorsk 81 îl apucă de braț.

— Pe aici!

Extraterestrul galben-oliv îl îndemnă să iasă din camera de control. Luke simțea valuri tot mai mari de panică ce se propagau ca un cutremur prin piatra solidă a templului. Alergară de-a lungul coridoarelor cu dale, urcară în turbolift și intrară în secțiunea de camere de locuit în care își făcuseră locuințele ucenicii.

Un miros acru de fum umplea aerul, iar Luke simți un nod de gheață în stomac în timp ce înainta cu prudență. Kam Solusar și Streen stăteau amândoi în fața ușii deschise a camerei lui Gantoris, având un aspect palid și bolnav.

Luke ezită o fracțiune de secundă, apoi trecu dincolo de ușă.

În interiorul miciei camere de piatră, văzu ceea ce mai rămăsese din Gantoris. Corpul zăcea carbonizat și înnegrit pe podea, ars din interior spre exterior. Petele pârjolite de pe dale arătau locul unde se zbătuse în flăcări. Pielea lui Gantoris se scorojise în cenușă neagră, desprinzându-se de pe oasele care se pulverizaseră. Șuvițe de aburi se ridicau din țesătura rămasă din mantia lui Jedi.

Pe podea, sabia nou construită zăcea acolo unde o scăpase Gantoris, ca și cum ar fi încercat să lupte cu ceva – și ar fi pierdut.

Luke se sprijini de peretele rece de piatră pentru a-și recăpăta echilibrul. Vederea i se încețoșă, dar nu-și putu smulge privirea de la elevul mort întins în fața lui. Între timp, se adunaseră toți ceilalți unsprezece ucenici. Luke strânse cu mâna zidurile de piatră uzate ale marginii ușii până când chiar și colțurile rotunjite îi juliră degetele. Își puse în aplicare tehnica de calmare Jedi de trei ori înainte să se simtă suficient de încrezător că se putea baza pe vocea lui. În gură, cuvintele aveau gust de cenușă umedă. Spuse ceea ce îi spusese Yoda cu atâta timp în urmă.

— Feriți-vă de partea întunecată.

Capitolul 11

După opt salturi în hiperspațiu aparent aleatorii, pentru a scăpa de orice posibilă urmărire, Ackbar își îndreptă B-interceptorul pe vectorul corect către planeta ascunsă Anoth. Terpfen *împrumutase* nava de luptă pentru el, pretinzând că a șters înregistrările privind existența ei; Ackbar nu voia să știe cum trecuse mecanicul său atât de ușor de sistemele de securitate.

Izolată de ani de zile, Anoth fusese un refugiu pentru copiii Jedi, protejați de obscuritatea și anonimatul ei perfect. Gemenii se întorseseră acasă pe Coruscant doar cu o lună sau două în urmă, dar cel mai mic copil – micuțul Anakin, în vârstă de un an – rămăsese sub protecția lui Winter, servitoarea devotată a Leiei, departe de ochii Imperiali indiscreți sau de influențele părții întunecate care ar fi putut corupe mintea fragilă și sensibilă la Forță a copilului.

În timp ce spațiul devenea clar, Ackbar văzu lumea Anoth formată din mai multe bucăți. Lumea era compusă din trei fragmente mari care orbitau în jurul unui centru de masă comun. Cele două bucăți mai mari pluteau aproape în contact, împărțind o atmosferă otrăvitoare și furtunoasă. Cel de-al treilea fragment, mai îndepărtat, orbita într-o poziție precară, aproape sigură, fiind locul unde Ackbar, Luke și Winter își stabiliseră o fortăreață ascunsă. Descărcările electrostatice scânteietoare dansau din cele două bucăți ale lui Anoth care se atingeau, iar furia ionizată scălda bucățica locuibilă în furtuni electrice care serveau la mascarea planetei de ochii curioșilor. Întregul sistem era instabil și, într-o clipită din timpul cosmic, avea să se autodistrugă, dar în ultimul aproximativ un secol fusese posibil ca viața umanoidă să se instaleze acolo.

Ackbar își duse nava prin cerul purpuriu închis al lui Anoth. Scânteile se descărcară din aripa navei sale de luptă, dar nu simțea nicio amenințare. Nu era ca și cum ar fi zburat prin furtunile de pe Vortex. În interiorul înghesuit al navei, Ackbar purta doar un costum de zbor peste corpul său mare, nu uniforma de Amiral. Mai târziu, avea să lase nava de luptă *împrumutată* la șantierul naval de pe Mon Calamari, de unde un pilot al Noii Republici putea să o ducă înapoi pe Coruscant. Ackbar nu avea să mai piloteze niciodată nave de luptă, așa că nu avea nevoie de ea.

Trimise un semnal scurt pentru a o informa pe Winter de sosirea sa, dar nu răspunse la surpriza sau la întrebările ei. Închizând unitatea de comunicații a navei de luptă, repetă cum îi va spune tot ce se întâmplase. Apoi se concentră pe orientarea B-interceptorului pentru aterizare. Sub el, suprafața lui Anoth era o pădure de piteni stâncoși, muchii ascuțite și culmi în formă de gheare, care erau pline de peșteri lăsate în urmă atunci când incluziunile volatile din roci se evaporaseră de-a lungul secolelor, lăsând în urmă doar roca asemănătoare sticlei.

În interiorul labirintului de tuneluri, Winter își făcuse un cămin temporar împreună cu bebelușii Jedi. Acum nu mai avea de îngrijit decât unul singur, iar peste un an, când Anakin va împlini vârsta de doi ani, Winter se va putea întoarce pe Coruscant și va putea reveni în serviciul activ al guvernului Noii Republici.

Micul soare alb nu aducea niciodată prea multă lumină zilelor de pe Anoth,

scăldând lumea într-un crepuscul violet, luminat de fulgerele aspre ale descărcărilor interplanetare. Ackbar și Luke Skywalker găsiseră planeta, alegând-o dintre toate posibilitățile ca fiind cel mai sigur loc pentru a-i ascunde pe copiii Jedi. Și acum Ackbar venise pentru ultima oară înainte să se întoarcă pe planeta sa natală.

Simțea compasiune pentru bebelușul Anakin, care nu cunoscuse un loc mai primitiv în primul său an de viață. Ackbar se simțise întotdeauna foarte atașat de cel de-al treilea copil, dar venise să-și ia rămas bun înainte să dispară pentru totdeauna din peisajul public. Pilotă B-interceptorul printre pădurile înalte și vârfurile de stânci. Îi aminteau de turnurile înalte și canelate ale *Catedralei Vânturilor* de pe Vortex. Gândul acela îi provocă un junghi de durere și încercă să-l alunge.

Plutind cu nava printre stânci, zbură cu încredere în timp ce se îndrepta spre deschiderea rețelei de peșteri. Cu ajutorul jeturilor de aterizare și a unei manipulări atente a repulsoarelor, Ackbar reuși să aterizeze fără probleme pe podeaua largă a grotei. În timp ce oprea motoarele și se pregătea să debarce, se deschise o ușă metalică de urgență. O femeie înaltă și dreaptă stătea în fața ușii. Hainele ei și părul alb o identificau clar ca fiind Winter, servitoarea fără vârstă a Leiei. Chiar și pentru un om, avea un aspect uimitor de distinctiv pentru Ackbar.

Acesta ieși țeapăn din navă și își întoarse capul de culoarea somonului pentru a nu-i întâlni privirea. Cu un ochi aruncat înapoi, văzu că bebelușul de un an se afla la picioarele lui Winter, scoțând zgomote vesele, curios să vadă noul vizitator. Ackbar simți că îl străbate un fior când își dădu seama că, probabil, nu-l va mai vedea niciodată pe băiatul cu părul închis la culoare.

Winter vorbi cu vocea ei plată, fără menajamente. Nu o mai auzise niciodată supărată până atunci.

— Amiral Ackbar, vă rog să-mi spuneți ce s-a întâmplat.

Se întoarse spre ea, afișându-și costumul de zbor, lipsit de însemnele militare.

— Nu mai sunt Amiral, spuse el, și este o poveste lungă.

* * *

Ackbar stătea jos și mânca o porție de rații reciclate pe care Winter reușise cumva să le facă gustoase. În timp ce îi povestea fiecare detaliu al tragediei de pe Vortex și cum își dăduse demisia din serviciu, Winter nu păru să îl judece. Pur și simplu asculta, clipind rar, dând din cap și mai rar.

Bebelușul Anakin se ghemuise în poala lui Ackbar, ținând și întinzându-se curios să mângâie pielea umedă a lui Ackbar și să-i atingă ochii enormi și sticloși. Anakin chicotea în timp ce ochii rotunzi se mișcau în diverse direcții pentru a evita să fie înțepați de degetele lui bondoace.

— Vrei să rămâi aici pentru o seară de odihnă...? spuse Winter.

Fraza ei se întrerupse brusc, ca și cum fusese pe punctul de a-l numi Amiral.

— Nu, spuse Ackbar, ținându-l pe copil lângă el cu mâinile în formă de înotătoare. Nu pot. Nimeni nu trebuie să bănuiască faptul că am venit aici, iar dacă întârzii prea mult, își vor da seama că nu am plecat direct pe Mon Calamari.

Winter ezită și apoi vorbi cu o voce care părea mai puțin capabilă să ascundă emoțiile decât o făcea în mod normal.

— Ackbar, știi că am cel mai mare respect pentru abilitățile tale. M-ar onora dacă ai rămâne aici cu mine în loc să te ascunzi pe lumea ta natală.

Ackbar o privi pe femeia umană și simți un val de emoție ridicându-se în el. Simpla sugestie a lui Winter fusese suficient de puternică pentru a îndepărta toate acele sentimente de vinovăție și rușine în care se îngropase.

Când el nu răspunse imediat, ea insistă.

— Sunt singură aici și aş avea nevoie de ajutorul tău. Se simte singurătatea pentru copil... și pentru mine.

Ackbar reuși în cele din urmă să vorbească, evitând privirea lui Winter, dar dând răspunsul înainte să se răzgândească.

— Oferta ta mă onorează, Winter, dar nu sunt demn. Cel puțin nu în acest moment. Trebuie să mă duc pe Mon Calamari și să-mi caut pacea acolo. Dacă eu... Cuvintele i se blocau din nou în gât și își dădu seama că tremura. Dacă îmi găsesc pacea, poate că mă voi întoarce la tine... și la copil.

— Eu... noi vom fi aici așteptându-te, dacă te răzgândești, spuse ea, apoi îl escortă înapoi în grota hangarului.

Ackbar simți că ea îl privea în timp ce urca înapoi în B-interceptor. Ridică nava pe jeturile repulsoare și se întoarse să o vadă stând în picioare în fața ușii. Își aprinse luminile de bord pentru a-i face semn. Winter ridică o mână în semn de rămas bun trist. Apoi, cu cealaltă mână, îi făcu și semn cu mâna lui Anakin.

Nava de luptă a lui Ackbar porni în spațiu, lăsându-i în urmă.

* * *

Pe Coruscant, Terpfen zăcea bolnav și tremurând în camera sa, încercând din toate puterile să reziste. Dar, în cele din urmă, circuitele organice din ceea ce mai rămăsese din creierul său preluară controlul. Mișcându-se cu pași forțați, coborî la rețeaua de dispecerat și recepție de la nivelurile inferioare ale vechiului Palat Imperial. Nimeni nu îl privi în încăperea plină de ecouri, în timp ce droizi diplomatici și coletele intrau și ieșeau, zburând spre diverse ambasade și porturi spațiale de pe Coruscant, purtând mesaje importante.

Terpfen își codificase mesajul secret, rezumând informațiile pe care le primise de la dispozitivul de urmărire pe care îl instalase pe ascuns pe nava lui Ackbar. Sigilă mesajul în interiorul unui tub de curierat hiperspațial de mărimea unui cuțar și protejă întregul aparat. Se uită suspicios în jur înainte să tasteze codul personal de securitate diplomatică al Amiralului Ackbar, care îi permitea să ocolească toate controalele și punctele vamale. Nimeni nu se gândise să revoce accesul lui Ackbar.

Ușile de dirijare se deschiseră în capătul îndepărtat al centrului, iar containerul argintiu de mesaje se ridică pe câmpurile sale de lansare. Într-un gest reflex, întinse mâna, încercând să cuprindă laturile alunecoase ale recipientului, zgâriindu-l cu vârfurile ascuțite ale mâinilor – dar containerul ieși în trombă, căpătând viteză în timp ce se înălța pe cerul Coruscantului.

Terpfen programase cinci rute alternative pentru a descuraja urmărirea. Recipientul cu mesaje urma să ajungă fără obstacole și fără întârziere la Academia Militară Imperială de pe Carida. Mesajul codificat va fi deschis doar de Ambasadorul Furgan – dezvăluind locația planetei secrete pe care era ascuns ultimul copil Jedi.

Capitolul 12

— Te vei descurca foarte bine, puștiule, spuse Han, încercând să-și păstreze zâmbetul răutăcios.

Stând la ușa apartamentului lui Han și a Leiei, Kyp Durrone aprobă din cap. Han observă un tremur slab în jurul buzelor tânărului.

— Voi face tot ce pot, Han. Știi asta.

Dintr-o dată, incapabil să mai spună un cuvânt, Han îl îmbrățișă pe Kyp, blestemând în tăcere lacrimile usturătoare care îi urcau în ochi.

— Vei fi cel mai mare Jedi din toate timpurile. Îl vei pune la încercare chiar și pe Luke.

— Mă îndoiesc de asta, spuse Kyp.

Se desprinsese și își feri fața, dar nu înainte ca Han să prindă strălucirea lacrimilor în ochii lui.

— Așteaptă, spuse Han, am ceva pentru tine înainte să pleci.

Se strecură înapoi înăuntru și se întoarse la ușă cu un pachet moale. Kyp îl luă cu un zâmbet ezitant și desfăcu straturile superioare de hârtie.

— Lando mi-a dat-o... se simte vinovat că a câștigat *Șoimul*, cred... dar nu pot purta așa ceva. Vreau ca tu să o ai. Meriți ceva frumos, după toți anii pe care i-ai petrecut în minele murdare de mirodenii.

Kyp râse.

— Vrei să spui că o să mă pot îmbrăca astfel la toate acele ocazii formale de la Academia Jedi? Expresia lui deveni serioasă. Mulțumesc, Han... pentru tot. Dar trebuie să plec. Generalul Antilles escortează *Zdrobitorul de Soare* la Yavin, iar eu voi merge cu el. Mă va lăsa apoi la academia lui Luke.

— Mult noroc, spuse Han.

— Îmi pare rău că ai pierdut *Șoimul*, spuse Kyp.

— Nu-ți face griji, spuse Han. Oricum e o rablă.

— Ai dreptate, zise Kyp cu un zâmbet, dar amândoi știau că nu vorbea serios.

— Vrei să merg cu tine până la hangar? întrebă Han, dându-și seama în timp ce o spunea că nu era sigur că voia să o facă.

— Nu, zise Kyp, întorcându-se spre ușă. Urăsc despărțirile lungi. Ne mai vedem.

— Sigur, puștiule, spuse Han.

Îl privi îndelung pe Kyp în timp ce tânărul mergea cu un pas săltăreț prefăcut pe coridoarele ce duceau spre turbolift.

Han se gândi să se întoarcă în camera lui, apoi se hotărî că mai degrabă ar fi preferat să meargă să bea ceva. Leia se afla într-o altă ședință nocturnă a Consiliului cu Mon Mothma, iar copiii erau deja în pat, așa că Han îl lăsă pe C-3PO cu instrucțiuni să rămână conectat la energie pentru a putea sta cu copiii.

Han se întoarse în cele din urmă în salonul unde el și Lando jucaseră sabacc pentru posesia *Șoimului*. Fereastra dădea spre orizontul geometric măreț al Orașului Imperial reconstruit. Turnuri de metal și stâlpi de oțel transparent se întindeau la

înălțimi ametoitoare. Balizele de semnalizare și turnurile de transmisie pâlpâiau în nuanțe multicolore, în timp ce navele zburau pe curenții ascendenți dintre clădiri.

La o altă masă, un ambasador Ithorian cu cap de ciocan stătea singur lângă un mic sintetizator muzical. Fredona alături de zgomotele atonale și smulgea frunze mici de pe o gustare proaspătă cu aspect de ferigă. Un Ugnaught cu față de câine sporovăia și juca zaruri electronice cu un Ranat bine îngrijit. Droidul barman se plimba de la o masă la alta, încercând să fie de folos.

Han se pierdu curând în gânduri, întrebându-se unde ajunsese, gândindu-se la cât de mult se schimbase viața lui de la anii în care fusese contrabandist de mirodenii pentru Huttul Jabba și apoi General în Alianța Rebelă.

Continuase să facă lucruri importante cu viața lui, dar nu mai părea la fel de reală. Îi plăcuse să-și petreacă timpul cu tânărul Kyp Durron care îi amintea atât de mult de el însuși, iar acum Kyp plecase să devină un Jedi, la fel ca Luke.

— O să-ți lipsească puștiul, nu-i așa? spuse o voce gravă.

Han ridică privirea și îl văzu pe Lando Calrissian stând deasupra lui cu un zâmbet larg.

— Ce cauți aici? spuse Han morocănos.

— Îți fac cinste cu o băutură, prietene, spuse Lando.

Împinse în față un preparat cu fructe înmiresmate și cu flori tropicale strălucitoare, precum cel pe care Han i-l cumpăraseră în ziua jocului lor de sabacc.

Han se încruntă și acceptă.

— Mulțumesc mult.

Luă o gură, făcu o grimasă, apoi o înghiți. Lando își trase un scaun.

— Nu te-am invitat să te așezi, spuse Han.

— Uite, Han, spuse Lando, adăugându-și o tentă severă în voce, când mi-ai câștigat *Șoimul* într-un joc de sabac, am petrecut ani de zile bosumflat și fără să vorbesc cu tine?

Han dădu din umeri și își ridică privirea.

— Nu știu. Am stat destul de mult deoparte în toți acei ani. Făcu o pauză, apoi adăugă repede: Iar următoarea dată când ne-am văzut, m-ai trădat lui Darth Vader.

— Hei, n-a fost vina mea și de atunci m-am revanșat mai mult decât era cazul, zise Lando. Ascultă, am o înțelegere pentru tine. Data viitoare când ai ocazia, ce-ar fi să luăm amândoi *Șoimul* și să ne întoarcem pe ceea ce a mai rămas din Kessel? Poate că acolo putem găsi vechea mea navă. Dacă o găsim, voi lua cu plăcere *Lady Luck* înapoi, iar tu poți lua *Șoimul*. Apoi întinse o palmă deschisă. Ne-am înțeles?

Han recunoscă cu părere de rău că era tot ce putea spera.

— În regulă, amice, spuse el și îi strânse mâna lui Lando.

— Solo, spuse vocea tăioasă a unei femei. Mi-au spus că te voi găsi aici.

— Nu poate un tip să aibă parte de liniște? spuse el, și se întoarse să vadă o femeie elegantă și atrăgătoare stând la intrarea în salon.

Avea părul șaten-roșcat până la umeri, de culoarea unei mirodenii exotice. Trăsăturile îi erau fin cizelate: o bărbie îngustă și o gură care părea să-și fi petrecut prea mulți ani încleștată și abia acum învăța forma unui zâmbet. Cioburile de gheață care erau ochii Mara Jade se încălziseră oarecum față de ultima dată când o văzuse Han. Lando se ridică în picioare, măturându-și pelerina la spate și întinzând mâna.

— Ei bine, bun venit! Te rog să ni te alături, domnișoară Jade. Pot să îți aduc ceva? Ne-am mai întâlnit, dar nu sunt sigur că vă amintiți de mine. Sunt...

— Taci din gură, Calrissian. Trebuie să vorbesc cu Solo.

Lando râse și se duse oricum să-i aducă ceva de băut.

Pete întunecate se zăreau pe umerii și mânecile jachetei de zbor a lui Mara, ca și cum ar fi purtat cândva însemnele serviciului militar. Mara Jade fusese *Mâna Împăratului*, o slujitoare specială a lui Palpatine, și își văzuse viața prăbușindu-se după moartea acestuia; îl învinovățise pe Luke pentru asta și îi purtase ură până de curând. Acum, după retragerea din activitate a marelui contrabandist Talon Karrde, Mara păru să devină mai deschisă și gata să participe la evenimente mai ample.

Reușise să creeze o coaliție fragilă de contrabandiști pentru a ajuta la lupta împotriva Marelui Amiral Thrawn și încă mai păstra alianța deschisă, chiar dacă unii dintre cei mai răi infractori – cum ar fi Moruth Doole de pe Kessel – refuzau să aibă de-a face cu Noua Republică și cu alianța contrabandiștilor.

— Ce te aduce înapoi pe Coruscant, Mara? spuse Han.

Lando se întoarse aducând încă una dintre băuturile sale fructate pentru ea și una nouă pentru el. Ea se uită la băutura, o ignoră cu subînțeles și continuă să vorbească cu Han.

— Aduc un mesaj. Poți să îl transmiți mai departe persoanelor potrivite. Prietena ta Imperială, Amiralul Daala, a lansat mai multe oferte, încercând să angajeze contrabandiști ca spioni și sabotori. Câțiva au acceptat oferta, dar nu mă aștept ca mulți dintre ei să aibă încredere în Daala după ce a făcut forțelor de pe Kessel. Chiar dacă Moruth Doole nu făcea parte din alianța noastră, era totuși un contrabandist, iar contrabandiștii au tendința de a rămâne uniți – mai ales împotriva Imperialilor.

— Da, zise Han, am aflat că a atacat una dintre navele de aprovizionare și a distrus-o înainte să ajungă pe Dantooine.

Mara se uită la el, iar privirea ei deveni din nou dură.

— Nu ai auzit ce s-a întâmplat cu colonia de pe Dantooine? Daala a fost deja acolo, să știi.

— Ce? spuse Han, iar Lando îi împărtăși surpriza. Un mic grup de ingineri ai Noii Republici înființează o bază de comunicații acolo, spuse Han, dar nu i-am mai contactat în ultima săptămână și ceva.

— Ei bine, nu este nevoie, zise Mara. Dantooine a fost distrusă. Fiecare persoană din colonia voastră și toți inginerii Noii Republici sunt morți, încă de acum două zile. Daala a atacat cu cele trei Distrugătoare ale sale și a dispărut din nou acolo unde se ascunde.

— Și ai venit aici doar pentru a ne da aceste informații? spuse Han, încercând să-și revină din șoc.

Mara bău o gură lungă și lentă din preparatul care părea să-i placă atât de mult lui Lando, apoi ridică din umeri.

— Am un acord cu Noua Republică și eu îmi respect acordurile.

În timp ce Han simțea cum furia și șocul începeau să clocotească în interiorul său în legătură cu ceea ce făcuse Daala, Lando schimbă subiectul.

— Deci, unde te duci acum, domnișoară Jade? spuse el.

Aplecându-se în față peste masă, păru că încerca să o topească cu ochii lui mari și căprui. Han își dădu ochii peste cap.

— Ești binevenită să rămâi aici pentru o vreme, spuse Lando. Aș fi fericit să îți arăt câteva dintre atracțiile orașului. Sunt niște priveliști frumoase în vârful Marilor

Turnuri.

Mara se uită la el ca și cum s-ar fi gândit cât de mult efort merita să răspundă la întrebarea lui.

— Voi pleca imediat, spuse ea. O să petrec ceva timp la centrul de antrenament Jedi al lui Skywalker. E o idee bună din punct de vedere comercial să învăț cum să-mi folosesc abilitățile Jedi, fie și numai pentru autoapărare.

Han se ridică în picioare surprins.

— Ai de gând să înveți de la Luke? Credeam că încă îl urăști! Ai încercat să-l ucizi de suficiente ori.

Ochii Marei îl fixară ca și cum ar fi fost gata să îl străpungă cu flăcări; apoi se înmuie și chiar zâmbi.

— Ne-am... împăcat. Ai putea spune că am negociat un armistițiu. Se uită în jos la băutură, dar nu se atinse de ea. Cel puțin pentru moment, adăugă ea, apoi zâmbi și mai mult. Se ridică în picioare pentru a pleca. Mulțumesc pentru timpul acordat, Solo.

Îl ignoră complet pe Lando și ieși din salon.

Lando o privi pe Mara plecând, admirând materialul gri satinat și alunecos al pantalonilor ei și al cămășii de zbor strâmte și căptușite.

— Cu siguranță a devenit frumoasă.

— Da, am auzit că asta se întâmplă cu majoritatea asasinilor odată ce se retrag, răspunse Han.

Lando nu păru să-l audă.

— Cum am putut să o ratez în sala tronului lui Jabba? Era acolo, și eu eram acolo, dar nu am observat-o deloc.

— Și eu am fost acolo, spuse Han, și nu am văzut-o. Bineînțeles, eram înghețat într-un bloc de carbonită în acel moment.

— Cred că mă place, spuse Lando. Poate că mă voi oferi voluntar să duc următoarea livrare de provizii pe Yavin 4, doar ca să o pot vedea.

Han clătină din cap.

— Lando, a vrut ca tu să dispari. Nici măcar nu ți-a remarcat prezența.

Lando ridică din umeri.

— Uneori, farmecul meu are nevoie de mai mult timp pentru a acționa. Apoi afișă unul dintre cele mai grozave zâmbete ale sale de vânător de doamne. Dar când o face...

— Vai de tine, spuse Han.

Își termină băutura și îl lăsă pe Lando stând acolo, visând cu ochii deschiși, în timp ce propria băutură stătea neobservată lângă el.

Capitolul 13

A doua seară, Leia tocmai se așezase să savureze o masă relaxantă alături de soțul și de copiii ei când sosi apelul din partea lui Mon Mothma. Ca de obicei, fusese implicată toată ziua în procedurile guvernamentale. După dezastrul de pe Vortex, nu i se permisesese niciun răgaz, iar presiunea crescuse pe măsură ce Mon Mothma se retrăgea și mai mult de la responsabilitățile ei, cerând să nu mai participe la recepții și întâlniri lipsite de importanță și trimițând-o pe Leia ca împuternicită a ei.

Trăind pe lumea pașnică Alderaan ca fiică a puternicului Senator Bail Organa, Leia crescuse înconjurată de politică. Era obișnuită cu cererile constante, cu comunicatele care soseau la orice oră, cu urgențele neprevăzute, cu negocierile în șoaptă și cu zâmbetele forțate. Alesese să calce pe urmele Senatorului Organa, știind foarte bine ce pretenții i se vor impune.

Dar prețuia puținele momente de liniște pe care reușea să le fure alături de Han și de gemeni. I se părea că trecuse o veșnicie de când nu-l mai putuse vizita pe micuțul Anakin, deși Han însuși o vizitase pe Winter de două ori în ultimele două luni. În seara asta, Leia se întorsese acasă târziu, agitată și supărată, însă Han era acolo și o aștepta cu Jacen și Jaina. Îi organizaseră cina, pe care C-3PO o pregătise ca un test al noii și îndoielnicei sale programări gastronomice în materie de sintetizatoare de alimente².

Se așezară în zona de luat masa, unde benzile de iluminare scăldau încăperea în culori moi de roz și roșietic. Han puse muzica relaxantă a unuia dintre compozitorii ei preferați de pe Alderaan, iar ei se așezară să mănânce din porțelanuri Imperiale fine luate din stocul privat al răposatului Împărat. Nu se dorea a fi o cină romantică, cu gemeni de doi ani și jumătate care loveau tacâmurile de argint și cereau atenție constantă – dar Leia nu se supăra. Han făcuse tot posibilul să celebreze cina în familie.

Leia zâmbi în timp ce C-3PO le aduse mâncarea, o ruladă pe grătar cu aspect foarte plăcut, asortată cu frigărui de ciuperci condimentate și frigărui dulci cu mure de pădure.

— Cred că veți fi destul de impresionată, Stăpână Leia, spuse droidul, înclinându-se ușor și așezând farfuri mai mici în fața lui Jacen și Jaina.

— Scârbos, spuse Jacen.

Jaina se uită la fratele ei pentru confirmare, apoi spuse:

— Nu-mi place asta.

C-3PO se îndreptă indignat.

— Copii, nici măcar nu ați gustat mâncarea. Insist să vă gustați cina.

Leia și Han se priviră unul pe celălalt și zâmbiră. Jacen și Jaina aveau amândoi ochi strălucitori și trăsături bine definite sub părul des și șaten închis – exact ca părinții lor. Gemenii erau extrem de precoci, vorbind în propoziții scurte,

² Sintetizatoarele de alimente – cunoscute și sub numele de procesoare de alimente – dispozitive care puteau crea materii organice comestibile din mai multe materii prime diferite (inclusiv zaharuri și carbohidrați). Acestea puteau fi programate pentru a produce o mare varietate de produse alimentare, făcându-le compatibile cu gusturile unice ale extratereștrilor.

dar complete și uimindu-și părinții cu conceptele pe care reușiseră deja să le înțeleagă și să le comunice. Jacen și Jaina păreau să împărtășească un fel de legătură psihică, vorbindu-și jumătăți de propoziție sau comunicând cumva într-o tăcere deplină. Acest lucru nu o surprindea pe Leia – așa cum îi spusese Luke, Forța era puternică în familie.

Han susținea că cei doi copii știau cum să-și folosească puterile mai mult decât recunoșteau. Găsise uși de dulapuri deblocate în mod misterios după ce le fixase bine și, uneori, bibelouri strălucitoare lăsate pe rafturi înalte erau găsite brusc pe jos, ca și cum s-ar fi jucat cu ele. Sintetizatoarele de alimente, care nu se aflau la îndemâna lor, fuseseră odată reprogramate să adauge o porție dublă de îndulcitor la toate rețetele, chiar și la supă. Lăsat perplex de aceste apariții misterioase, C-3PO scotocise prin diverse și obscure înregistrări de date, insistând că cea mai bună explicație ar putea fi găsită într-o superstiție străveche legată de *poltergeist* – dar Leia bănuia că avea mai mult de-a face cu micii copii Jedi.

Luă o mușcătură din grătarul ei cu felii subțiri și crustă de ierburi. Mirosea minunat a nucă, în timp ce aroma i se răsfrângea spre nas. Era fragedă și perfect condimentată pentru a contracara gustul înțepător și neplăcut, adesea întâlnit la fileurile de grătar din import. Se gândi să-l complimenteze pe C-3PO, dar decise că, probabil, l-ar face pe droidul de protocol mult prea mulțumit de el însuși.

— Uite ce face Jaina! spuse Jacen.

Leia privi uimită cum fetița ținea frigăruia picantă într-un echilibru imposibil pe vârful ei delicat și se folosea de Forța pentru a o învârti ca într-un carusel.

— Stăpână Jaina, te rog să nu te mai joci cu mâncarea, spuse C-3PO.

Leia și Han se priviră unul pe celălalt cu uimire. Ea se bucura că Luke își formase Academia Jedi, căci copiii trebuiau să învețe să înțeleagă darul puternic și frumos care le fusese dat.

Sunetul ușii răsună ca un clopot prin locuința lor. Zgomotul o sperie pe Jaina, iar frigăruia ei în echilibru delicat se răsturnă... ceea ce o făcu să înceapă să plângă.

Han oftă, iar Leia se ridică încruntată.

— Nu credeam că putem să stăm la masă fără să fim întrerupți.

Deschise ușa, iar placa de oțel ornamentată se dădu la o parte, pentru a dezvălui un droid mesager plutitor care plutea în sus și în jos pe coridor, clipind cu luminile sale într-un vârtej.

— Doamnă Ministru Leia Organa Solo, Șeful de Stat Mon Mothma vă solicită prezența imediată în apartamentul ei privat pentru o consultare importantă. Vă rog să mă urmați.

La masă, Han își dădu ochii peste cap și se holbă la nimeni în mod special, în timp ce Leia era luată din nou de lângă el. Jaina continuă să plângă, iar acum Jacen își adăugă și el glasul la gălăgie. C-3PO încercă să-i calmeze pe cei doi copii, complet fără efect. Leia se uită rugător la Han, dar acesta îi făcu un scurt semn de despărțire.

— Du-te, Mon Mothma are nevoie de tine.

Ea își mușcă buza inferioară, simțind amărăciunea pe care el încerca să o acopere.

— O să fiu succintă, spuse ea. Mă voi întoarce cât de repede pot.

Han dădu din cap și se întoarse spre mâncarea lui ca și cum nu ar fi crezut-o. Leia simți cum i se pune un nod în stomac în timp ce se grăbea după droidul care plutea pe coridoarele arcuite și bine luminate. Simțea cum se acumula în ea o

iritare clocotitoare și o încrâncenare încăpățânată și merse cu pași hotărâți.

Era de acord cu prea multe lucruri. Își pleca capul și se ducea oriunde îi cerea Mon Mothma să meargă. Ei bine, Leia avea propria ei viață și trebuia să petreacă mai mult timp cu familia ei. Cariera era și ea importantă – crucială, de fapt – și jurase să le facă pe amândouă. Dar trebuia să restabilească niște priorități și reguli de bază.

În timp ce îl urma pe droidul mesager într-un turbolift care o ducea în porțiuni izolate ale vechiului Palat Imperial, Leia era chiar bucuroasă că Mon Mothma o chemase. Avea câteva lucruri de spus Șefului Statului, iar amândouă trebuiau să găsească un oarecare compromis. Dar, când droidul îi dădu codul special de deschidere, care făcu ușa blindată a lui Mon Mothma să se dea la o parte, Leia simți cum în piept i se răsucesc o unghie rece. Încăperea lui Mon Mothma era prea întunecată, luminată doar de lămpi cu strălucire blândă și verzuie, concepute pentru a fi liniștitoare, odihnitoare – vindecătoare. Simți mirosul dulceag al medicamentelor ciudate, iar în gât i se lipi gustul înțepător de boală.

Leia făcu un pas înainte în interiorul camerelor și văzu că acestea fuseseră decorate cu crini nova luminoși și orhidee nebuloase care împrăștiu în aer parfumuri îmbietoare, mascând mirosul neplăcut de medicamente.

— Mon Mothma? spuse ea.

Vocea ei părea mică în spațiul închis.

O mișcare în dreapta ei o făcu să întoarcă capul pentru a vedea un droid medical 2-1b cu cap în formă de glonț. Mon Mothma părea slăbită și scheletică în timp ce zăcea pe un pat larg, înconjurată de echipamente de diagnosticare. Un alt droid mai mic monitoriza datele. Totul plutea în tăcere, cu excepția zumzetului slab al mașinilor. Văzu de asemenea – simțindu-se prostuță pentru că observase un lucru atât de mic – că Mon Mothma ținea o serie de recipiente de machiaj și produse sintetice de colorare a pielii pe noptieră, într-o încercare disperată de a arăta prezentabilă în public.

— Ah, Leia, spuse Mon Mothma. Vocea ei părea jalnic de slabă, ca un foșnet de frunze uscate. Îți mulțumesc că ai venit. Nu mai pot păstra secretul. Trebuie să-ți spun totul.

Leia înghiți în sec. Toate argumentele ei de indignare se evaporară ca bruma sub un soare roșu și uriaș. Se așeză pe scaunul mic și capitonat de lângă Mon Mothma și ascultă.

* * *

Han nu avusese timp să-i culce pe gemeni la înainte ca Leia să se întoarcă. Se simțise supărat și distras tot restului cinei, apăsător de faptul că ea plecase din nou. Se jucase cu gemenii, căutând alinare în compania lor.

C-3PO tocmai termina baia de seară a copiilor când Leia intră liniștită pe ușă. Han stătuse în sufrageria lor principală, uitându-se la imaginile sentimentale înrămate – *Amintiri de pe Alderaan* – pe care i le făcuse cadou. Expusă în mod proeminent pe un mic pedestal se afla ridicola statuie a mascotei de fast-food Corellian pe care i-o cumpărase Leia, considerând-o o piesă de sculptură ostentativă, dar importantă din lumea natală a lui Han.

Când Leia intră, el se ridică repede, periindu-și părul cu degetele. Dar ea se întoarse cu spatele la el și acționează comenzile ușii, fără să spună nimic. Leia părea

mai mică și retrasă în sine. Se mișca cu o încetineală și cu o precauție extremă, ca și cum toate s-ar fi putut rupe la o mișcare mai bruscă.

— Nu mă așteptam să te întorci până târziu, spuse Han. Mon Mothma te-a lăsat să scapi?

Când ea se întoarse spre el, văzu că ochii îi străluceau cu pete luminoase de la lacrimile reținute. Pielea din jurul ochilor părea umflată, iar gura îi tremura.

— Ce este? spuse Han. Ce vrea Mon Mothma să faci de data asta? Dacă e prea mult, mă voi duce eu însumi să o cert. Ar trebui să...

— E pe moarte, spuse Leia.

Han se opri brusc, simțindu-și argumentele cum explodară ca niște bule fragile de săpun. Minte i se învătea. Înainte ca el să poată întreba din nou, Leia începu să-și verse povestea.

— Are un fel de boală misterioasă de epuizare. Droizii medicali nu o pot localiza. N-au mai văzut așa ceva și o doboară rapid. E ca și cum ceva o distruge genetic din interior. Îți amintești cele patru zile în care se presupune că s-a dus la o conferință secretă în Orașul Norilor? Nu s-a dus nicăieri. Nu a existat nicio conferință. Și-a petrecut timpul într-un rezervor de bacta într-un ultim efort de a se vindeca – dar chiar dacă rezervorul de bacta i-a curățat complet sistemul, nu a putut face nimic pentru a o ajuta. Corpul ei se descompune. În ritmul în care boala pune stăpânire pe ea, ar putea fi... ar putea fi moartă în mai puțin de o lună.

Han înghiți în sec, gândindu-se la femeia puternică care fondase Noua Republică și care condusesese partea politică a Alianței Rebelilor.

— Deci de aceea a delegat atât de multe dintre responsabilitățile ei, spuse Han. De aceea a trebuit să preiei din ce în ce mai mult.

— Da, încearcă să păstreze aparențele în public... dar ar trebui să o vezi, Han! Arată de parcă abia poate sta în picioare. Nu mai poate ține mult timp șarada.

— Deci..., începu Han, neștiind ce altceva să sugereze sau ce ar putea spune. Ce înseamnă asta? Ce trebuie să faci?

Leia își mușcă buza și păru să își adună forța în interiorul ei. Se apropie de el și îl îmbrățișă, iar el o strânse în brațe.

— Odată cu slăbirea lui Mon Mothma, spuse ea, și cu Amiralul Ackbar în exil, partea temperată a Consiliului va dispărea. Nu pot lăsa ca Noua Republică să se transforme într-un guvern autoritar. Am suferit deja prea mult. Acum este momentul să ne întărim legăturile, să facem ca Noua Republică să fie fermă prin alianțe politice cu sistemele planetare care vor să ni se alăture – nu să mergem să aruncăm în aer rămășițele bastioanelor Imperiale din acest sector al galaxiei.

— Lasă-mă să ghicesc cine vrea să facă asta, spuse Han, gândindu-se la câțiva dintre vechii generali care se bucuraseră de zilele lor de glorie în timpul marilor bătălii ale Rebeliunii.

— Trebuie să-l aduc înapoi pe Ackbar, zise ea, ridicând privirea pentru a întâlni ochii lui Han.

Fața ei era palidă și la fel de frumoasă cum o mai văzuse cândva. Își amintea cum îl privise în Orașul Norilor, chiar înainte ca Darth Vader să-l scufunde în camera de congelare în carbonită. Han petrecuse luni întregi captiv într-o non-existență înghețată, cu doar cuvintele ei *Te iubesc* răsunându-i în minte.

Încearcă să nu-și lase dezamăgirea să se vadă.

— Deci pleci pe Mon Calamari?

Ea încuviință din cap, dar își ținu fața lipită de pieptul lui.

— Trebuie să o fac, Han. Nu-l putem lăsa pe Ackbar să se ascundă într-un moment ca ăsta. Nu poate continua să se învinovățească pentru un accident. E nevoie de el aici.

C-3PO îi întrerupse în timp ce intra în camera principală.

— Oh, spuse el, surprins. Salutări, Stăpână Leia! Bine ați venit acasă.

Șuvoaie de apă de baie se prelingeau pe figura lui strălucitoare și se scurgeau pe podea. Ținea două prosoape albe și pufoase întinse pe brațe. În holul din spate, doi copii goi chicoteau și alergau spre dormitorul lor.

— Gemenii sunt gata pentru povestea lor de seară, spuse C-3PO. Doriți să aleg una, domnule?

Han clătină din cap.

— Nu, plâng întotdeauna când alegi tu. Se uită la Leia. Haide, poți să asculți și tu. O să le spun eu o poveste de culcare.

* * *

Cu gemenii în pijamale sub păaturi calde, Han se așeză între paturile lor mici. Leia se așeză pe un alt scaun, uitându-se cu nostalgie la copiii ei.

— Ce poveste vreți în seara asta, copii? spuse Han.

Ținea în fața lui o tabletă cu povești care afișa cuvinte și imagini animate.

— Pot să aleg eu, spuse Jaina.

— Vreau să aleg eu, spuse Jacen.

— Tu ai ales aseară, Jaina. Este rândul fratelui tău.

— Vreau *Micul pui de Bantha pierdut*, spuse Jaina.

— Eu am ales! insistă Jacen. *Micul pui de Bantha pierdut*.

Han zâmbi.

— Mare surpriză, mormăi el.

Leia văzu că accesase deja povestea de pe tabletă înainte ca gemenii să ia o decizie. Începu să citească.

— După furtuna de nisip care îl alungase de acasă, micul pui de bantha pierdut rătăcea singur. Așa că a mers, și a mers prin căldura deșertului până la prânz, când a găsit un Jawa pe o dună de nisip. *M-am rătăcit*, spuse puiul de bantha, *Vă rog să mă ajutați să-mi gălesc turma*. Dar micuții Jawa au clătinat din cap și și-au spus ultimul cuvânt.

Gemenii se aplecară în față pentru a privi imaginile care însoțeau vocea lui Han, și cuvintele care se derulau. Deși auziseră deja povestea de o duzină de ori, tot păreau dezamăgiți atunci când Jawa refuzară să ajute.

— Așa că a mers și a mers până când a întâlnit un droid strălucitor. După ce a mers de unul singur atât de mult timp, puiul s-a bucurat nespuns de mult. *M-am rătăcit*, spuse puiul de bantha, *Te rog ajută-mă să-mi gălesc turma*. *Nu sunt programat să te ajut*, spuse droidul. *Nu fi absurd*. Droidul continuă să meargă drept înainte, fără să se uite la stânga sau la dreapta; puiul de bantha doar se uită până când droidul dispăru din vedere.

Leia asculta cum aventurile micuțului pui de bantha continuau cu o întâlnire cu un fermier de umiditate și, în cele din urmă, cu un dragon krayt uriaș.

Gemenii stăteau cu ochii larg deschiși de suspans.

— Te voi mânca, rânji balaurul, apoi se năpusti cu fălcile pocnind! Atunci puiul de bantha începu să fugă fără cea mai mică reținere.

Jacen și Jaina se bucurară când puiul de bantha găsi în cele din urmă un trib de Oameni ai Nisipurilor, alături de care se reîntâlni cu părinții săi și cu turma sa. Leia clătină din cap, minunându-se de fascinația de care dădeau dovadă copiii.

După ce Han termină de spus povestea și stinse tableta din mâini, el și Leia le dădură fiecăruia dintre gemeni un sărut de noapte bună și îi înveliră înainte să iasă în liniște pe hol.

— Aș vrea să mă lăsați să înfrumusețez povestea cu efecte sonore, spuse C-3PO, mergând alături de ei. Ar fi mult mai realist și mai plăcut pentru copii.

— Nu, spuse Han, le vei da coșmaruri.

— Într-adevăr! spuse C-3PO supărat, apoi se duse în zona bucătăriei.

Leia zâmbi și îl prinse de braț pe Han, îmbrățișându-l, apoi îl sărută pe obraz.

— Ești un tătic bun, Han.

El roși, dar nu o contrazise.

Capitolul 14

Mică, dar infinit mai mortală, super-arma *Zdrobitorul de Soare* intră pe orbită în jurul gigantului gazos Yavin, zburând cot la cot cu transportorul blindat al Noii Republici.

Așezat în scaunul aerodinamic al pilotului, tânărul Kyp Durrón simțea cum comenzile sofisticate ale *Zdrobitorului de Soare* răspund la atingerea degetelor. Privea prin hubloul segmentat spre planeta portocalie de dedesubt, o groapă fără fund, în așteptare, unde *Zdrobitorul de Soare* avea să fie îngropat pentru totdeauna.

— Ești gata să o trimiți jos, Kyp? răsună vocea lui Wedge Antilles în unitatea de comunicații. Plonjare în linie dreaptă.

Kyp manevră comenzile, simțind un fior de reținere. *Zdrobitorul de Soare* era o armă atât de perfectă, bine proiectată, capabilă să reziste la orice atac. Simțea un atașament ciudat față de nava în formă de ciob care îi dusesese pe el și pe Han Solo spre libertate. Dar știa, de asemenea, că Qwi Xux avea dreptate când spunea că tentația de a folosi o astfel de putere ar fi corupt în cele din urmă pe oricine. Qwi își păstrase cunoștințele în minte, jurând să nu le împărtășească nimănui. Dar super-arma funcțională în sine trebuia să nu mai fie la îndemâna nimănui.

Ajustă vectorii de curs sublumini.

— Acum setez sistemele de navigație, spuse el. Pregătiți-vă de andocare.

Kyp programă un set de coordonate care să pornească jeturile de manevră ale *Zdrobitorului de Soare* și să trimită mica navă în jos într-o elipsă ascuțită pentru a o îngropa în norii turbulenți și în miezul de înaltă presiune de dedesubt.

— Suntem gata de transfer, spuse Wedge.

— Doar un minut, răspunse Kyp. Blocă comenzile și mângâie pentru ultima oară panoul înșelător de simplu. Savanții și inginerii Noii Republici nu reușiseră să înțeleagă mașinăria din interior. Nu știau cum să dezactiveze torpilele de rezonanță care ar fi declanșat exploziile supernovei. Qwi Xux refuzase să îi ajute și acum *Zdrobitorul de Soare* va dispărea pentru totdeauna.

Vocea ca de pasăre a lui Qwi îi întrerupse gândurile prin intermediul canalului de comunicații.

— Asigură-te că toate sistemele energetice sunt oprite, spuse ea, și sigilează câmpul de izolare.

Kyp apăsă pe un rând de întrerupătoare.

— Deja am făcut-o.

Auzi zgomotul înfundat al corpului navei când lovi fuzelajul navei lui Wedge în timp ce acesta aducea transportorul blindat aproape de *Zdrobitorul de Soare*.

— Câmpurile magnetice în poziție, Kyp, zise Wedge. Deschide trapa și vino aici.

— Setez cronometrul, spuse Kyp.

Activă pilotul automat, reduce luminile din cabina de pilotaj și urcă spre mica trapă. O deschide și întâlnește brațele lui Wedge care îl așteptau, iar bărbatul brunet zâmbitor îl ajută pe Kyp să intre în transportor. Închisese *Zdrobitorul de Soare* în spatele lor, apoi dezactivară conexiunea de andocare. Wedge se întoarse în scaunul

pilotului transportorului blindat lângă Qwi Xux, care arăta foarte firavă.

Qwi stătea legată cu centuri de siguranță. Pielea ei albastră palidă părea pătată, iar ea era evident plină de neliniște. Wedge împinse propulsoarele de control al atitudinii și roți transportorul blindat pentru ca ei să poată privi. Forma alungită de cristal a *Zdrobitorului de Soare* mări distanța, apropiindu-se tot mai mult de fâlcile gravitaționale ale lui Yavin. Kyp stătea cocoțat între Wedge și Qwi, privind cum *Zdrobitorul* își urma cursul preprogramat. Putea vedea generatorul de câmp de rezonanță din partea de jos a vârfului lung al navei. *Zdrobitorul de Soare* se reduse la o simplă pată care se apropia de furtunile haotice de pe Yavin. Răsuflă ușurat să știe că arma nu va fi folosită niciodată pentru a distruge vreun sistem stelar.

Qwi stătea cu buzele subțiri, tacută și încordată. Wedge se întinse să o mângâie pe braț, iar ea tresări.

Kyp continuă să se concentreze pe *Zdrobitorul de Soare*, urmărind pata. Îi era teamă să se uite în altă parte pentru că ar fi putut pierde nava în câmpul titanic de nori portocalii. Văzu cum forma se scufunda în atmosfera superioară, coborând pe cursul său nemijlocit spre nucleul planetar. Își imagina nava intrând tot mai adânc în atmosfera densă. Căldura arzătoare generată de frecarea atmosferică ar fi provocat valuri și bubuituri sonice pe măsură ce *Zdrobitorul de Soare* pătrundea în adânc, până la miezul de diamant al gigantului gazos.

— Ei bine, spuse Wedge, părând vesel, nu va mai trebui să ne facem griji pentru chestia aia niciodată.

Fața de elf a lui Qwi părea a fi un catalog de expresii contradictorii. Își flutura genele ochilor ei de un albastru intens.

— E mai bine așa, fu de acord Kyp, murmurându-și cuvintele.

Wedge porni propulsoarele transportorului blindat și se îndepărtă în arc de pe orbita apropiată spre marginile sistemului de luni.

— Ei bine, Qwi și cu mine trebuie să mergem să inspectăm lucrările de reparații de pe Vortex. Mai vrei să mergi pe luna junglă, Kyp? spuse Wedge.

Kyp încuviință din cap, oarecum neliniștit, dar nerăbdător să înceapă o nouă etapă a vieții sale.

— Da, răspunse el liniștit; apoi, inspirând adânc, spuse: Da! pentru a-și arăta entuziasmul. Maestrul Skywalker mă așteaptă.

Wedge se întoarse din nou la comenzile navei, îndreptându-se ca o săgeată spre micul cerc de smarald care era a patra lună a lui Yavin. Apoi schiță un zâmbet.

— Atunci, Kyp, fie ca Forța să fie cu tine.

* * *

Urmărit de grupul său de ucenici, Luke Skywalker ieși din marele templu Massassi pentru a asista la sosirea transportorului și a noului lor ucenic Jedi.

Luke îi anunțase pe toți de venirea lui Kyp. Ei răspunseseră cu un entuziasm măsurat, bucuroși să aibă un alt cursant printre ei, dar temperați de amintirea apăsătoare a morții întunecate și mistuitoare a lui Gantoris.

O navă dreptunghiulară cu semnul albastru al Noii Republici se apropia prin cerul încețoșat. Luminile sale de ghidare se aprinseră, iar stabilizatoarele largi de aterizare se întinseră.

R2 se îndreptă spre partea laterală a platformei de aterizare din fața Marelui

Templu. Luke se apropie de locul unde urma să aterizeze nava. Exploziile jeturilor repulsoare îi fluturară gluga și îi ciufuliră părul, dar el se uită fix la navă, clipind din ochi până când transportorul se opri.

Rampa se extinse, iar Wedge Antilles ieși, întinzând mâna în spatele său pentru a o ajuta să coboare pe savanta albăstruie.

Luke își ridică mâna stângă în semn de salut și își îndreptă atenția spre tânărul care ieșea din navă. Kyp Durrón avea optsprezece ani, era plin de energie și nerăbdare, fiind călit în urma anilor de muncă în minele de mirodenii de pe Kessel. În mine, Kyp primise o mică inițiere în Forță prin intermediul unui alt prizonier de acolo, femeia Jedi Vima-Da-Boda. Kyp își folosisese instinctiv abilitățile pentru a-i ajuta pe Han și Chewbacca să evadeze de pe Kessel și din *Instalația din Foale*. Când Luke îl testase pe tânăr pentru a-i măsura potențialul Jedi, puterea răspunsului lui Kyp îl aruncase pe spate. Abia aștepta ca un astfel de student să vină la academia sa.

Kyp coborî pe platforma de aterizare, ferindu-și ochii la început; dar apoi se opri și își ridică privirea pentru a se uita în ochii lui Luke. Luke îi văzu inteligența, spiritul și temperamentul iute, cu instincte de supraviețuire născute din ani de luptă – dar văzu și o determinare de nezdruccinat. Acesta era cel mai important factor la un cursant Jedi.

— Bine ai venit, Kyp Durrón, spuse Luke.

— Sunt pregătit, Maestre Skywalker, răspunse Kyp. Învață-mă căile Jedi.

Capitolul 15

Privind pe fereastra de observație a stației orbitale, Leia se gândi că șantierele navale Mon Calamari arătau chiar mai impresionante decât o lăsase să creadă reputația lor. Instalațiile de construcție a navelor se ridicau deasupra planetei de un albastru pestriț. Platformele de aprovizionare se întindeau pe trei dimensiuni, presărate cu lumini roșii, galbene și verzi care indicau platformele de aterizare și rampele de andocare. Micile transportoare de grinzi împingeau grămezi uriașe de plasteel extrudat din încărcăturile de moloz transorbital provenite de pe singura lună a planetei; grinziile urmau să fie folosite la structurile celebrele Crucișătoarele Mon Calamari. Navetele de construcție asemănătoare unor crabi zburau în interiorul și în jurul unui hangar spațial imens, fiind ca niște insecte minuscule pe lângă forma mamut a unui crucișător pe jumătate construit.

— Scuzați-mă, doamnă Ministru Organa Solo?

Leia se întoarse să vadă o mică femelă Mon Calamari, purtând haine de Ambasador, de culoare albastru deschis. În timp ce masculii aveau capetele bulboase și protuberante, femelele erau mai zvelte, cu puncte de culoare măslinie pe pielea lor de culoarea somonului palid.

— Eu sunt Cilghal.

Când femela Mon Calamari își ridică ambele mâini, Leia observă că membrana de piele dintre degetele ei părea mai translucidă decât cea a lui Ackbar.

Leia își ridică propria mână în semn de recunoaștere.

— Mulțumesc că ați acceptat să mă întâlniți, doamnă Ambasador. Apreciez ajutorul dumneavoastră.

Pistruii lui Cilghal se întunecară într-o reacție pe care Leia o recunoscuse drept umor sau amuzament.

— Voi, oamenii, i-ați numit pe Mon Calamari *sufletul Rebeliunii*. După un asemenea compliment, cum am putea refuza orice cerere de ajutor?

Ambasadorul făcu un pas în față pentru a face un gest spre complexul plin de viață al stației spațiale.

— Văd că ați observat munca noastră la nava *Mareea Stelară*. Va fi prima noastră adăugare la flota Noii Republici după multe luni. Ne-am dedicat cea mai mare parte a resurselor recuperării după atacul de anul trecut al *Devastatoarelor de Lumi* ale Împăratului.

Leia aprobă, uitându-se din nou la forma organică pătată a Crucișătorului Mon Calamari, echivalentul Noii Republici al Distrugătorului Imperial. Nava ovoidală avea niște proeminențe noduroase pentru amplasarea tunurilor, generatoare de câmp, hublouri și cabine amplasate la intervale aparent aleatorii. Fiecare crucișător era unic, modelat după același design de bază, dar modificat pentru a îndeplini criterii individuale pe care Leia nu le înțelegea prea bine.

— Toate unitățile de propulsie sunt instalate, continuă Cilghal, iar corpul navei este aproape complet. Am testat motoarele subluminece chiar ieri, trăgând întreaga facilități a stației spațiale o dată în jurul planetei. Va mai dura încă două luni pentru

a finaliza compartimentările interioare, cabinele și camerele echipajului.

Leia își desprinsese privirea de la activitate și aprobă din cap către Ambasador.

— Ca întotdeauna, sunt uimită de ingeniozitatea și dedicarea Mon Calamari. Ați oferit atât de mult după ce ați fost înrobiți de Imperiu, după atacurile pe care le-ați suferit. Mă simt reticentă să vă cer iar ajutorul... dar trebuie neapărat să vorbesc cu Amiralul Ackbar.

Cilghal își îndreptă roba albastră ca cerul.

— Am respectat cererea de intimitate a lui Ackbar și nevoia lui de reflecție după tragedia de pe Vortex, dar poporul nostru rămâne mândru de el și îl susține în totalitate. Dacă doriți să aduceți alte acuzații împotriva...

— Nu, nu! spuse Leia. Sunt unul dintre cei mai mari susținători ai lui. Dar circumstanțele s-au schimbat de când s-a exilat aici. Leia înghiți în sec și hotărî că era mai bine dacă avea încredere în Cilghal. Am venit să-l rog să se întoarcă.

Cilghal se îmbujoră cu o nuanță măslinie. Se mișcă rapid, parcă alunecând pe podeaua stației orbitale.

— În acest caz, o navetă este deja pregătită să vă ducă jos.

* * *

Leia se prinse de brațele larg distanțate ale scaunului pasagerului, în timp ce Cilghal manevra naveta în formă de ou prin ploaia cu aspect de lapoviță și norii cenușii de furtună. Spuma albă puncta suprafața mată a oceanelor adânci ale Mon Calamari. Cilghal manevră naveta în jos, aparent indiferentă la vânturile ridicate de furtună. Își ținu mâinile întinse deasupra comenzilor și se aplecă spre panourile de vizionare. Instrumentele de vizionare de înaltă rezoluție fuseseră proiectate pentru ochii largi Mon Calamari, iar comenzile fuseseră adaptate pentru degetele poporului acvatic. Cilghal pilotă naveta ca un pește aerodinamic prin apă. Nava se îndepărtă printr-o curbă de micile insule mlăștinoase – puncte rare de pământ locuibil unde Mon Calamarii amfibieni își stabiliseră prima dată civilizația. Râulete înguste de apă de ploaie se scurgeau pe hubloul din dreapta pasagerului în timp ce Cilghal vira cu partea din față împotriva vântului. Ambasadorul Mon Calamari apăsă unul dintre butoanele de control voluminoase și vorbi într-un microfon invizibil.

— Orașul Spumei, aici naveta SQ/1. Vă rugăm să ne comunicați o actualizare a vremii și un vector de apropiere.

Vocea lui Cilghal suna lină și suavă, ca și cum nu ar fi avut nevoie să strige în toată viața ei. O voce masculină guturală răsună în difuzor.

— Ambasador Cilghal, vă transmitem vectorul de apropiere. În prezent, ne confruntăm cu vânturi în creștere care se încadrează în normele sezoniere. Nu sunt așteptate dificultăți, dar emitem o recomandare împotriva deplasărilor în partea superioară a atmosferei pentru după-amiaza aceasta.

— Am înțeles, spuse Cilghal. Plănuiam să facem restul călătoriei noastre sub apă. Vă mulțumim. Apoi închise și se întoarse spre Leia. Nu vă faceți griji, doamnă Ministru. Vă simt neliniștea, dar vă asigur că nu aveți de ce să vă faceți griji.

Leia se ridică în scaun, încercând să-și înăbușe nervozitatea până când puse punctul pe *I* în privința cauzei acesteia.

— Nu mă îndoiesc de tine, doamnă Ambasador, doar că... ultima dată când am zburat în timpul unei furtuni a fost pe Vortex.

Cilghal dădu din cap sumbru.

— Înțeleg. Leia percepu sinceritatea lui Cilghal, dar fața ei de pește era calmă. Vom ateriza în siguranță în câteva minute.

Prin ceață și prin stropii biciuitori, Leia privi cum se apropiau de o insulă din metal. Plin de protuberanțe, dar netezit, ca un recif organic de corali, Orașul Spumei se ridica ca o emisferă dintre valuri. O pădure de turnuri de pază întărite și antene de comunicații se înălța din vârful orașului, dar restul orașului plutitor avea formele moi și proeminențele șlefuite ca ale unui Crucişător Mon Calamari. Luminile strălucitoare a mii de ferestre de deasupra suprafeței păreau ca niște bijuterii chiar și prin ploaia biciuitoare. Sub cupola semisferică, Leia știa că orașele plutitoare aveau turnuri subacvatice și complexe descendente, ca o imagine în oglindă a orizontului Coruscantului. Zgârie-norii inversați de unități de locuit și stațiile de prelucrare a apei de sub emisferă făceau ca orașul să arate ca o meduză mecanică.

Înfometați după materiile prime de pe insulele lor mlăștinoase, Mon Calamarii nu reușiseră să construiască o civilizație până când nu își uniseră forțele cu o altă specie inteligentă care trăia sub oceane. Quarrenii, o rasă umanoidă cu capete în formă de coifuri și cu fețe care semănau cu un mănunchi de tentacule care răsăreau de sub ochii apropiați, își extrăgeau minereurile metalifere din scoarța oceanică. Lucrând împreună cu Mon Calamarii, construiseră zeci de orașe plutitoare. Deși Quarrenii puteau respira și aer, preferau să rămână sub mare, în timp ce Mon Calamarii proiectaseră nave pentru a explora *insulele luminoase din spațiu*.

Cilghal se apropie de emisfera butucănoasă a Orașului Spumei, încercând să se orienteze spre partea de sub vânt, unde masa metropolei îi proteja de vânturile violente. Spuma albă se spărgea de griul mohorât al învelișului exterior al orașului, trimițând la înălțime arcuri de picături de apă, ca o mână de diamante.

— Deschideți ușile valurilor, spuse Cilghal în receptorul de voce.

Îndreptă naveta spre o linie de lumini strălucitoare care ghida nava înăuntru. Înainte ca Leia să poată detecta punctul de legătură, ușile grele se deschiseră în diagonală ca o gură încovoiată. Fără să încetinească, Cilghal lansă nava într-un tunel neted, bine luminat de benzi de iluminare verzi. În spatele lor, ușile valurilor se închiseră, sigilând metropola împotriva asaltului furtunii.

* * *

Leia simțea admirație în timp ce Ambasadorul se deplasa cu o grație lină, liniștită, dar implacabilă, spre secțiunile subacvatice ale orașului plutitor. Cilghal impunea un ritm constant și rapid care o ajuta pe Leia să se grăbească, dar nu-i provoca nicio îngrijorare. Aceasta nu era o simplă misiune diplomatică.

În timp ce Leia mergea prin holurile curbate și colorate ale nivelurilor superioare, acestea îi aminteau de camerele încolăcite din interiorul unei cochilii gigantice. Nu văzu niciun colț ascuțit, ci doar margini rotunjite și decorațiuni netede, lustruite, din coral și perle de culoare albă. Chiar și în interiorul orașului închis, aerul avea un gust sărat, dar nu era neplăcut.

— Știți unde este Ackbar? întrebă în cele din urmă Leia.

— Nu chiar, spuse Ambasadorul. I-am permis să-și aibă intimitatea și nu l-am urmărit. Cilghal atinse umărul Leiei cu o mână largă ca o înotătoare. Dar nu vă faceți griji. Mon Calamarii au surse de informații pe care Imperiul nu le-a bănuț niciodată.

Chiar și în timpul ocupației am reușit să ne păstrăm intacte cunoștințele colective. Îl vom găsi pe Ackbar.

Leia o urmă pe Cilghal într-un turbolift care cobora în adâncurile subacvatice ale orașului plutitor. Când ieșiră, culoarea coridoarelor se schimbase. Iluminarea era mai slabă și sclipitoare, de un albastru de bijuterii reflectat prin lămpile luminoase fațetate și prin ferestrele groase din oțel transparent care ofereau vedere spre adâncurile oceanului. Leia putea vedea scafandrii înotând printre încrengăturile de plase și parâme de ancorare, cuști de sateliți și mici vehicule submersibile care se deplasau în jurul turnurilor inversate ale orașului. Aerul era mai dens și mai umed. Locuitorii de la aceste niveluri erau în principal Quarreni, care își vedeau de treburile lor, fără să remarce prezența vizitatorilor.

Deși Quarrenii și Mon Calamarii se aliaseră pentru a-și construi civilizația, Leia știa că cele două comunități nu lucrau împreună fără fricțiuni. Mon Calamarii insistau asupra viselor lor de a ajunge la stele, în timp ce Quarrenii doreau să se întoarcă în oceane. Zvonurile sugerau că Quarrenii își trădaseră planeta în favoarea Imperiului, dar că apoi fuseseră tratați la fel de rău sub ocupația Imperială ca și Mon Calamarii.

Cilghal se opri și vorbi cu un Quarren care se afla lângă o stație de control a supapelor. Quarrenul își ridică privirea în urma întreruperii, aruncându-și ochii negri către Leia, apoi către Cilghal. Ambasadorul Mon Calamari vorbi într-o limbă cu bubuituri înalte, iar Quarrenul răspunse la fel. Făcu un gest spre stânga, către o rampă abruptă care dădea spre nivelul inferior. Cilghal dădu din cap în semn de mulțumire, netulburată de atitudinea Quarrenului, în timp ce o conducea pe Leia pe rampă. Ieșiră într-un compartiment pentru echipamente care fusese presurizat pentru a permite accesul ușor la apă. Cinci masculi Mon Calamari lucrau la un mic submersibil ridicat pe o undă tractoare; se mișcau împreună pentru a descărca lăzi picurânde dintr-o cală de marfă de tip siloz. Quarrenii, îmbrăcați în costume mulate, de un negru mat, care păreau acoperite cu solzi minusculi, plonjau prin câmpurile de acces în adâncurile acvatice. Pereții compartimentului de echipamente străluceau în timp ce urme de lumină slabă se deplasau în sus și în jos pe suprafețele lustruite, creând o baie hipnotică de verde închis și albastru intens.

Cilghal se apropie de un rând de compartimente mici de porțelan și deschise unul. Înainte să poată să întindă mâna înăuntru, doi lucrători Quarreni se năpustiră asupra ei, vorbind repede și aspru în limba lor bolborosită. Leia simți un miros nou, acru, care răzbătea de la ei. Cilghal se înclină în semn de scuze, apoi se duse la un alt set de compartimente, deschizându-le cu mai multă precauție. Leia o urmă, încercând să se facă mică. Își dădu seama că era singura non-nativă din întreaga cameră. Quarrenii se holbau la ea, deși Mon Calamarii nu o băgau în seamă.

Cilghal scoase o pereche de costume alunecoase purtate de scufundătorii Quarreni, înmânându-i unul lui Leia. Aceasta își trecu degetele peste țesătură. Părea vie, lipicioasă și alunecoasă în același timp; micile ochiuri croite se dilatau și se contractau ca și cum ar fi căutat o formă corespunzătoare pentru a se potrivi cel mai bine purtătorului.

Cilghal indică o ușă îngustă de mărimea unui dulap.

— Mă tem că vestiarele noastre sunt cam înghesuite.

Leia păși înăuntru, închizând ușa în urma ei în timp ce iluminarea albastru-verzuie se intensifica în mica încăpere. Se dezbracă și se strecură în costumul negru,

simțind cum o furnică pielea în timp ce țesătura se mișca și se ajusta, încercând să se adapteze. Când senzațiile ciudate încetară, era cea mai confortabilă haină pe care o purtase vreodată – caldă dar răcoroasă, ușoară dar izolatoare, pufoasă dar alunecoasă. Când ieși, Cilghal se afla în fața ușii, purtând deja costumul. Fără să vorbească, Cilghal potrivi un pachet propulsor nautic pe umerii Leiei, apoi îi aranjă o plasă rudimentară ca să-i prindă părul lung. Uitându-se la bolta netedă de culoarea somonului a capului lui Cilghal și la scalpul cărnos al Quarrenilor, Leia spuse:

— Presupun că nu prea aveți nevoie de plase de păr pe aici.

Cilghal scoase un sunet despre care Leia bănuia că ar putea fi un râset, și o conduse spre unul dintre câmpurile de acces. Lângă o deschizătură rotundă care strălucea cu o lumină statică slabă în timp ce ținea la distanță oceanul Mon Calamari, Cilghal își băgă mâinile largi într-o urnă cu bule. Scoase o foiță elastică și translucidă pe care o ridică. Apa se scurse de pe suprafața ei, sfârâind cu bule mici.

— Oamenii găsesc uneori neplăcut acest lucru, spuse Cilghal. Îmi cer scuze.

Fără alte avertismente, aplică masa gelatinoasă peste gura și nasul Leiei. Membrana era rece și umedă, agățându-se de obraji și de pielea ei. Leia încremeni speriată și încercă să se împotrivească, dar gelul moale și ciudat se lipi cu putere de fața ei.

— Relaxează-te și vei putea respira, zise Cilghal. Acest simbiot filtrează oxigenul din mare. Poate rezista săptămâni întregi sub apă.

Înfometată după aer, Leia încercă să tragă aer în piept și constată că putea într-adevăr să inhaleze aer curat, cu miros de ozon. Oxigenul pur îi umplea plămânii și, pe măsură ce expira încet, bulele de aer se infiltrau înapoi prin membrana simbiotului.

Cilghal aplică unul dintre simbioți pe propria față și apoi înfipse o unitate de microfon minusculă în gelatina moale înainte de a ajusta o alta în gaura urechii. Îi înmână Leiei o pereche de dispozitive mici. Microfonul alunecă prin membrana gelatinoasă, dar simbiotul îl ținu ferm. Când își introduse cea de-a doua mufă în ureche, vocea lui Cilghal se auzi clar.

— Trebuie să ai grijă să-ți articulezi cuvintele, spuse Cilghal, dar acest sistem este destul de satisfăcător.

Fără un alt cuvânt, Cilghal o luă pe Leia de braț. Ea putea simți strânsoarea Ambasadoarei, fiecare detaliu al mâinilor ei palmate fiind transmis prin țesătura remarcabilă a costumului alunecos. Împreună, plonjară prin câmpul de reținere și pătrunseră în adâncurile oceanelor de pe Mon Calamari. În timp ce se avântau prin apă, Leia simțea curenții calzi pe frunte și în jurul ochilor. Simbiotul o hrănea cu o cantitate constantă de aer, iar costumul cu țesătura fină îi ținea de cald și era confortabil. O parte din părul ei se desprinsese din plasa improvizată, iar șuvițele groase îi fluturau și se legăneau în jurul capului în timp ce se deplasau.

În spatele lor, metropola strălucitoare și inversată a Orașului Spumei plutea în derivă ca o creatură marină uriașă cu mii de forme minuscule care înotau în jurul ei. Pe fundul mării, Leia putea vedea străluciri portocalii și orașe cu domuri, locații ale exploatărilor miniere de adâncime ale Quarrenilor în crusta oceanului. Deasupra, lumina devenea lăptoasă pe măsură ce se filtra printre valurile agitate de furtuna care se întetea.

Cilghal vorbea puțin, deși recepția radio funcționa destul de bine. Lăsară orașul plutitor mult în urmă, iar Leia începu să se simtă neliniștită de faptul că se

afla atât de departe de civilizație. Rămase aproape de femela Mon Calamari în timp ce pachetul propulsor făcea bule.

În cele din urmă, Cilghal făcu un gest spre o crevasă spartă în scoarța planetei, înconjurată de bulgări de corali și de frunze unduitoare de alge roșii și maro.

— Mergem la *Banca de Cunoștințe* Mon Calamari, spuse ea prin intermediul micului captator de voce.

Navigau printre zigzaguri de stânci invadate de sculpturi de corali și tentaculele fine ca firul de păr ale plantelor de adâncime. Apa se deplasa mai repede pe măsură ce pereții de stâncă direcționau curenții rătăcitori. Deasupra și în jurul lor, bancuri de pești de culori strălucitoare se mișcau în jur, mâncați de pești mai mari, care îi sfârtecau, îi înghițeau și se întorceau să se hrănească din nou.

Leia privi în față și văzu un strat aleator de cochilii lustruite de moluște, cu diametrul de un metru. O strălucire slabă și lucioasă părea să vină din scoicile însele. Cilghal își dezactivă pe neașteptate propulsorul, iar Leia trecu pe lângă ea înainte să reușească să își oprească propriul propulsor. Cilghal își împinse picioarele late pentru a se îndrepta spre fund cu mișcări lungi de alunecare.

Leia încercă cu greu să țină ritmul în timp ce se apropiau de moluștele enorme. Bătând încet din picioare pentru a-și menține poziția împotriva curentului, Cilghal își întinse larg brațele în timp ce se aplecă peste cea mai mare dintre scoici, aflată în partea din față grupului. Fredonă, scoțând un zgomot ciudat care vibra prin apă la fel de mult cum se transmitea prin circuitul de captare din urechea Liei.

— Avem întrebări, spuse Cilghal, adresându-se cochiliilor uriașe. Avem nevoie de acces la cunoștințele stocate aici, în marea colecție de amintiri. Trebuie să știm dacă aveți răspunsurile pe care le căutăm.

Cochilia superioară a celei mai mari moluște gemu și se deschise. Fisura dintre cochiliile sale bivalve se lărgi până când un flux de iluminare aurie străluci, ca și cum prețioasa lumină solară ar fi fost captată și reținută în interiorul pereților impenetrabili ai cochiliei. Leia nu reuși să spună nimic în uimirea ei. Când cochilia se deschise și mai larg, văzu interiorul moale și cărnos, involburat și curbat – nu doar bucățica cărnoasă a unui crustaceu, ci contururile unui creier, un creier enorm care pulsa și strălucea cu o lumină galbenă.

Un sunet leneș de pulsație bubui prin apă în urechile Leiei, iar Cilghal se întoarse spre ea.

— Ne vor răspunde, spuse ea.

În timp ce Leia privea, rând după rând de cochilii uriașe se deschideau, aruncând raze de lumină caldă în crăpătura îngustă și expunând cocoloașele involburate ale altor creiere mari.

— Ei stau, spuse Cilghal. Așteaptă. Ascultă. Știu tot ce se întâmplă pe această planetă – și nu uită niciodată.

Cilghal începu o comuniune lungă și ritualică cu banca de cunoștințe a moluștelor, într-un limbaj lent și hipnotic. Leia plutea pe loc și privea, vrăjită și neliniștită. În cele din urmă, Cilghal înotă înapoi, mișcându-și mâinile cu înotătoare înainte și înapoi în timp ce se îndepărta. Moluștele își închiseră cochiliile, izolând lumina aurie de umbrele canionului.

Leia avea dificultăți în a vedea în întunericul brusc restabilit al adâncurilor, dar cuvintele Ambasadorului veneau clar prin casca de ureche.

— Mi-au spus unde să-l găsesc.

Leia nu putu detecta nicio emoție în vocea calmă a lui Cilghal, dar își simțea propriul entuziasm.

În timp ce se întorceau pentru a înota în sus, Leia privi fix spre buza crevasei. Îngheță când văzu deasupra o formă ucigătoare și lucioasă ca o navă de atac Imperială – o creatură vie enormă, cu un corp lung în formă de glonț, aripioare cu țepi și gură plină de colți. De o parte și de alta a gurii avea tentacule biciuitoare, fiecare dintre ele fiind prevăzut cu clești ascuțiți ca niște lame de ras. Leia începu să înoate frenetic înapoi, dar Cilghal o prinse de umăr și o trase în jos.

— *Krakana*, spuse ea.

Monstrul păru să observe bulele provocate de zbaterea Leiei. Un șuvoi de spumă ieși din simbiotul de pe gura Leiei în timp ce aceasta icni de groază, dar Cilghal o ținu într-o strânsoare fermă.

— Ne va ataca? întrebă Leia în captatorul de voce.

— Dacă ne simte, da, spuse Cilghal. *Krakana* măncă orice.

— Atunci ce..., spuse Leia.

— Nu ne va găsi.

Cilghal părea mult prea calmă. Peștii înotau frenetic departe de forma de torpilă a prădătorului. Cilghal părea să se concentreze.

— Nu, îl va prinde pe acela, arătă ea cu o mână lată spre *kielerul* cu dungi albastre și galbene. După aceea îl va lua pe cel mic și portocaliu din mijlocul bancului. Până atunci, toți ceilalți vor fi fugit, iar *krakana* își va continua drumul. Apoi vom putea pleca.

— De unde știi asta? spuse Leia, apucând bucățica de coral cu margini aspre de pe marginea prăpastiei.

— Știu, spuse Cilghal. Este un mic truc pe care îl cunosc.

Leia privi cu o fascinație îngrozită cum *krakana* țâșni prin față, venind pe neașteptate de jos, în timp ce se întindea cu uriașele sale tentacule pentru a apuca *kielerul* albastru cu galben și a-l sfâșia în bucăți zdrențuite înainte să-și umple gura plină de colți. Până când monstrul înșfăcase peștele portocaliu palid, restul bancului dispăruse în colțuri ascunse ale crevasei sau fugise în largul oceanului. *Krakana* alunecă mai departe în timp ce străbătea adâncurile, mereu în căutarea unei mese.

Leia privi la Cilghal, uimită de capacitatea ei de prezicere, dar Ambasadoarea Mon Calamari îi strânse brațul înainte să-și aprindă pachetul propulsor acvatic.

— Acum trebuie să mergem să-l găsim pe Ackbar, spuse ea.

Capitolul 16

Leia și Cilghal urcară mai aproape de suprafața involburată, după ore întregi de înot pe sub valuri. În jurul lor, arborii de mare scorojiți, cu nervuri albastre și roșii irizante, se învârtteau în curentul agitat, stârnit de furtuna continuă. Frunzele arborilor de mare formau o pădure încâlcită în jurul lor, populată cu mii de pești cu forme ciudate, crustacee și chestii cu tentacule; majoritatea erau mici, dar unele creaturi aruncau umbre mari în timp ce pluteau în derivă printre frunze, hrănindu-se cu fructele pline de aer care mențineau pe linia de plutire vegetația densă.

— Când Ackbar era mai tânăr, avea o mică locuință aici, în desișurile sălbatice ale arborilor de mare, spuse Cilghal. Peștii au observat întoarcerea lui și, deși au memoria scurtă, au transmis vestea de la o creatură la alta până când a ajuns la banca de cunoștințe a moluștelor.

Pe Leia o dureau brațele și picioarele în timp ce își continua înotul lung, deși minunatul costum din țesătură aderentă părea să îi revitalizeze mușchii.

— Tot ce vreau este să vorbesc cu el.

În față zări o locuință sferică din plasteel, acoperită cu alge și cu ierburi care se agățau de învelișul ei. Valve mari cu echipamente de recirculare a apei, dispozitive de desalinizare și hublouri rotunde presărau spațiile deschise de pe pereții curbați; o punte goală părea curată și strălucitoare, ca și cum ar fi fost lustruită recent. Un submersibil utilitar alb, ovoidal, cu mai multe brațe de lucru articulate, fusese fixat pe o parte a punții.

Leia plutea la suprafață în ploaia torențială și în vântul care sufla, respirând încă prin simbiot. Cilghal o trase de braț, făcându-i semn să coboare.

— Intrarea va fi jos, spuse ea.

Coborără înot prin apă. Trunchiuri groase de arbori de mare ancorau modulul de locuit pe loc, legându-l dintr-o parte în alta. Capcane și plase atârnav sub apă; unele având peștișori mici și verzi care puteau înota cu ușurință prin ochiurile deschise. Din interior, fasciculele de lumină tăiau spre adâncuri ca niște sulite acvatice. Pe fundul carenei descoperiră o deschidere ca o gură largă. Cilghal trecu prima prin câmpul de reținere, iar Leia o urmă, atingând pragul metalic cu umerii. Când capul ei plonjă în interiorul întunecat, își scoase simbiotul, se scutură și privi în casa aglomerată a lui Ackbar. Acesta se ridică alarmat de pe o bancă făcută din piatră curgătoare cu cavități, rămânând fără cuvinte în timp ce Cilghal și Leia se ridicau ușor din apă. Pentru o clipă, de pe Leia se prelinseră picături, până când minunatul costum absorbi și disipă apa în straturile sale micro-subțiri.

Leia suspină ușurată să-l vadă pe Ackbar, dar îi simți disconfortul brusc față de prezența ei... și ceva mai mult. Toate discursurile ei bine exersate se scurseră ca și cum ar fi fost apă de mare improșcată pe podea. Rămaseră în tăcere, privindu-se unul pe celălalt pentru câteva clipe. În cele din urmă, Leia își reveni îndeajuns pentru a vorbi.

— Amirale Ackbar, mă bucur că v-am găsit.

— Leia, spuse Ackbar. Își țină mâinile în fața lui, apoi le retrase ca și cum ar fi

fost complet pierdut. Se întoarse spre Cilghal. Doamnă Ambasador, cred că ne-am mai întâlnit de două ori?

— A fost o onoare în ambele dăți, domnule Amiral, spuse Cilghal.

— Vă rog, spuse el, spuneți-mi Ackbar. Nu mai dețin acest rang.

Locuința lui era ca o bulă mare și solidă, cu pedestaluri extrudate pentru șezut, pentru mese și goluri pentru depozitare. Posesiunile zăceau împrăștiate peste tot, deși partea din spate a încăperii era ordonată, curățată și lustruită, ca și cum ar fi început metodic să repare și să organizeze haosul de pe fiecare metru pătrat în parte. Ackbar făcu un gest spre zona bucătăriei, iluminată cu o lumină caldă, unde mâncarea cu miros delicios bolborosea deasupra unui încălzitor.

— Vrei să mi te alături? N-aș insulta un potențial Jedi întrebându-l cum m-a găsit... Dar aș vrea să știu ce te-a adus tocmai de pe Coruscant.

* * *

Mai târziu stăteau la masă, terminând de mâncat boluri cu tocană de pește simplă, dar delicioasă. Leia mesteca carnea fragedă, înghițea încă o gură și își lingea buzele pentru a simți usturimea dulce și arzătoare a mirodeniilor Mon Calamariene.

Își petrecuse timpul mesei încercând să-și facă curaj, dar în cele din urmă Ackbar abordă el însuși problema.

— Leia, încă nu ai spus de ce te afli aici.

Leia inspiră adânc, apoi se îndreaptă de spate.

— Ca să vorbesc cu tine, Amira... ah... Ackbar. Și pentru a te întreba același lucru. De ce ești aici?

Ackbar păru că o înțelege greșit în mod deliberat.

— Aceasta este casa mea.

Deși frustrată, Leia nu era încă pregătită să renunțe.

— Știu că aceasta este planeta ta natală, dar sunt mulți alții care au nevoie de tine. Noua Republică...

Ackbar se ridică și se întoarse, adunând bolurile goale.

— Și propriul meu popor are nevoie de mine. Au fost multe distrugeri. Mulți morți...

Leia se întrebă dacă se referea la atacurile Imperiale de pe Mon Calamari, sau la propria sa prăbușire în *Catedrala Vânturilor*.

— Mon Mothma este pe moarte, spuse Leia brusc, înainte să se răzgândească.

Cilghal se ridică în picioare, în cea mai bruscă reacție pe care o văzuse Leia până atunci din partea Ambasadoarei atât de calme.

Ackbar își înalță ochii obosiți ca să o privească, punând bolurile jos.

— Cum poți fi sigură de asta?

— Este o boală de epuizare care o sfâșie, răspunse Leia. Droizii medicali și experții nu pot găsi nimic în neregulă cu ea. Arată rău. Ai văzut-o înainte să ne părăsești. Mon Mothma acoperea ce era mai rău cu un machiaj extins pentru a ascunde cât de bolnavă este cu adevărat. Avem nevoie să vii înapoi, Amirale.

Leia îi folosi intenționat rangul. Se sprijini de măsura lui Ackbar și se uită fix la el, cu ochii ei negri implorând.

— Îmi pare rău, Leia, spuse Ackbar, clătinând din cap. Indică spre camera de lucru proaspăt renovată și echipamentul său. Am o treabă importantă de făcut aici.

Planeta mea a fost grav avariata în timpul atacurilor Imperiale și au existat multe tulburări tectonice. Mi-am propus să aflu dacă scoarța planetei noastre a devenit instabilă. Trebuie să adun mai multe date. Poporul meu ar putea fi în pericol. Nu vor mai fi pierdute alte vieți din cauza mea.

Cilghal își întoarse capul dintr-o parte în alta, urmărind dezbaterea, dar fără să spună nimic.

— Amirale, nu poți lăsa Noua Republică să se destrame din cauza conștiinței tale vinovate, spuse Leia. Multe vieți din întreaga galaxie sunt în joc.

Ackbar se mișcă neliniștit, ca și cum ar fi încercat să oprească cuvintele Liei.

— Sunt atât de multe de făcut, încât nu mai pot întârzia nicio clipă. Tocmai mă pregăteam să setez niște senzori seismici noi. Se îndreaptă spre un raft plin de echipamente electronice ambalate. Vă rog, lăsați-mă în pace.

Leia se ridică repede în picioare.

— Vă vom ajuta să vă instalați senzorii, Amirale.

Ackbar ezită, de parcă se simțea singur, dar se și teme de compania lor. Se întoarse să întâlnească ochii Liei, apoi pe cei ai lui Cilghal.

— Da, aș fi onorat să am parte de ajutorul vostru. Submersibilul meu ne poate transporta pe toți trei. Clipi din ochii lui mari și triști. Mă bucur de compania voastră... chiar dacă cererile tale, Leia, sunt foarte dificile.

* * *

Fixată pe unul dintre scaunele din submarinul utilitar îngust, Leia privea cum apa se prelingea în jurul hublourilor superioare. Marea înghiți ambarcațiunea și coborâra prin pădurea izolată de arbori de mare până când oceanul din jurul lor semăna cu niște panouri de sticlă de culoare verde închis.

Leia privi cu uimire cum Ackbar își alegea traseul printre firele groase și pilonii largi. Sub apă, florile copacului de mare înfloreau în roșu și albastru strălucitor pentru a atrage creaturile care săgetau în și din frunzișuri. Când unul dintre peștișori se apropia prea mult de o floare strălucitoare, petalele se strâneau brusc ca un pumn, înșfăcându-și prada și înghițind-o întreagă.

— Abia am început să-mi desfășor rețeaua seismică, spuse Ackbar, ca și cum ar fi vrut să deturneze conversația. Am stabilit rețeaua de bază sub locuința mea, dar trebuie să mă extind în pădurea de arbori de mare pentru a obține măsurători cu o rezoluție mai bună.

— Sunt încântată de munca importantă pe care o desfășurați pentru planeta noastră, Amirale, spuse Cilghal.

Leia se amuză de modul în care Ambasadoarea continua – conștient sau nu – să folosească titlul său militar.

— Trebuie să faci lucruri importante în viața ta, zise Ackbar, apoi nu mai spuse nimic, baricadându-se în tăcerea sa.

În spatele lor, echipamentele seismice aranjate zornăiau pe lângă plasele goale și coșurile cu recolte marine. Leia își dresă gâtul și vorbi, păstrându-și vocea blândă.

— Ackbar... Înțeleg cum trebuie să te simți. Și eu am fost în aceeași situație, îți amintești?

— Ești amabilă, Leia. Dar nu înțelegi cum mă simt. Tu pilotai nava B-interceptor care s-a prăbușit? Ești responsabilă pentru sute de morți? Clătină din

cap cu tristețe. Le auzi vocile în visele tale în fiecare noapte, strigându-te?

Ackbar aprinse luminile de adâncime ale submarinului, iar un fascicul luminos în formă de con străpunse apa. Pâlnia de iluminare se răsfrângea asupra peștilor colorați și a fâșiilor de alge marine.

Leia vorbi mai mult din intuiție și nu din cunoaștere.

— Nu te poți ascunde la nesfârșit pe Mon Calamari.

Ackbar tot nu se uita la ea.

— Nu mă ascund. Am munca mea. O muncă importantă.

Coborârea în derivă spre fundul nămolos al oceanului, lângă unul dintre trunchiurile noduroase ale arborilor de mare. Mormane rotunjite de rocă întunecată se înălțau din nisipul lăptos. Un strat de alge netezea fiecare suprafață, făcând ca fundul mării să pară catifelat și liniștitor. Ackbar se aplecă în față pentru a privi prin întuneric, căutând un loc stabil pentru a mai implanta un senzor seismic.

— Muncă importantă, poate, zise Leia, dar nu este munca ta. Mulți Mon Calamari ar fi bucuroși să te ajute cu această cercetare, Amirale. Ești în măsură să îndeplinești o astfel de sarcină de unul singur? Ți amintești proverbul acela vechi pe care obișnuiai să-l citezi când mă plângeam de toate acele ședințe fără sens ale Consiliului? *Mai mulți ochi văd ceea ce unul singur nu poate vedea.* Nu ar fi mai bine să împărtășești preocupările tale cu o echipă de specialiști?

Cilghal o întrerupse, aplecându-se în față pentru a indica niște secțiuni de metal curbate și pe jumătate îngropate, ca și cum ar fi fost cochilia cu nervuri a unui fel de capsulă de salvare.

— Ce sunt astea?

Marginile se corodaseră, iar în crăpături se vedeau urme de alge.

— Poate o navă naufragiată, spuse Ackbar.

Cilghal aprobă din cap.

— Am ripostat când Imperialii au încercat să ne înrobească. Multe dintre navele lor zac sub apele noastre.

Ackbar își introduse mâinile în mânușile de control pentru ghearele metalice automate care se întindeau în fața micului submarin. Mișcările puternice și bruște îi aminteau Leiei de monstrul *krakana* de lângă banca de cunoștințe a moluștelor.

— Dacă epava aia a staționat aici de ani de zile, spuse Ackbar, este un loc bun pentru a amplasa un alt set de senzori.

Urmărind brațele metalice externe, Leia îl văzu pe Ackbar scoțând o canistră din compartimentul de depozitare extern de pe submersibil. Ackbar coborî nava până când norii de nisip palid se ridicară în urma perturbației ca o furtună de praf de pe Tatooine derulată cu încetinitorul. Ghearele agile ale robotului fixară cilindrul în poziție verticală în nămolul moale. Inversând elicele, Ackbar ridică submersibilul. Îndoindu-și gâtul pentru a putea vedea mai bine prin hubloul din față, Ackbar apăsă pe butonul *ACTIVEAZĂ*. Cu un zgomot vibrant pe care Leia îl putu resimți prin corpul submarinului, containerul seismic detonă micul său explozibil. O tijă lungă se cufundă adânc în fundul oceanului în timp ce pulveriza o rețea de detectoare secundare simetric în jurul miezului, ca o stea căzătoare.

— Acum vom trimite un semnal de test, spuse Ackbar.

Cu un vâjâit, ridică submarinul prin pădurea densă de arbori de mare, mișcându-se suficient de încet pentru ca frunzele să poată fi împinse din cale, alunecând peste carcasa rotunjită.

Leia se agită, înghițindu-și numeroasele fraze care i se păreau fără rost.

— Amirale, știi mai bine decât oricine pe această lume cât de important este să ai o conducere potrivită, ca toată lumea să lucreze pentru un scop comun. Ai ajutat la conducerea unui grup de Rebeli de pe o sută de planete diferite, i-ai transformat într-o flotă unită care a reușit să învingă Imperiul și i-ai îndrumat în timp ce formau un nou guvern.

Ackbar lăsa submarinul să plutească în derivă și se întoarse pentru a-i întâlni privirea. Ea continuă rapid, sperând să oprească orice argument.

— Măcar vino cu mine pe Coruscant și vorbește cu Mon Mothma. Facem parte din aceeași echipă de mulți ani, noi trei. Nu cred că vei sta deoparte și vei privi cum se destramă Noua Republică.

Ackbar suspină și își apucă comenzile. Crengile de arbori de mare se loveau de hublourile laterale.

— Se pare că mă cunoști mai bine decât am crezut. Eu...

O alarmă sonoră se auzi de la panoul de control. Ackbar reacționează ușor și rapid, încetinind submarinul, apoi se uită pe ecranele senzorilor stereoscopici.

— E interesant, spuse el.

— Ce este? spuse Leia.

— O altă masă metalică mare încurcată în buruieni chiar deasupra noastră.

— Poate că face parte din nava prăbușită, spuse Cilghal.

— Dacă ceva a căzut în pădurea de arbori de mare, ar fi putut fi înghițit pentru eternitate, spuse Ackbar, mișcând submarinul înainte.

Leia văzu conturul unei chestii mari cu mai multe picioare înfășurate în arborii de mare și invadate de alge și se gândi că era un fel de formă de viață extraterestră. Apoi recunoscu capul eliptic turtit, miezul corpului segmentat, cu brațe mecanice articulate și suprafața neagră nereflectorizantă. Văzuse așa ceva pe lumea de gheață Hoth, când Han și Chewbacca dăduseră peste droidul sondă Imperial.

— Amirale..., spuse Leia.

— Îl văd. Droid de sondă din seria Arakyd Viper. Imperiul a trimis mii în toate colțurile galaxiei pentru a vâna bazele Rebelilor.

— Trebuie să fi aterizat cu ani în urmă pe Mon Calamari, spuse Cilghal. Epava pe care am găsit-o mai jos era capsula sa de aterizare.

Ackbar aprobă din cap.

— Dar când droidul sondă a încercat să se ridice la suprafață, s-a încurcat în alge. Probabil că s-a dezactivat.

Aducând submarinul mai aproape, expuse cu ajutorul luminii de adâncime suprafața exterioară a droidului. Dar când fasciculul atinse capul rotunjit al acestuia, o întreagă serie de ochi rotunzi clipi la viață.

— S-a activat! spuse Leia.

Putea auzi zumzetul vibrant acut al unor generatoare puternice, în timp ce droidul sondă începu să se miște din nou. Capul său se roti și îndreptă un fascicul luminos spre submarin. Ackbar împinse propulsoarele în marșarier; dar înainte ca submarinul să se poată îndepărta, droidul sondă se lansă cu ghearele sale ca un păianjen. Brațele mecanice se fixară pe una dintre aripioarele submarinului. Capul droidului sondă se roti încet, încercând să folosească armele blaster încorporate, dar frunzele de arbori de mare îi încurcară articulațiile.

Ackbar folosi toată puterea submarinului pentru a se îndepărta și nu reuși

decât să tragă droidul sondă cu el, smulgându-l din ierburile vechi de vegetație. Își vârî palmele în mânușile largi care controlau brațele articulate ale submarinului său, scoase două dintre ustensilele mecanice segmentate, luptându-se cu ghearele negre ale droidului sondă. Prin difuzoarele unității de comunicații, o revărsare bruscă și plină de electricitate statică de bolboroseli subspațiale izbucni de la droidul sondă într-un fel de semnal puternic codificat. Lungul lanț de date porni spre spațiu chiar în timp ce droidul sondă se lupta cu submarinul lui Ackbar. Droidul negru reuși în cele din urmă să își rotească capul, înclinându-și armele laser spre submarin.

Ackbar acționă motoarele laterale, smulgând submarinul și droidul sondă în lateral, în timp ce o salvă de rafale laser violente trecură pe lângă ei, cauzând un tunel brusc de abur prin apă. Apoi trase de mânuși și puse la bătaie o altă armă din dotare, un mic tăietor laser. Vârful acestuia se încălzi până la un alb-roșu incandescent în timp ce tăia prin gheara metalică de prindere a droidului sondă, secționând materialul și eliberându-i. Ackbar îndepărtă submarinul și aduse din nou laserul tăietor la îndemână chiar în momentul în care droidul sondă se întoarse să tragă a doua oară.

Leia știa că era fără speranță. Nu puteau scăpa, iar laserul de tăiere nu ar fi făcut nimic împotriva armelor mult superioare ale droidului sondă. Și, spre deosebire de Luke, ea nu-și însușise îndeajuns de bine abilitățile Jedi pentru a reuși să pună în practică nici măcar o apărare slabă. Dar Ackbar, care încă părea calm și stăpân pe situație, trase două rafale din laserul tăietor spre capul droidului sondă, încercând să-i orbească senzorii optici. Razele slabe loviră, iar sonda detonă într-o explozie neașteptată. Valuri concentrice de lumină trimiseră submarinul înapoi, dându-l peste cap. Fură aruncați înapoi, iar Leia simți cum centurile scaunului se strânsă automat în jurul ei. Unda de șoc se izbi de fuzelaj, trimițând un sunet ca de gong prin submarinul închis. O furie de bule și de resturi în derivă se revărsă în jurul lor. Trunchiuri mari de arbore de mare, sfărâmate, se scufundară pe fundul oceanului.

— Sonda s-a autodistrus! zise Cilghal. Dar nu aveam nicio șansă împotriva ei.

Leia își aminti de ipoteza lui Han de pe Hoth.

— Droizii sondă sunt programați să se autodistrugă mai degrabă decât să riște să lase datele să cadă în mâinile inamicului.

Ackbar reuși în cele din urmă să stabilizeze submersibilul care se rotea. Patru dintre brațele mecanice care se întindeau în partea din față a submarinului fuseseră rupte, lăsând doar margini zdrențuite de metal spart și circuite moarte.

Ackbar goli unul dintre rezervoarele de balast, iar submarinul se ridică spre suprafață. Leia observă trei crăpături fine în hubloul din oțel transparent și își dădu seama cât de aproape fuseseră de a fi striviți de unda de șoc.

— Dar droidul a transmis deja semnalul, spuse Cilghal. L-am auzit înainte de autodistrugere.

Leia simți un pumn rece de frică închizându-se în jurul stomacului ei, dar Ackbar încercă să minimalizeze pericolul.

— Acest droid sondă este aici de zece ani sau mai mult, iar acesta ar fi fost un cod foarte vechi, aproape sigur depășit, spuse el. Chiar dacă Imperialii ar mai putea să-i înțeleagă mesajul, cine ar mai fi acolo, ascultând?

Capitolul 17

Cu cele trei Distrugătoare Imperiale ascunse în siguranță printre insulele ionizate ale Nebuloasei Cauldron, Amiralul Daala se retrase în cabina sa privată pentru a revizui tacticile. Se așeză încordată într-un fotoliu de relaxare alunecos, refuzând să se relaxeze în formele sale călduroase. Prea mult lux o făcea pe Daala să se simtă foarte inconfortabil. Imaginea holografică a Marelui Moff Tarkin era alături de ea în camera întunecată, neschimbată după atâția ani. Bărbatul sfrijit și dur îi prezenta prelegerile sale înregistrate. Daala le vizionase de zeci de ori înainte. În intimitatea camerelor ei, își permitea să simtă lipsa singurei persoane din Academia Militară Imperială care îi recunoscuse talentul. Tarkin o ridicase la rangul de Amiral – din câte știa ea, cel mai înalt rang deținut de o femeie în forțele armate Imperiale.

În timpul anilor de exil în *Instalația din Foale*, Daala revăzuse adesea mesajele lui Tarkin, dar acum le studia cu atenție. Sprâncenele i se împreunau, iar ochii ei de un verde strălucitor se îngustau în timp ce se concentra asupra fiecărui cuvânt rostit de el, căutând vreun sfat indispensabil pentru războiul ei privat împotriva Rebeliunii.

— Lichidarea unei duzini de mici amenințări este mai ușoară decât dezrădăcinarea unui centru de rebeliune bine consolidat, spunea imaginea lui, într-un discurs ținut pe Carida în care explica *Doctrina Tarkin*. Guvernați mai degrabă prin teama de forță decât prin forța însăși. Dacă folosim forța cu înțelepciune, vom intimida mii de lumi cu exemplul câtorva aleși.

Daala derulă holocaseta pentru a-i asculta din nou cuvintele, crezând că fusese pe punctul de a capta o perspectivă esențială. Dar sunetul ușii o întrerupse așa că stinse holoproiectorul.

— Aprinde luminile.

Corpolentul Comandant Kratas stătea țeapăn la ușa ei, cu uniforma fără cute, cu mâinile încleștate la spate. Încerca să mascheze un rânjet de satisfacție, dar expresia se manifesta printr-un mic tic facial și o ușoară ridicare a buzelor sale extrem de subțiri.

— Da, domnule Comandant, ce este? spuse ea.

— Am interceptat un semnal, spuse Kratas. Se pare că provine de la un droid sondă Imperial care transmitea date secrete adunate pe o planetă Rebelă importantă numită Mon Calamari, locul unde se află una dintre principalele lor instalații de construcție de nave stelare. Nu ne putem da seama cât de recente sunt informațiile.

Daala își ridică sprâncenele și își lăsă buzele fără culoare să schițeze un zâmbet. Cu ambele mâini, își duse părul ca de metal topit în spatele umerilor, simțind cum electricitatea statică îi pocnește prin vârful degetelor, ca și cum ar fi fost generată de emoția care se acumula în ea.

— Sigur această transmisie este autentică? Încotro a fost direcționată?

— A fost un semnal cu spectru larg, doamnă Amiral. Presupunerea mea este că acești droizi sondă au fost răspândiți în mod dispersat. Ei nu ar fi știut locația unui anumit Distrugător atunci când ar fi transmis un raport.

— Ar putea fi o farsă trimisă de Rebeli? O capcană?

— Eu nu cred asta. Semnalul a fost puternic codificat. Aproape că nu l-am putut descifra noi înșine până când nu am verificat de două ori cu unul dintre noile coduri pe care Marele Moff Tarkin le-a livrat la ultima sa vizită la *Instalația din Foale*.

— Excelent, Comandante, spuse ea, trecându-și palmele peste pantalonii de uniformă de culoare gri măslinie. Am dorit o nouă țintă pe care să o lovim, iar dacă aceasta este o importantă instalație de construcție de nave stelare, pare a fi o țintă bună. La fel de bună ca oricare alta, presupun. Vreau ca tu și Căpitanii celorlalte două nave să vă întâlniți cu mine în sala de război. Pregătiți Distrugătoarele pentru plecare imediată. Reîncărcați toate bateriile turbolaser. Echipați toate TIE-urile. De data asta vom urma strategia Marelui Moff Tarkin în totalitate. Daala punctă ultima frază cu degetul arătător, înțepând aerul. Puneți-i pe toți să-și revadă înregistrările. Nu vreau nicio greșeală. Trebuie să fie un atac fără greșeli.

Diminuă luminile în timp ce pășea pe coridor. Cele două gărzi de corp i se alăturară în spate. Tocurile cizmelor pocniră pe podea într-un ecou perfect la unison.

— Am terminat de exersat, îi spuse Daala lui Kratas. După atacul nostru, planeta Mon Calamari nu va fi nimic mai mult decât o grămadă de moloz.

* * *

Leia pilota speederul de apă cu cabină deschisă al lui Ackbar în timp ce se grăbeau peste oceanele lumii Mon Calamari. Cerul încă era o supă închegată de nori negri, dar furtuna din ziua precedentă rămăsese fără vlagă. Vântul era proaspăt și răcoros, aruncând picături de apă sărată pe fețele lor, iar Leia nu-și putea opri zâmbetul de ușurare la simpla veste că Ackbar fusese de acord să vină pe Coruscant cu ea, fie și numai pentru a vorbi cu Mon Mothma.

Ea și Cilghal îl duceau înapoi în Orașul Spumei, unde să poată preda cercetările sale seismice altor savanți Mon Calamari. Așezat pe bancheta din spate a vehiculului de tip speeder, Ackbar părea profund tulburat și nesigur pe sine.

Emisfera bombată a orașului Orașul Spumei părea o insulă cu aspect argintiu-cenușiu. Alte submarine mici pluteau în derivă încoace și încolo, adunând plasele și grăbindu-se înapoi spre deschiderile de acces.

Ackbar se ridică țeapăn în scaun.

— Ascultați!

Peste zgomotul precipitat al vântului și al valurilor, Leia auzi tonurile ascuțite ale unei alarme generale. Apucă unitatea de comunicații, apăsând butoanele pentru centrul de control al Orașului Spumei.

— Aici speederul 17-0-0-97. Care este cauza alarmei?

Înainte ca Leia să primească un răspuns, o rază de lumină strălucitoare străpunse norii, lovind suprafața oceanului din apropierea orașului plutitor. Gheizere de apă vaporizată brusc plonjară în aer cu un vuiet.

— Acelea sunt turbolasere! spuse Leia.

Ackbar se prinse de partea laterală a scaunului său.

— Se trage asupra noastră de pe orbită.

— Ușile valurilor se închid, spuse o voce înebunitor de calmă de Mon Calamari prin difuzoare. Toți cetățenii să se adăpostească imediat. Repet, ușile valurilor se închid.

Cele mai multe dintre celelalte vehicule maritime dispăruseră în interiorul

diferitelor deschideri din fuzelajul Orașului Spumei. Cei care nu reușiseră să ajungă la uși își abandonaseră ambarcațiunile și se scufundaseră peste bord pentru a înota până la intrările submerse. Multe uși se închiseseră deja ca niște guri pe diagonală. Leia se îndreptă spre una dintre deschiderile rămase și apăsă accelerația. Zvâcnirea îi împinse pe toți trei înapoi în scaunele capitonate.

Deasupra lor, ca un stol de păsări de pradă cu aripi ascuțite, venea o întreagă escadrilă de nave de luptă și bombardiere TIE. Acestea veneau în picaj într-o coborâre abruptă, cu un urlet răgușit al motoarelor gemene ionice. Bombardierele TIE lansară fascicule de energie luminoasă care explodară în mare, trimițând unde de șoc și ridicând jeturi de apă și spumă. Navele de luptă TIE zburară pe deasupra Orașului Spumei, mitraliind cu tunurile lor laser. Razele de lumină verde scrijeleau urme pe învelișul orașului.

Una dintre undele de șoc spulberă un zid de apă spre nava Leiai. Ea se luptă să păstreze controlul, dar nu încetini, ținându-și ochii fixați pe ușile care se închideau. Dacă nu reușeau să treacă prin breșă, ar fi fost neajutorați pe apă, ținte numai bune pentru bombardamentul Imperial.

— Am lăsat o escadrilă de nave de luptă B-interceptor pentru a apăra șantierele navale aflate pe orbită, spuse Ackbar. Unde sunt? Trebuie să aflu ce se întâmplă acolo sus.

Cilghal își menținu o voce liniștită și constantă.

— Poate că sunt ocupați în altă parte.

— Țineți-vă bine! spuse Leia și porni propulsoarele de urgență.

Nava se ridică încă un metru deasupra suprafeței oceanului în timp ce zbura într-un ultim efort de a trece prin spațiul care se închidea. Leia se feri în timp ce ușile metalice în diagonală se apropiau tot mai mult.

Stratul inferior al platoului de plasteel al speederului se zgârie atunci când Leia lovi muchia ascuțită a ușii grele; apoi intrară în tunelul protejat, iluminat în verde. Având în vedere că vehiculul se deplasa cu o viteză atât de mare, chiar și acel impact minor fu suficient pentru a-i face să se învârtă. Leia se luptă cu comenzile, încercând să încetinească vehiculul în timp ce se izbea de un perete și apoi de peretele opus, trimițând ploi de scântei. În cele din urmă se opri. În spatele lor, cu un ecou tunător, ușile de valuri se închiseră complet. Întârziind doar pentru a se asigura că erau cu toții nevătămați, Leia își croi drum afară din speeder. Prin blindajul gros al orașului plutitor se auzeau zgomotul continuu al loviturilor bombardierelor TIE și urletele tunurilor laser care trăgeau.

Ackbar se îndepărtă de speeder și se întoarse spre Cilghal.

— Du-mă imediat la centrul de control. Vreau să fiu conectat la forțele de apărare orbitale. Părea deja mai viu, mai alert. Dacă pot vedea ce se întâmplă, poate că voi găsi o cale de a ne ajuta pe toți.

— Da, Amirale, spuse Cilghal.

Leia se întrebă dacă nu cumva îi folosisese intenționat rangul.

Luminile intermitente și sirenele de alarmă răsunau în timp ce se grăbeau pe coridoarele cu serpentine. Grupuri de Quarreni treceau în grabă pe lângă ei, borborosind exclamații printre tentacule în timp ce coborau pe puțurile de acces către nivelurile subacvatice. Leia nu avea nicio îndoială că abandonau structura orașului, înotând până unde credeau că erau în siguranță.

Când Cilghal ajunsese la o ușă de turbolift, alți Mon Calamari se îngrămădiră

spre ea, încercând să ajungă în camerele interioare protejate ale orașului. Cilghal își ridică vocea, fiind prima dată când Leia o auzea făcând asta.

— Faceți loc pentru Amiralul Ackbar! Trebuie să ajungem la Comandamentul Central.

— Ackbar, exclamă mai mulți Mon Calamari, dându-se la o parte pentru a-i permite trecerea. Amiralul Ackbar!

Ackbar părea mai înalt acum, fără privirea bântuită pe care o afișase după accidentul de pe Vortex. Leia știa că toți Mon Calamarii își aminteau coșmarul atacurilor Imperiale – și dacă cineva putea să organizeze o apărare de succes cu puținele resurse pe care le aveau, acela era Ackbar.

După ce turboliftul îi lăsă la nivelul corespunzător, Ambasadorul Cilghal le arătă drumul. Își folosi codurile diplomatice de acces pentru a-i lăsa să pătrundă în miezul *Orașului Spumei* până când, în cele din urmă, pătrunseră în Comandamentul Central aflat în plin haos. Șapte experți tactici Mon Calamari stăteau la posturi de comandă, urmărind bătălia care se desfășura deasupra lor. În centrul încăperii, o hartă holografică a planetei și a lunii sale plutea printre punctele strălucitoare de nave de luptă care zburau în formație defensivă. Leia privi cu uimire cele două Distrugătoare care orbitau în jurul planetei, unul lângă altul, trăgând rafale de turbolaser în oceane. Deasupra lor, escadrilele TIE continuau să asedieze Orașul Spumei. Proiectoarele externe arătau găurile carbonizate prin care bombele protonice perforaseră blindajul orașului. Laserele defensive ale Orașului Spumei trăgeau în sus, doborând navă după navă de pe cer – dar tot mai mulți atacatori continuau să vină.

Răvășit de șoc, Comandantul orașului se întoarse de la postul său și îi observă pentru prima dată.

— Amiralul Ackbar! Vă rog, domnule, ajutați-ne cu apărarea. Îmi cedez poziția.

— Dă-mi o actualizare tactică, spuse Ackbar, pășind spre proiecția holografică.

— Cilghal, spuse Leia, ridicându-și vocea peste vacarm, du-mă la sistemul de comunicații. Pot folosi codurile mele de prioritate pentru a cere asistență militară din Noua Republică. Pe o frecvență joasă, codurile pot trece prin orice interferență de la acele Distrugătoare.

— Pot ajunge navele lor de luptă la timp? întrebă Cilghal.

— Depinde cât timp ne putem menține apărarea aici, spuse Leia.

Deși Leia nu putea citi nicio emoție anume pe fața lui Cilghal, sesiză o oarecare doză de mândrie.

— Mon Calamari au înfrânt prima ocupație Imperială folosind doar unelte obișnuite și implementări științifice. De data asta avem arme adevărate. Îi putem ține la distanță atât timp cât este necesar. Cilghal făcu semn către un panou de control din apropiere. Puteți folosi acea stație de comunicații pentru a vă trimite mesajul.

Leia se grăbi spre stația de comunicații și introduse codurile de comandă pentru a trimite un semnal codificat cu fasciculul îngust direct spre Coruscant.

— Sunt Ministrul Leia Organa Solo, spuse ea. Planeta Mon Calamari este în prezent atacată de două Distrugătoare Imperiale. Solicităm asistență imediată. Repet, asistență imediată! Dacă nu ajungeți aici în curând, nu vă mai obosiți să veniți.

Comandantul orașului împinse o mână palmată în ecranul holografic al bătăliei.

— Am poziționat întreaga escadrilă de B-interceptoare pentru a apăra

șantierelor navale, deoarece am crezut că aceea va fi cea mai probabilă țintă. Dar când au ieșit Distrugătoarele din hiperspațiu, au intrat pe orbită și au început asaltul asupra orașelor plutitoare. În acest moment, ambele Distrugătoare își concentrează puterea de foc asupra Orașului Casa Recifului. Au lăsat două escadrile de nave de luptă și bombardiere TIE pentru a lovi Orașul Spumei. Alte trei escadrile sunt în prezent deasupra Orașului Coralilor Adânci.

— Comandante, interveni unul dintre takticienii Mon Calamari, atingând un microfon implantat la gaura urechii sale. Am pierdut orice contact cu Orașul Casa Recifului. Ultimele lor transmisiuni arătau că învelișul exterior a fost fisurat în cel puțin cincisprezece locuri diferite, apa intrând cu repeziciune. Ultima imagine a arătat o explozie la scară largă. Analiza semnăturii statice implică faptul că întregul oraș a fost distrus.

Un geamăt de consternare străbătu Comandamentul Central. Comandantul orașului spuse timid:

— Eram pe punctul de a retrage apărarea din șantierelor navale pentru a ataca Distrugătoarele.

Ackbar se uită la roiurile de navete B-interceptor care încă mai hărțuiau navele de luptă Imperiale.

— Bună decizie, Comandante, spuse el, dar se uita cu atenție la hartă, la lună, la cele două Distrugătoare de pe partea îndepărtată a planetei. Așteptați o clipă, spuse el. Ceva îmi pare foarte familiar. Făcu o pauză, dând încet din cap, ca și cum capul lui mare ar fi fost prea greu pentru umerii lui. Da. Comandante... retrageți toate navele de luptă B-interceptor. Trimiteți-le să lupte cu Distrugătoarele. Lăsați șantierelor navale complet neapărate.

— Este înțelept, Amirale? întrebă Leia.

— Nu, spuse el, este o capcană.

* * *

Pe puntea Distrugătorului *Gorgona*, Amiralul Daala privea bătălia care se desfășura sub ea, exact așa cum fusese planificată. În inima ei simțea o undă de mândrie pentru geniul tactic al Marelui Moff Tarkin. Lângă ei, *Basiliscul* provoca o pârtie de moarte pe suprafața apei. Ca un roi de insecte furioase, navele de luptă TIE distruseseră jalnica rezistență pe care reușiseră Mon Calamarii să o opună.

Navele Rebele B-interceptor și unele dintre navele capitale de dimensiuni medii de pe orbită se dovedeau a fi doar o mică pacoste. În timp ce *Gorgona* și *Basiliscul* își desfășurau atacul înșelător atent coregrafiat, forțele de apărare Mon Calamari își urmau cursul, așa cum era de așteptat, ca niște marionete trase de sfori.

Se întoarse spre ofițerul de comunicații de la postul său.

— Apelați-l pe Căpitanul Brusc de pe *Manticor*, zise ea. Forțele Mon Calamari au lăsat în cele din urmă șantierelor navale fără apărare. Poate începe atacul imediat.

* * *

Ackbar gesticulă cu mâinile și vorbește cu o rapiditate nedemnă, de parcă ar fi știut că nu avea prea mult timp la dispoziție.

— Înainte să fiu eliberat de Alianța Rebelilor, am fost asistentul sclav al

Moffului Tarkin. Îi făcea mare plăcere să-mi spună exact cum avea de gând să înrobească alte planete. Observându-l, am învățat elementele de bază ale tacticilor de război spațial, inclusiv strategiile preferate ale lui Tarkin.

Îndreptă o mână cu înotătoare spre imaginile celor două Distrugătoare.

— Tarkin este mort, dar recunosc acest truc. Știu ce plănuiește să facă Comandantul Imperial. Avem o rețea de senzori pe partea îndepărtată a lunii?

— Nu, domnule Amiral, spuse Comandantul orașului. Ne-am gândit la asta cu ani în urmă, dar...

— Nici nu credeam, spuse Ackbar. Deci suntem orbi acolo, corect?

— Corect.

— Unde vreți să ajungeți, Amirale? spuse Leia.

— Există un al treilea Distrugător care se ascunde în spatele lunii noastre.

Când Ackbar spuse asta, jumătate din vocile din încăperea tăcură. Ceilalți se întoarseră spre el cu uimire.

— Ce dovezi aveți?

Leia încercă să-și folosească puterile ei începătoare legate de Forță pentru a simți nava inamică ascunsă, dar ori era prea departe, ori nu era ea suficient de pricepută... ori nu era acolo.

— Acțiunile Comandantului Imperial îmi spun tot ce am nevoie, spuse Ackbar. Ținta lor principală o constituie, într-adevăr, șantierul naval. La câteva momente după ce aceste două Distrugătoare au ieșit din hiperspațiu, a apărut și un al treilea, ascuns în umbra lunii noastre. Atacul avangardei este menit să ne atragă departe de șantierul naval, păcălindu-ne să ne aruncăm toată apărarea împotriva unei farse. Când cel de-al treilea Distrugător va veni cu viteză subluminală maximă, șantierele vor fi neajutorate. Cu o singură trecere, poate distruge fără pierderi proprii facilitățile noastre de asamblare a navelor stelare.

— Dar, Amirale, spuse Comandantul orașului, de ce tocmai ați retras toate forțele noastre din șantierele navale?

Ackbar dădu din cap.

— Pentru că îmi veți da comanda de la distanță a acelei nave. Apoi indică uriașul hangar din docul spațial în care corpul scheletic al noului crucișător de luptă *Mareea Stelară* atârna pe orbită.

— Dar, domnule, niciuna dintre armele *Mareei Stelare* nu este funcțională.

— Dar motoarele sale funcționează, dacă nu mă înșel?

— Da, spuse Comandantul orașului, am testat motoarele subluminate abia săptămâna trecută. Miezul reactorului de hipermotor a fost instalat, dar nu am dus niciodată nava în hiperspațiu.

— Nu este necesar, spuse Ackbar. Au fost evacuați toți inginerii constructori?

— Da, la primul semn al atacului.

— Atunci dați-mi controlul de la distanță.

— Da, domnule Amiral, spuse timid Comandantul orașului, apoi introduse o secvență de cod de comandă. Dacă ar fi fost altcineva în afară de dumneavoastră...

Preluând controlul, Ackbar intră în câmpul cu imagini virtuale proiectate ca o paralaxă³ concepută special pentru ochii lor telescopici amplasați larg pe cap.

Nava pe jumătate construită își porni motoarele și se blocă în modulul dronă.

³ Paralaxă – unghiul dintre dreptele care unesc un punct foarte depărtat de extremitățile unei baze de observare.

Cu un vuiet inaudibil al motoarelor subluminate masive, nava de luptă neînarmată se târî de departe de şantierele navale orbitale, prinzând viteză pe măsură ce ieşea din puţul gravitaţional al planetei. Motoarele erau suficient de puternice pentru a remorca întreaga structură a bazei spaţiale la care era conectată.

Pe Ackbar nu îl deranja. Cu cât mai multă masă, cu atât mai bine.

* * *

Leia îşi muşcă buza în timp ce ecourile atacului răsunau de sus, iar imaginile externe arătau pagubele produse învelişului exterior al lui Oraşului Spumei, când un alt val de nave de luptă TIE veni pentru a pârjoli orice suprafaţă expusă.

Cilghal părea să fi intrat într-un fel de transă. Leia se întrebă dacă nu cumva şocul o afectase. Ambasadorul stătea în faţa imaginilor orbitale ale navelor de vânătoare care roiau, atât ale navelor B-interceptor apărătoare, cât şi ale atacatorilor TIE. Întinse degetele, atingând puncte luminoase aparent aleatorii.

— Acesta, acum acesta, acum acesta... acum acesta, spuse ea.

La doar o clipă după ce atingea fiecare punct, ecranul se aprindea, marcând distrugerea navelor indicate. Leia era uimită, neputând să creadă că Cilghal le putea alege cu atâta precizie. Dar, cu abilităţile incipiente pe care le învăţase de la Luke, putu simţi un imbold în femela Ambasador, o lucrare instinctivă a Forţei.

O întrebă, bănuind deja răspunsul:

— Cum faci asta?

— La fel ca în cazul bancului de peşti, spuse Cilghal încet. Este doar un truc... dar aş vrea să pot intra în contact cu luptătorii noştri. Ăsta, ăsta!

Cu un deget lung urmărea una dintre navele de luptă B-interceptor care părea perfect în siguranţă în mijlocul propriei escadrile, dar apoi o navă de luptă TIE avariata şi scăpată de sub control traversă în spirală grupul de nave şi izbi nava B-interceptor condamnată. Cilghal făcuse acelaşi lucru cu grupul de peşti în timp ce se hrănea monstrul *krakana*. Femela Ambasador părea uimită şi afectată.

— Nu este suficient timp, spuse ea. Nu pot să-mi dau seama destul de repede.

În ciuda furiei atacului Imperial, Leia simţea cum o străbate un fior de uimire. Chiar şi fără teste suplimentare, ştia că Cilghal avea potenţialul de a-şi folosi puterile Jedi. Leia trebuia să o trimită pe Cilghal la centrul de antrenament al lui Luke de pe Yavin 4 – dacă ar fi supravieţuit cumva.

* * *

Ackbar se simţea ca şi cum ar fi făcut parte din uriaşa navă neterminată, în timp ce o controla din Oraşul Spumei. Nu acorda atenţie rapoartelor de stare şi alarmelor zgomotoase din Comandamentul Central. Întregul său corp era o extensie a *Mareei Stelare*, iar el privea prin ochii senzorilor. Motoarele sale adăugară viteză marelui mastodont. Luna lui Mon Calamari se mărea pe măsură ce se apropia de ea, apoi începu să se strecoare pe lângă suprafaţa plină de cratere şi fără aer şi să iasă din raza senzorilor spre partea întunecată a lunii, unde stătea la pândă cel de-al treilea Distrugător.

Ackbar porni reactoarele de hiperpropulsie ale *Mareei Stelare* şi opri sistemele automate de răcire. Alarmerle străbăteau tot corpul său în timp ce rutinele de

avertizare ale navei începeau să sune asupra sa. Dar Ackbar mări puterea de propulsie, încercând să o țină sub control, reținând energia care aștepta să explodeze din marea navă de luptă neterminată.

În timp ce aducea *Mareea Stelară* în jurul curburii lunii, Ackbar văzu forma de săgeată a unui al treilea Distrugător care tocmai își activa armele.

— Iată-l.

Cel de-al treilea Distrugător detectă brusc crucișătorul de luptă Mon Calamari și începu să dezlănțuie o rafală de turbolasere – dar lui Ackbar nu-i păsa.

Una dintre salve detonase o îmbinare din structura spațială care înconjura *Mareea Stelară*, iar o rețea de grinzi se pierdu în spațiu. Picături topite zburau de pe flancul din dreapta, unde o lovitură directă vaporizase o parte din înveliș. Ackbar porni cu viteză maximă în cursa sa sinucigașă, direct spre Distrugător. Nava Imperială continuă să tragă. Ackbar eliberă ultimele mecanisme de siguranță care țineau în frâu reactorul de hiperpropulsie neprotejat. Reactorul de energie supraîncălzită avea să atingă punctul de aprindere în câteva secunde.

Se deconectă de la consola de comandă și lasă legile fizicii să-și urmeze cursul.

* * *

— Căpitane Brusc, spune-mi ce se întâmplă! strigă Amiralul Daala în sistemul de comunicații.

Manticorul tocmai era pe cale să își înceapă cursa triumfală de distrugere a șantierelor navale Mon Calamari când se dezlănțuise haosul. Alarmerile îi întrerupseră transmisia, iar Căpitanul striga ordine.

— Este o altă navă, doamnă Amiral! spuse Brusc, aruncând o privire și vrând să strige ordine, dar fără să îndrăznească să o ignore pe Daala. A apărut de nicăieri. Trebuie să fi știut că suntem aici.

— Imposibil, spuse Daala. Nu aveau cum să știe că suntem acolo. Nu am lăsat nicio urmă pe senzori. Operator! Dă-mi senzorii tactici ai *Manticorului*.

Pe ecran, Daala văzu al treilea Distrugător și Crucișătorul Stelar scheletic Mon Calamarian. Arăta ridicol de greoi, având în spate cadrele grele de construcție... și totuși se mișca implacabil. Daala înțelese imediat tactica sinucigașă.

— Plecați de acolo!

Manticorul viră pentru a ieși din calea *Mareei Stelare*, dar Crucișătorul Mon Calamarian venea prea repede. Bateriile turbolaser ale *Manticorului* nu reușiseră să încetinească apropierea. Daala își ținu spatele încordat, forțându-se să nu tresară și apucând balustrada rece a postului ei de comandă. Degetele i se albiseră. Podeaua de oțel părea să cadă de sub ea. Gura ei uscată se deschise într-un *Nu!* strigat fără sunete. Nava de luptă Mon Calamariană lovi partea inferioară a *Manticorului*. Cu toate astea, chiar înainte de impact, *Mareea Stelară* deveni o mică novă, erupând în valuri orbitoare de energie care sfâșiară *Manticorul*. Transmisia lui Brusc se întrerupse subit. Daala se întoarse, strângând din dinți și refuzând să lase lacrimile acide ale eșecului să se prelingă din ochii ei verzi. Se gândi la tot armamentul, personalul, la toată responsabilitatea care tocmai fusese distrusă.

Se uită lung în spațiu, orbită de dubla explozie strălucitoare care se scurgea din spatele lunii Mon Calamari, creând o eclipsă artificială.

Capitolul 18

Kyp Durrone se simțea euforic, dar în același timp caraghios. Ceilalți ucenici Jedi își întrerupseră propriile exerciții și se retraseră pentru a-l privi pe Kyp la lucru.

Înconjurat de frunzișul dens al junglei, cu aerul umed învăluindu-l ca o sudoare, Kyp își echilibra corpul. Picioarele i se întindeau drept în aer, spatele îi era rigid; se ținea drept cu o mână pe pământul aspru. Palma i se afundă în pământul moale. Firele de iarbă ascuțită i se înfipseră între degete. Ar fi putut să se echilibreze cu mai puțină dificultate pe o bucată de pământ mai plană – dar asta ar fi fost prea ușor. Părul negru îi atârna în jurul feței; picături de transpirație îi curgeau în mici șuvoaie de-a lungul capului. Cu mâna liberă, ținea un bolovan acoperit de mușchi pe care îl deșurădăcinase din pământ. Bucăți de pământ cădeau pe iarbă. Tinea bolovanul în aer doar cu un mic efort, folosindu-se de Forța pentru a efectua cea mai mare parte a sarcinii.

R2-D2 bipăi alarmat, ciripind de pe ramurile de deasupra. Kyp îl levitase acolo ca un exercițiu de încălzire și urma să-l coboare pe micul droid în timp util; deocamdată își menținea concentrarea. Își blocă atenția asupra celorlalți ucenici Jedi. Își lăsă ochii să se închidă pe jumătate în timp ce se concentra și ridică o creangă de copac căzută, acoperită de ciuperci, smulgând-o dintr-o încrengătură de arbuști cu frunze albastre și așezând-o dreaptă lângă el. Inspiră lung și lent și se concentrează să păstreze fiecare lucru la locul lui. Restul universului se focaliza în jurul lui. Foarte armonizat, simți o vibrație în Forța, o undă de uimire și mândrie.

Maestrul Skywalker venise să îl privească.

Kyp știa cum să simtă Forța, cum să o folosească. Era ceva natural pentru el. Părea instinctiv, la fel cum fusese și navigarea cu *Zdrobitorul de Soare* prin grupul de găuri negre. Simțea că fusese pregătit pentru asta toată viața lui, dar nu putuse să o vadă pur și simplu pentru că nu i se arătase niciodată cum să își folosească abilitățile. Dar acum, când Maestrul Skywalker îl impulsiona, noua abilitate îl inunda ca și cum o supapă închisă de mult timp ar fi fost, în sfârșit, deschisă.

În mai puțin timp de o săptămână de muncă intensivă, Kyp depășise realizările celorlalți cursanți Jedi. Se abținuse de la socializarea cu ceilalți cursanți. Vorbea cu puțini dintre ei, concentrându-se în fiecare clipă asupra perfecționării abilităților sale Jedi, sporindu-și concentrarea, dezvoltând relația cu Forța. Îl hărțuia pe Maestrul Skywalker să îi dea noi sarcini, să îi propună provocări mai mari pentru a putea continua să învețe și să devină mai puternic în Forța.

Acum, învăluit de junglă și observat de ceilalți cursanți, Kyp nu-și vedea exercițiile ca pe o demonstrație. Nu-i păsa dacă Maestrul Skywalker îl privea sau nu. Pur și simplu voia să forțeze limitele a ceea ce putea face. După ce terminase un set de exerciții, încercă o altă rutină mai dificilă, adăugând provocări și mai mari. În acest fel putea continua să se perfecționeze. Când fusese închis în nivelurile de detenție ale Distrugătorului *Gorgona*, fiind condamnat la moarte de Amiralul Daala, Kyp jurase că nu va mai permite niciodată să ajungă să fie atât de neajutorat. Un Jedi nu era niciodată neajutorat, deoarece Forța provenea din toate ființele vii.

Continuând să rămână în echilibru, cu ochii închiși, Kyp simțea celelalte creaturi din junglă, le urmărea unduirile în marea tapiserie a Forței. Simțea mirosul plantelor, al florilor și al micilor creaturi din pădurea tropicală. Ignora micii țânțari care roiau în jurul capului și corpului său. Simțea vibrațiile mareice ale gigantului gazos Yavin și ale celorlalte luni ale acestuia, în timp ce își extindea gândurile spre spațiu. Se simțea pe deplin relaxat, o parte a cosmosului. Se gândi la ce dificultăți mai putea adăuga la numărul său de echilibristică. Dar înainte să se decidă, simți cum R2-D2 era preluat de la înălțimea sa din copacii Massassi și coborât ușor pe pământ. Micul droid scoase câteva sunete de ușurare. Apoi Kyp simți cum bolovanul acoperit cu mușchi era îndepărtat invizibil din susținerea lui și așezat înapoi în adâncitura sa. Creanga putredă pluti și ea, fiind repusă exact la locul ei de odinioară, pe mușchiul de pe podeaua junglei.

Kyp simți o undă de supărare pentru că exercițiul său fusese oprit cu forța și deschise ochii pentru a-l vedea pe Maestrul Skywalker zâmbindu-i mândru.

— Foarte bine, Kyp, spuse Maestrul Skywalker. De fapt, este incredibil. Sunt sigur că nici măcar Obi-Wan sau Yoda nu ar ști ce să facă cu tine.

Kyp își dădu un impuls folosind abilitățile de levitație pentru a se întoarce în aer, astfel încât să aterizeze în picioare. Privind în ochii Maestrului Skywalker, își simți inima bătând cu putere de exaltare, plină de mult mai multă energie decât știa cum să stăpânească. Vorbi cu răsuflarea tăiată, clipind ca și cum ar fi deschis brusc ochii în lumina zilei mai strălucitoare de pe Yavin 4.

— Ce mă mai poți învăța astăzi, Maestre?

Simțea cum i se înroșește pielea. Picături de sudoare i se scurgeau din părul negru și de-a lungul obrazilor. Maestrul Skywalker clătină din cap.

— Nimic pentru astăzi, Kyp.

Ceilalți candidați Jedi stăteau prăbușiți de oboseală, sprijinindu-se pe butucii rupți și pe stâncile răsfirate. Kyp încercă să nu-și lase dezamăgirea să se vadă.

— Dar mai sunt atât de multe de învățat, spuse el.

— Da, răspunse Maestrul Skywalker cu un zâmbet abia stăpânit, iar răbdarea este unul dintre acele lucruri de învățat. Abilitatea de a face un lucru nu este tot ce există. Trebuie să cunoști acel lucru. Trebuie să stăpânești fiecare aspect al acestuia. Trebuie să înțelegi modul în care se potrivește cu tot ceea ce cunoști. Trebuie să îl stăpânești pentru ca acel lucru să fie cu adevărat al tău.

Kyp încuviință solemn din cap la cuvintele de înțelepciune rostite, așa cum se așteptau să facă studenții Jedi. Dar își promisese că va face tot ce era necesar pentru a dobândi toate aceste noi abilități.

* * *

Chiar și în cele mai adânci ore ale nopții, Kyp nu dormea. Mâncase singur o masă fadă, dar sățioasă, apoi se retrăsese în camera lui răcoroasă pentru a medita și a exersa abilitățile pe care le învățase deja.

În timp ce se concentra, având doar o mică lampă incandescentă în colț, își trimitea mintea să scotocească printre crăpăturile tuturor blocurilor de piatră din Marele Templu. Urmărea ciclurile de viață ale firelor de mușchi. Urmărea micile arahnide care se strecurau pe coridoare și dispăreau în spații întunecate, unde atingerea lui delicată le putea urmări prin întuneric până în casele lor ascunse.

Kyp se simțea ca și cum s-ar fi conectat la o rețea de viețuitoare care îi extindea mintea și îl făcea să se simtă în același timp insignifiant și infinit. În timp ce gândea și se juca cu abilitățile sale incipiente, simți o mare ruptură rece în Forță, ca o tăietură neagră care deschidea structura universului. Se întoarse brusc în prezent.

Kyp se răsuci și văzu în spatele lui umbra unei siluete înalte cu mantie. Chiar și în încăperea întunecată, silueta omului întunecat părea de un negru intens, o imensă gaură care înghițea orice licărire de lumină. Kyp nu spuse nimic, dar, în timp ce continua să privească, văzu micile puncte stelare ale unor sori îndepărtați în interiorul conturului misteriosului său vizitator.

— Forța este puternică în tine, Kyp Durrón, spuse figura din umbră.

Kyp își ridică privirea, fără să simtă nicio teamă. Fusese întemnițat și condamnat la moarte de către Imperiu. Trăise în minele de mirodenii întunecate ca smoala de pe Kessel timp de peste un deceniu. Se luptase cu un păianjen energetic prădător. Și zburase printr-un grup de găuri negre. Totuși, când privi conturul impozant de culoare neagră lichidă, simți admirație și curiozitate.

— Cine ești? întrebă Kyp.

— Aș putea fi mentorul tău, spuse forma întunecată. Ți-aș putea arăta multe lucruri pe care nici măcar Maestrul tău Skywalker nu le înțelege.

Kyp simți că îl străbate un fior.

— Ce lucruri?

— Ți-aș putea arăta tehnici care s-au pierdut cu mii de ani în urmă, ritualuri secrete și porți ascunse ale puterii pe care niciun Maestru Jedi slab precum Skywalker nu îndrăznește să le abordeze. Dar tu ești puternic, Kyp Durrón. Îndrăznești să înveți?

Kyp se simți nesăbuit, dar avea încredere în instinctele sale. Îl serviseră bine în trecut.

— Nu mi-e frică să învăț, spuse el, dar trebuie să-mi spui numele tău. Nu voi învăța de la cineva căruia îi este teamă să se identifice.

Kyp se simți prost chiar în timp ce o spunea. Forma de umbră părea să se unduiască ca și cum ar fi râs în tăcere. Vocea răsună din nou, plină de mândrie.

— Am fost cel mai mare Lord Întunecat Sith. Eu sunt Exar Kun.

Capitolul 19

Han Solo alergă în camerele de dormit goale ale lui și ale Leiei.

— Lumini! strigă el atât de tare încât receptorii vocali nu-i înțeleseseră cuvintele.

Han se forță să articuleze cu o claritate brutală printre dinții încleștați: *Lumini*, până când iluminarea se aprinse în cameră. Se uită dintr-o parte în alta, încercând să se gândească la tot ce trebuia să ia. După ce deblocă nișa de securitate codificată de deasupra unuia dintre dulapurile lor, luă un blaster personal complet încărcat, apoi înhăță un acumulator suplimentar. Scoase un set de haine curate, simțind o tresărire când văzu hainele Leiei atârănând neatînse în unitatea de depozitare.

— Chewie! strigă el. Aici înăuntru.

Dintr-un motiv oarecare, luminile de răspuns vocal se stinseră din nou.

— Aprinde luminile! strigă el dezgustat, pentru a treia oară.

C-3PO intră în încăpere cu cei doi copii plângând în brațe.

— Domnule, trebuie să fiți atât de grăbit? Îi deranjați pe copii. Vreți, vă rog, să explicați puțin ce se întâmplă?

Chewbacca răcni din camera exterioară, iar Han îl auzi dărâmând mobila în timp ce alerga spre dormitor. Wookieeul stătea în pragul ușii, cu blana lui cafenie ciufulită. Își deschise gura largă și roz, arătându-și colții, și răcni din nou atât de tare încât îi sperie pe copii. Luminile din dormitor se stinseră pentru a doua oară.

Han văzu că Chewbacca avea asupra sa arcul său mortal și un pachet de rații concentrate pentru situații de urgență, fiind gata de plecare. Bâjbâind în penumbră, Han deschise un alt compartiment mic și scoase trusa de medicamente automată de încredere pe care o luase din *Șoimul Mileniului*.

— Lumini, spuse C-3PO cu o voce calmă, iar iluminarea rămase aprinsă de data asta.

— C-3PO, unde este Lando? spuse Han. Găsește-l pentru mine.

— Este jos, în hangarul navei, domnule. Mi-a lăsat un mesaj pentru a vă spune că nu este impresionat de standardele de întreținere ale fostei dumneavoastră nave.

— Păi, ar fi bine ca *Șoimul* să funcționeze, asta e tot ce pot spune, zise Han.

Jaina pufni puternic și strigă printre suspine:

— Unde e mami?

Han se opri ca și cum ar fi fost lovit de o rază paralizantă. Îngenunche, uitându-se la chipul fetei sale. Șterse lacrimile de pe obraji ei și își puse mâinile pe umerii minusculi, dându-i o strângere plină de încredere.

— Tati o va salva, spuse Han.

— Să o salveze? Oh, vai de mine! îl întrerupse C-3PO. De ce are nevoie Stăpâna Leia să fie salvată? Chewbacca răcni în replică, dar C-3PO îi făcu semn cu mâinile mecanice. Nu mă ajuti, să știi!

Han se întoarse spre Wookiee.

— Nu și de data asta, amice. Am nevoie de tine aici să ai grijă de copii. Nu există nimeni altcineva în care să am atâta încredere. Chewbacca răcni un răspuns, dar Han clătină din cap. Nu, încă nu am un plan. Tot ce știu este că trebuie să ajung

la Mon Calamari înainte ca Imperialii să distrugă lumea. Nu pot să stau aici și să o las pe Leia să-i înfrunte singură.

Han îndesă ceea ce avea nevoie într-un sac ușor din plasă și apucă rațiile de urgență din brațele păroase ale lui Chewbacca, aruncând o privire pe etichete pentru a se asigura că alimentele erau compatibile cu sistemul digestiv uman.

— Cât timp veți fi plecat, domnule? întrebă C-3PO, încercând să-l oprească pe Jacen să se urce în compartimentele deschise.

— Atât timp cât va fi nevoie pentru a-mi salva soția, răspunse Han.

Alergă în viteză spre ușă, făcând doi pași înainte să încremenească. Se întoarse și reveni la cei doi copii ai săi. Se aplecă din nou și îi strânse pe Jacen și Jaina într-o îmbrățișare puternică.

— Voi doi fiți cuminți cu Chewie și C-3PO. Trebuie să aveți grijă unul de celălalt.

— Suntem cuminți, răspunse Jacen cu o notă de indignare.

În acel moment, băiețelul semăna în mod sfâșietor cu Leia.

— Mi-am actualizat recent programul de îngrijire a copiilor, domnule, spuse C-3PO. Nu vom avea nicio problemă. Droidul auriu îi împinse pe gemeni în timp ce încerca să-i conducă înapoi în camera lor. Veniți, copii, și vă voi spune o poveste amuzantă.

Jacen și Jaina începură să plângă din nou.

Han aruncă o ultimă privire plină de nostalgie către gemeni și apoi ieși în fugă din apartament, oprindu-se doar o clipă pentru a aranja scaunul pe care îl răsturnase Chewbacca.

* * *

Siguranța cibernetică făcu un zgomot de pocnitură în timp ce se izbea de podeaua cabinei de pilotaj a *Șoimului Mileniului*. Lando Calrissian se uită la ea cu dezgust, apoi se întoarse la panourile de control.

Terminase de actualizat sistemul de navigație, dar cumva acest lucru declanșase un scurtcircuit al energiei din cabina de pilotaj. Cercetă micul container cu siguranțe de schimb care mirosea a vaselină și scoase una care părea potrivită.

Șoimul fusese asamblat din atât de multe piese diferite, încât nu reușea niciodată să țină socoteala cât scuipat și câtă sârmă monofilament menținea nava în funcțiune. Se întrebă pentru a suta oară de ce iubea atât de mult nava. Băgă apoi siguranța, o activă și apăsă pe un rând de întrerupătoare care rămăseseră lipsite de viață.

— Haide, spuse Lando, lovind puternic panoul cu partea plată a palmei stângi.

Cu un zumzet și o rafală de aer rece cu miros de chimicale din conductele de recirculare, comenzile se aprinseră. Lando închise ochii cu un oftat.

— E bună și vechea procedură de reparații de urgență numărul unu, spuse el.

— Hei, Lando!

Auzi vocea puternică și hotărâtă de afară, din hangarul de reparații. Fără să se uite, Lando știu că Han Solo venise să strige la el în legătură cu ceva. Se simțea obosit, îl ustura transpirația și se simțea frustrat de cât de mult timp îi lua să facă *Șoimul Mileniului* să fie performant la standardele sale exigente. Se ridică de la panourile de control deschise și traversă coridorul scurt, cizmele sale făcând un

zgomot nerăbdător pe plăcile de punte. Se aplecă pe rampa de intrare pentru a-și scoate capul afară.

— Lando, spuse din nou Han, grăbindu-se spre el, cu fața roșie de agitație.

Transpirația îi năclăia părul negru, dar el mergea cu atitudinea de neoprit a unui droid Imperial de construcții.

— Han, zise Lando, încruntat, nu mi-ai spus că acest morman de vechituri era într-o stare atât de proastă când am jucat sabacc.

Han ignoră comentariul și alergă pe rampă, cărând un sac de provizii și purtând un blaster la șold. Lando își ridică sprâncenele.

— Han...

— Lando, am nevoie de *Șoim*. Acum.

Trecu pe lângă Lando, își lăsă sacul pe plăcile de punte și apăsă comenzile pentru rampa de intrare. Lando fu nevoit să sară înăuntru în timp ce cilindrii unși trăgeau rampa metalică înclinată înapoi în poziție.

— Han, asta e nava mea acum. Nu poți să...

Han se duse direct la cabina de pilotaj și se aruncă în scaunul pilotului. Lando se năpusti în spatele lui Han.

— Ce crezi că faci?

Han se răsuci în scaunul de pilot și îl fixă pe Lando cu o privire care îl străpunse ca o pereche de fulgere paralizante.

— Mon Calamari este atacată de Amiralul Daala chiar în acest moment. Leia este captivă acolo. Acum, ai de gând să mă ajuți să mă duc să o salvez cu *Șoimul*, sau te iau de gât și te arunc afară din navă?

Lando se dădu înapoi, ținând ambele palme în sus într-un gest de pace.

— Stai, stai, Han! Leia are probleme? Hai să mergem... dar eu pilotez, spuse el, făcându-i semn lui Han să se mute în scaunul copilotului. Este nava mea.

Cu părere de rău, Han își desfăcu centurile de siguranță și se strecură pe scaunul din dreapta, rezervat în mod normal lui Chewbacca. Lando activă sistemul de comunicații.

— *Șoimul Mileniului* cere permisiunea de plecare imediată.

Ridică cargobotul ușor modificat de la sol pe jeturile sale de repulsorlift, pluti și porni motoarele sublumine în momentul în care Centrul de Control Coruscant le dădu permisiunea de plecare. *Șoimul* trecu prin atmosferă și se îndreptă spre stele.

* * *

Pe planeta Vortex, Qwi Xux se plimba pe marginea șantierului de reconstrucție a *Catedralei Vânturilor*. Însoțitorul ei, Wedge Antilles, venise cu celelalte echipe de curățare ale Noii Republici. Lucrătorii purtau mănuși groase pentru a-și proteja mâinile de marginile ascuțite ale cioburilor de cristal pe care le transportau la containerele de prelucrare a materialelor, topind fragmentele sparte și sintetizând noi materiale de construcție.

Deasupra, norii cenușii involburați avertizau că se apropie cu pași repezi sezonul furtunilor. În curând, toți Vorii înaripați se vor adăposti în buncărele lor joase de la sol și vor aștepta să treacă vânturile care aveau forța uraganelor. Rafalele reci suierau deja peste câmpiile neîntrerupte de ierburi palide. Qwi se temea că propria ei formă eterică ar putea să își ia zborul, ridicată în aer de o rafală puternică

și bruscă, pentru a se alătura locuitorilor cu aripi dantelate.

Vorii se țineau departe de echipele Noii Republici, lucrând pe locul catedralei distruse, consolidând fundațiile și pregătindu-se să ridice o nouă rețea de turnuri muzicale goale. Extraterestrii nu urmau niciun plan pe care să-l poată vedea cineva și nu răspunseseră decât cu tăcere atunci când inginerii ceruseră să studieze desenele arhitecturale.

Qwi urmărea activitatea, dorindu-și să poată ajuta. Vorii nu ceruseră ajutor din partea Noii Republici; de fapt, abia dacă recunoscuseră acest fapt, acceptând pur și simplu noii lucrători și continuând ritmul alert al proiectului lor. Aparent lipsiți de emoții, Vorii nu formulară niciun protest oficial și nu amenințaseră cu întreruperea relațiilor. Era ca și cum ar fi înțeles că Noua Republică nu le purta pică; dar ca rasă, fuseseră luați prin surprindere și nu se puteau întoarce la activitățile normale până când *Catedrala Vânturilor* nu cânta din nou.

În timp ce se plimba printre cioburile de țevi de cristal împrăștiate, Qwi găsi un tub mic și îngust, o bucată ruptă din una dintre țevile de vânt cu sunet ascuțit de pe cele mai înalte vârfuri ale turnurilor. Se aplecă și o luă cu degetele ei lungi, având grijă să evite marginile ascuțite. Vântul sufla în jurul ei, unduindu-i țesătura tunicii, aruncându-i părul cu pene perlate în jurul capului. Privi fix la flautul micuț. La *Instalația din Foale*, Qwi își programase adesea propriile computere folosind note muzicale, fluierând și fredonând pentru a pune în mișcare subrutinele. Nu mai pusese muzică de mult timp...

La stația de prelucrare a materialelor, Wedge și două ajutoare scăpară din greșeală o secțiune mare de țevă de cristal, care se prăbuși la pământ. Wedge strigă, iar ceilalți săriră din drum pentru a scăpa de fragmente. Pe șantierul de construcții, Vorii zburară panicați în aer, alarmați de sunetul cristalului care se spărgea.

Qwi își duse flautul la gură, respirând timid. Cristalul neted se simțea rece pe buzele ei subțiri și albastre. Suflă în capătul nerupt și ținu un deget deasupra uneia dintre găuri, lăsând o notă de test să șuiere prin tub. Încercă încă una, apoi o a treia, încercând să simtă melodiile pe care le putea cânta flautul de cristal. Rămase în picioare printre fragmentele de sticlă zdrobite pe pământ, stabilizându-se împotriva vântului care sufla, și începu să cânte. Îi trebuiră mai multe încercări pentru a da notelor formele pe care le dorea, dar își închise ochii mari de un albastru intens și lăsă muzica să curgă din ea.

Vorii zburau prin aer, apropiindu-se de ea, învărtindu-se pe deasupra ei. Unii aterizară în iarba biciuită de vânt din apropiere, întorcându-și fețele unghiulare spre ea, clipind din pleoapele cornoase peste ochii de obsidian fără pupile.

O ascultară.

Qwi se gândi la distrugerea *Catedralei Vânturilor*, la pierderea unui mare artefact și a unei opere de artă, la moartea atâtor Vori; muzica căpătă un ton duios. În mintea ei vedea, de asemenea, propria ei planetă natală, Omwat, când Mofful Tarkin o plasase într-un habitat de antrenament orbital, în copilărie, pentru ca ea și alți copii talentați de pe Omwati să poată privi cum distruge așezările de tip fagure de miere ale familiilor lor, dacă tinerii picau vreodată la un examen...

Muzica curgea din flaut, urcând și coborând. Auzea fâlfăitul aripilor Vorilor pe deasupra sunetului notelor și al vântului. Qwi clipi emoționată și se uită în sus la publicul ei tăcut, dar continuă să cânte.

Din poziția sa alături de lucrătorii Noii Republici, Wedge veni în fugă să vadă

dacă avea nevoie de ajutor. Ceilalți ingineri umani observară atenția pe care o stârnise ea. Când Wedge se apropie, cu respirația tăiată și ochii mari, Qwi se opri din cântat. Respiră adânc și își coborî flautul de cristal.

Înconjurând-o, Vorii nu vorbiră. Se holbau la ea, fluturându-și aripile pentru a-și păstra echilibrul. O armură segmentată, din piele, le acoperea fețele, mascând orice expresie lizibilă. Dar ea nu se putea gândi la nimic de spus.

Un mascul Vori mare, evident un fel de șef de clan, făcu un pas înainte și întinse mâna pentru a-i lua flautul. Încă tensionată, Qwi plasă instrumentul delicat în palma lui bătătorită. Cu un gest brusc și violent, masculul Vori strânse mâna și zdrobi flautul. Laturile subțiri de cristal ale tubului se spulberară. Apoi își deschise mâna pentru a lăsa fragmentele să cadă. Linii subțiri de sânge îi înfloriră în palmă.

— Gata cu muzica, spuse el.

Întregul ei auditoriu de Vori își desfăcu aripile și sări în vânt, zburând înapoi spre șantier. Conducătorul își ținu privirea ațintită asupra ei.

— Nu până când nu terminăm aici, spuse el, și zbură pentru a se alătura celorlalți.

* * *

Blocat în hiperspațiu, Han Solo nu putea face altceva decât să aștepte. Nu putea grăbi trecerea timpului. Se plimba prin zona comună, uitându-se la tabla de joc holografică deteriorată și gândindu-se la momentul în care îl văzuse pentru prima dată pe R2-D2 jucându-se cu Chewbacca. Asta se întâmplase chiar înainte să o cunoască pe Leia, când Luke Skywalker era un fermier de umiditate și Obi-Wan Kenobi era doar un bătrân nebun. Dacă ar fi știut cum avea să i se schimbe viața după acea zi în cantina din Mos Eisley, Han se întrebă dacă și-ar mai fi asumat riscul de a prelua doi pasageri și pe droizii lor cu destinația Alderaan.

Dar atunci nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Leia. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea. Niciodată nu ar fi fost tatăl a trei copii. Nu ar fi ajutat niciodată la înfrângerea Imperiului. *Da, gândi el, în ciuda tuturor tulburărilor, aș face aceleași alegeri din nou.*

Și acum Leia era în mare pericol.

Lando ieși din cabina de pilotaj.

— E pe pilot automat. Se uită la expresia abătută de pe fața lui Han și clătină din cap. Han, de ce nu te odihnești? Hai să omorâm timpul cumva. Apoi, ca și cum ideea tocmai îi venise în minte: Ce-ar fi să jucăm o rundă de... sabacc?

Lando își ridică sprâncenele și afișă unul dintre faimoasele sale zâmbete.

Han se întrebă dacă prietenul său încerca doar să îl înveselească și se hotărî să vadă cât de serios era Lando cu adevărat.

— Nu sunt interesat de sabacc acum. Se așeză și își coborî vocea. Presupun că nu ai vrea să-mi oferi nava ca miză?

Lando se încruntă.

— Este nava mea, Han.

Han se aplecă în față peste masa holografică de șah.

— Nu pentru mult timp, amice... sau ți-e frică?

* * *

Șoimul zbura prin hiperspațiu pe pilot automat, fără să țină cont de faptul că se decidea asupra proprietății lui.

Mici perle de sudoare gâdilau ceafă lui Han în timp ce se holba la cărțile sale. Lando, care se mândrea cu o expresie perfectă de cacealma, se arăta îngrijorat și neliniștit. Pentru a treia oară în tot atâtea minute, își șterse fruntea cu mâna.

Calculatorul de scor îi ținea la nouăzeci și patru de puncte fiecare. Timpul trecea acum într-o clipită, iar Han se trezi atât de concentrat asupra jocului, încât nu se mai gândise la situația disperată a Leiei de cel puțin cincisprezece secunde.

— De unde știi că nu ai vreun truc programat în cărți? spuse Lando, privind fix la plăcile aluminate, dar ținând afișajele departe de raza vizuală a lui Han.

— Tu ai sugerat acest joc, amice. Acestea erau vechile mele cărți, dar tu însuși le-ai verificat. Sunt corecte, fără trucuri. Lăsa un zâmbet să i se strecoare pe buze. Și de data asta nu există nicio schimbare bruscă de reguli în timpul rundei finale de punctaj. Han mai așteptă o secundă, apoi, nerăbdător, luă inițiativa. Păstrez trei cărți, spuse el, și puse alte două cu fața în jos în centrul câmpului de amestecare.

Apoi apăsă pe butonul de citire pentru a schimba valoarea cărților sale, apoi le aduse înapoi în afara câmpului pentru a vedea ce primise.

Lando întinse două cărți și apoi se mai gândi, mușcându-și buza inferioară, și scoase o a treia. Han simți un val de bucurie. Mâna lui Lando era chiar mai proastă decât a lui.

Inima lui Han bătea cu putere. Avea o culoare de *doage*, fără cărți cu fețe; dar dacă reușea să-l învingă pe Lando, acea mână i-ar fi dat suficiente puncte pentru a trece de scorul țintă. Lando se holba la propriile cărți, zâmbind un pic, dar Han bănuia că era forțat.

— Etalez, spuse Han și își strecură cărțile, una câte una, pe masă.

— Primesc puncte suplimentare pentru că am o mână complet aleatorie? spuse Lando, apoi suspină.

Își puse coatele pe masă și se încruntă. Han bătu cu mâna pe culoare.

— Șoimul este din nou al meu!

Lando zâmbi, ca și cum pierderea navei ar fi fost o binecuvântare.

— Cel puțin îl iei înapoi într-o stare mai bună.

Han își bătu prietenul pe spate și cu dansă pas ușor înapoi spre cabina de pilotaj. Încet, cu un oftat de satisfacție, se lăsă înapoi în scaunul pilotului.

Acum, gândi el, dacă pot ajunge la Leia la timp, asta ar fi o zi perfectă.

Capitolul 20

Kyp Durron se strecura cu greu prin pădurea tropicală deasă de pe Yavin 4, încercând să găsească cărări ascunse pe unde jungla îi permitea să treacă. Știa exact pe unde să meargă. Spiritul întunecat al lui Exar Kun îi arătase.

Când lovea tufișurile, păsările de pradă reptiliene izbucneau în zbor ciripind, tulburate de pe carcasele însângerate ale victimelor pe care le târâseră acolo.

Tovarășul desemnat al lui Kyp, Dorsk 81, se împletici lângă el. Extraterestrul subțire, cu pielea netedă, se descurca mult mai greu cu aerul aburit și cu urcările abrupte. O woolamandră⁴ cu blană purpurie se cățără prin rețeaua de copaci Massassi de deasupra lui. Dorsk 81 își ridică privirea, speriat – dar Kyp percepușe fiara cu câteva minute înainte, simțindu-i frica primitivă și indecizia crescând până când, în cele din urmă, fusese nevoită să fugă.

Kyp își șterse sudoarea din ochi și își scutură capul, trimitând picături de transpirație prin aer. Miji din nou ochii și avansă cu o viteză mai mare, știind că aproape ajunseseră la destinație – deși Dorsk 81 habar nu avea încă. Insecte și mici creaturi mușcătoare bâzâiau și se furișau în jurul lor, dar niciuna nu-l deranja pe Kyp. În mod conștient emana o umbră de neliniște în jurul lui, astfel încât creaturile inferioare nu aveau niciun motiv să se apropie. Exar Kun îl învățase și acest truc.

Dorsk 81 își deschise gura fără buze, gâfâind în timp ce încerca să țină pasul cu ritmul lor energic. Pielea lui galbenă cu verde măsliniu era imaculată, nasul turtit și neted, urechile date pe spate pe cap de parcă cineva i-ar fi proiectat rasa într-un tunel de vânt. Extraterestrul părea nefericit; ochii lui largi clipeau, iar fața îi strălucea cu un luciu de umezeală.

— Nu am fost crescut pentru asta, spuse Dorsk 81.

Kyp încetini, dar nu îndeajuns pentru a ușura efortul însoțitorului său, îndulcindu-și tonul replicii sale instinctive.

— Nu ai fost crescut pentru nimic altceva decât pentru birocrație și o viață confortabilă. Nu înțeleg cum a putut supraviețui planeta Khomm neschimbată timp de o mie de ani. Sau de ce a vrut poporul tău să o facă.

Dorsk 81 nu se simți jignit și îl urmă pe Kyp.

— Societatea și genetica noastră și-au atins perfecțiunea acum un mileniu, sau cel puțin așa am decis la vremea respectivă. Pentru a preveni schimbările nedorite, ne-am *înghețat* cultura la acel nivel. Am ales rasa noastră perfectă și am clonat-o, mai degrabă decât să riscăm anomalii genetice. Eu sunt cea de-a 81-a clonă a lui Dorsk. Optzeci de generații dinaintea mea au fost identice, făcând aceleași munci cu același nivel de îndemânare, păstrându-ne nivelul de perfecțiune și fără a înregistra vreun regres. Dorsk 81 se încruntă și, cu o explozie de energie surprinzătoare, îl împinse pe Kyp. Se avântă în efortul de a-și croi o cale prin tufișurile dese cu toată

⁴ Woolamandră – specie originară de pe Yavin 4. Trăiesc în coronamentul copacilor Massassi gigantici, unde își leagă puii, iar noaptea târziu produc ecouri de împerechere. Au burta rotundă, o pereche de brațe mult mai lungi decât picioarele și o coadă subțire acoperită cu un smoc stufos de păr de culoarea curcubeului. Corpul lor este acoperit în cea mai mare parte de blană albastră, cu pete ocazionale de roșu și galben.

puterea pe care o avea. Însă eu am fost un eșec, spuse el. Eram diferit.

Kyp făcu un gest spre un tufiș cu spini asemănător ca aspect, și depistă o potecă invizibilă, ca un labirint relativ simplu.

— Ai potențialul de a deveni un Cavaler Jedi, spuse el. Cum poți considera asta un eșec?

Dorsk 81 își croi drum cu mâinile și picioarele pentru a ieși din mrejele în care rămăsese prins. Petele de fructe de pădure și petale de flori zdrobite îi pătau uniforma.

— Este tulburător... să fii diferit, spuse el.

Kyp vorbi parțial pentru el însuși și parțial pentru tovarășul său.

— Da, dar uneori este îmbucurător să știi că te poți ridica deasupra celorlalți care sunt captivi jos.

Apoi pătrunse în tunelul subteran cu frunziș tomnatic și mușchi atârănând. Țânțari minusculi zburau departe de fața lui. Umbrele adânci îl făceau să se gândească brusc la minele negre de mirodenii de pe Kessel, unde fusese forțat să lucreze ca sclav.

— Imperiul mi-a distrus viața, zise Kyp. Părinții mei au fost contestatari politici. Au comemorat aniversarea *Masacrului Ghorman* și au protestat împotriva distrugerii Alderaanului... dar, până atunci, Împăratul își pierduse răbdarea cu obiecțiile politice. Trupele de șoc au venit în toiul nopții, au intrat cu brutalitate în casa noastră de pe colonia Deyer. I-au luat pe părinții mei, i-au paralizat în fața ochilor noștri, lăsându-i imobilizați și zvârcolindu-se pe podea. Tatăl meu nici măcar nu a putut închide ochii. Lacrimile îi curgeau pe obraz, însă brațele și picioarele lui continuau să tremure. Nu se putea ridica. Trupele de șoc i-au târât pe el și pe mama mea afară. Fratele meu, Zeth, era cu cinci ani mai mare decât mine. L-au paralizat și pe el. Cred că avea doar paisprezece ani. I-au pus apoi cătușe cu electroșocuri la mâini. L-au lovit cu piciorul, l-au împins afară, apoi m-au luat și pe mine. Am aflat mai târziu că l-au dus pe Zeth la Academia Militară Imperială de pe Carida. Pe mine și pe părinții mei ne-au închis în Centrul de Corecție de pe Kessel, unde a trebuit să lucrăm în minele de mirodenii. Mi-am petrecut cea mai mare parte a zilelor într-un întuneric beznă pentru că orice lumină care se abate în puțurile de mină distruge cristalele de mirodenii. Părinții mei au murit acolo după doar câțiva ani. A trebuit să am grijă de mine chiar și atunci când prizonierii s-au răzvrătit și au preluat controlul închisorii. Lordul Criminal de acolo, Moruth Doole, îi trimitea pe Imperialii capturați în minele de mirodenii. Doole i-a lăsat pe unii dintre prizonieri să iasă... dar nu pe mulți și nu pe mine. Stăpânii noștri s-au schimbat, dar noi am rămas în continuare sclavi.

Dorsk 81 îl privi cu ochii lui strălucitori și mari.

— Cum ai scăpat? spuse el.

— Han Solo m-a salvat, răspunse Kyp, iar în vocea lui se furișă o urmă de căldură. Am furat o navetă și am fugit în aglomerarea de găuri negre. Acolo am dat peste o instalație Imperială secretă de cercetare și am fost capturați din nou... de data asta de Amiralul Daala și flota ei de Distrugătoare. Han ne-a scos de acolo după ce Daala m-a condamnat la moarte.

Mânia se strecură prin el, făcând să îi bâzâie capul, făcându-l să se simtă mai puternic. Își canaliză puterea.

— Poți să înțelegi de ce mă înfurie atât de tare Imperialii, spuse el. Se pare că,

la fiecare pas din viața mea, Imperiul a încercat să mă doboare pentru a mă supune, a încercat să-mi ia drepturile și plăcerile de care se bucură alte forme de viață.

— Nu poți lupta de unul singur cu Imperiul, spuse Dorsk 81.

Kyp nu răspunse pentru o vreme.

— Poate că nu încă, spuse el.

Înainte ca Dorsk 81 să poată spune ceva, Kyp despică o tufă densă de ramuri cu frunze albastre. Simți un fior electric pe șira spinării când Forța îi spuse că ajunseseră.

— Aceasta, șopti Kyp, este destinația noastră.

În fața lor, jungla făcea loc unui iaz circular care strălucea ca o oglindă plană de argint viu, complet lipsită de ondulații. În centrul lacului se afla o mică insulă dominată de o piramidă despicată din obsidian, cu unghiuri ascuțite care prezentau semnele distinctive ale arhitecturii Massassi: un alt templu, același pe care Gantoris și Streen îl localizaseră cu câteva săptămâni înainte, dar pe care Luke Skywalker nu-l explorase încă. Exar Kun îi spusese lui Kyp totul despre el.

Între turlile bifurcate ale piramidei înalte se afla un colos, o statuie neagră și lustruită a unui bărbat întunecat, cu părul lung dat pe spate, cu tatuajul unui soare negru inscripționat pe frunte și cu veșmintele unui lord antic – Lordul Întunecat Sith. Kyp înghiți în sec la vederea imaginii lui Exar Kun.

— Cine crezi că a fost? întrebă Dorsk 81, mijind ochii pentru a privi peste apă.

Kyp răspunse cu o voce liniștită și răgușită.

— Cineva foarte puternic.

Marea sferă portocalie de pe Yavin se ascundea la orizont, cu doar o curbă neclară care se zărea peste vârfurile junglei. Micul soare al sistemului avea să apună și el în curând. Luminile gemene de pe cer aruncau traiectorii de sclipiri care se intersectau peste lacul liniștit.

Kyp făcu un gest spre templu.

— Putem să ne petrecem noaptea acolo, dacă vrei, spuse el.

Dorsk 81 aprobă din cap cu mai multă nerăbdare decât se așteptase Kyp.

— Mi-ar plăcea să dorm din nou în interiorul unui adăpost, zise el, mai degrabă decât sus, într-un copac, încâlcit în liane. Dar cum o să ajungem acolo? Cât de adânc este lacul?

Kyp se duse la margine. Apa era la fel de transparentă ca diamantul și atât de adâncă încât reflecta fundul ca o lentilă, făcând imposibilă determinarea adâncimii. Chiar sub suprafață văzu coloane de stâncă ridicându-se de pe fund ca niște trepte scufundate care se opreau imediat sub apă. Kyp păși pe una dintre ele. Apa limpede se undui în jurul tălpii încălțăminteii sale, dar nu se scufundă. Mai făcu un pas până la a doua piatră. Dorsk 81 se holbă la el, iar Kyp știu că trebuia să i se pară că pășea direct pe suprafața apei.

— Folosești Forța? spuse Dorsk 81.

Kyp râse.

— Nu, folosesc pietrele pentru pășit.

Fără ezitare, se aruncă spre următoarea piatră și apoi spre următoarea, nerăbdător să ajungă la templu – o sursă de noi cunoștințe și tehnici secrete. Pe insulă, păși pe movilele de rocă vulcanică cu gropițe, presărate cu licheni portocalii și verzi care păreau picături de sânge extraterestru. Deja putea simți puterea.

Kyp se întoarse pentru a-l privi pe tovarășul său cum își croia drum pe lac.

Părea ca și cum Dorsk 81 se afla în echilibru pe membrana fragilă a suprafeței bazinului. Iluzia era foarte eficientă. În jurul său, liniștea acoperea insula, ca și cum niciuna dintre creaturile sau insectele din junglă nu îndrăznea să se apropie de templul gol.

— E frig aici, zise Dorsk 81, scuturându-și apa de pe picioare și privind în jur.

Extraterestrul cu pielea netedă își îndesă capul mai aproape de umeri.

— Te plângeai mai devreme de cât de cald era, zise Kyp. Ar trebui să te bucuri.

Dorsk 81 își închise gura fără buze și dădu din cap o dată, dar nu mai spuse nimic altceva.

Kyp se plimbă în jur, privind unghiurile lucioase din sticlă neagră ale piramidei și punctul proeminent din vârf. Arhitectura fusese proiectată ca o pâlnie pentru a concentra Forța, structura fiind asamblată pentru a spori puterile ritualurilor Sith. Se uită fix la statuia încremenită a lui Exar Kun. Lordul Întunecat îi părea atât de real, atât de impresionant, încât Kyp se aștepta ca sculptura să se aplece și să-l apuce. Știa acum că Marele Templu era punctul central al întregii civilizații Massassi, pe care Exar Kun o ridicase din decăderea lor primitivă. Marele Templu fusese cartierul general, punctul central al bătăliilor lui Kun în Războiul Sith. Dar acest templu mic și izolat fusese mai degrabă un refugiu privat, locul în care Exar Kun se concentrase pe îmbunătățirea propriilor abilități, pe propria întărire.

Un vânt rece sufla din deschiderea în formă de pană, ca și cum templul tăcut ar fi fost un fel de monstru adormit.

— Să intrăm înăuntru, spuse Kyp.

Își aplecă capul și făcu un pas în întunericul învăluitoare. Dar când clipi din ochi, lumina crescuse treptat în interiorul încăperii, ca și cum fulgerele prinse în plăcile negre de sticlă ar fi continuat să trimită scânteii slabe, vizibile doar din colțul ochiului. Când privi spre pereții întunecați și lustruiți, nu văzu decât semne slabe gravate de hieroglife într-o limbă demult uitată. Nu putu descifra niciun cuvânt. Vârtejuri de mușchi de un verde intens creșteau ca niște flăcări biologice înghețate care își croiau drum pe pietrele lustruite. Pe un perete se afla o fântână rotunjită și netedă, plină cu apă. Kyp se apropie de fântână și își înmuie degetele în ea, surprins și încântat să constate că lichidul era rece și curat. Își stropi fața transpirată, apoi bău, savurând dulceața apei în timp ce aceasta îi aluneca pe gât. Apoi suspină.

Dorsk 81 stătea chiar în dreptul deschiderii, privind spre jungla de dincolo de lac. Sfera de pe Yavin dispăruse sub vârfurile copacilor, iar cerul începuse să se îngroașe cu un crepuscul purpuriu, pe măsură ce soarele îndepărtat apunea și el.

— Mi-e foarte somn dintr-o dată, spuse el.

Kyp se încruntă, dar credea că știa ce se întâmpla.

— Ai călătorit mult astăzi, spuse el. Este răcoare și întuneric aici. De ce nu dormi? Podeaua pare netedă și confortabilă. Poți să te ghemuiești la perete.

Ca și cum ar fi fost hipnotizat, Dorsk 81 merse până la un colț și se strecură lângă perete până când se întinse cu spatele lipit de lespedea de obsidian. Adormi aproape înainte să se fi așezat la locul lui.

— Acum noi doi putem continua într-un cadru mai adecvat.

Vocea profundă și puternică răsună ca un tunet îndepărtat în interiorul camerei. Kyp se întoarse pentru a vedea silueta cu glugă a lui Exar Kun ca o pată de ulei negru strălucind în aer. Rămase drept, strivind fiorul de teroare pe care îl simțea de fiecare dată când îi vorbea străvechiul Lord Sith.

- Se va trezi? întrebă Kyp arătând spre Dorsk 81. Te va vedea?
- Nu până când nu vom termina, zise Exar Kun ridicându-și brațele.
- În regulă.

Kyp se ghemui pe podeaua rece, înfășurându-și roba în jurul lui în timp ce-și găsea o poziție confortabilă. Știa că atitudinea lui relaxată putea părea a fi o aroganță sau o sfidare a lui Exar Kun, dar nu-i păsa.

Străvechiul Lord Sith începu să vorbească.

— Skywalker te-a învățat tot ce știa. El găsește scuze, dar nu poate merge mai departe pentru că și-a refuzat și alte opțiuni. Nu se poate dezvolta ca Jedi blocând posibilitățile, fiind orb la ceea ce poate fi și la ceea ce ar trebui să fie.

Exar Kun se profila deasupra lui Kyp, plutind mai aproape, chiar dacă nu părea să fi făcut niciun pas.

— Ai învățat deja mai mult decât va ști Skywalker vreodată, învățăcelul meu.

Kyp simți cum entuziasmul și mândria ardeau prin el și își încordă corpul, dorind să sară în picioare. Dar se stăpâni.

— Uite ce pot să-ți arăt astăzi, zise Exar Kun, arătând spre pereții de obsidian și spre hieroglifile de neînțeles abia vizibile, linii negre pe o sticlă vulcanică neagră.

Dar pe măsură ce le privea, cuvintele se umpleau de foc alb, ieșind în evidență pe fundalul fără fund, opac, până când îi ardeau în ochi. Și, dintr-o dată, Kyp reuși să înțeleagă. Cuvintele se concentrară și îi umplură mintea, o istorie incredibilă de acum patru mii de ani, povestind cum începuse Exar Kun să învețe practici interzise, cum venise pe cea de-a patra lună a lui Yavin pentru a găsi un obiect de putere Sith pierdut și cum îi înrobise pe timizii și firavii Massassi, făcându-i să construiască temple uriașe pentru el, ca puncte focale pentru forțele întunecate cu care se juca.

— Frăția Sith ar fi putut conduce galaxia, ar fi putut zdrobi vechea Republică și ar fi transformat ceilalți Jedi în simpli magicieni de salon – dar am fost trădat.

Umbra lui Exar Kun plutea pe podeaua templului, fără să scoată vreun sunet în timp ce se mișca. Pluti deasupra forme adormite și neajutorate a lui Dorsk 81.

— Când Jedii și-au unit puterile și au venit aici, pe această lună, pentru a se lupta cu mine, au dezlănțuit o asemenea putere încât a trebuit să secătuiască până la ultimul dintre Massassi doar pentru a-mi bloca spiritul în aceste temple... pentru a supraviețui și pentru ca într-o zi să mă pot întoarce.

Brațele negre ca de cărbune ale lui Kun se întinseră în jos, ca și cum ar fi vrut să-l sugrume pe Dorsk 81. Clona cu pielea netedă se agită neliniștită în somnul său vrăjit, dar nu făcu nicio mișcare pentru a se apăra.

Cu un fior de teamă și reticență, Kyp strigă:

— Exar Kun! Eu sunt cel pe care încerci să-l înveți. Nu-ți pierde timpul cu el.

Era entuziasmat de noile minuni pe care i le arătase Kun, dar era suficient de isteț ca să știe când era manipulat. Exar Kun credea că se juca cu Kyp ca un convertit hipnotizat. Dar Kyp era sceptic... Han Solo îl învățase asta. Totuși, putea să-și joace propriul rol pentru a obține ceea ce-și dorea cu disperare.

În timp ce Exar Kun se întorcea cu fața la el, lăsându-l pe Dorsk 81 nevătămat, Kyp își desfăcu larg brațele în semn de acceptare completă a noului său instructor.

— Învață-mă mai multe despre vechile căi Sith. Kyp înghiți în sec, apoi își înăspri vocea, pentru că asta era ceea ce își dorea cu adevărat. Spune-mi cum să folosesc aceste noi puteri, astfel încât să pot zdrobi Imperiul odată pentru totdeauna.

Capitolul 21

Pe Coruscant, Chewbacca și C-3PO îi conduceau pe gemeni prin coloanele sculptate în duracretă de la intrarea în Grădina Zoologică Holografică a animalelor dispărute. Acasă, copiii sâcâitori epuizaseră rapid chiar și programul de răbdare al lui C-3PO și îl făcuseră pe Chewbacca să devină frenetic. Scoaterea lui Jacen și a Jainei la plimbare părea o idee bună pentru toți cei implicați. Cei patru luaseră tuburile de transport în comun prin zgârie-norii superiori din vechiul Oraș Imperial pentru a ajunge la nivelurile de pe acoperișul Grădinii Zoologice Holografice.

În dreptul arcadei grandioase a Grădinii Zoologice, Chewbacca își lăsă brațele blănoase să atârne în spatele lui; labele sale uriașe înghițiseră mâinile mici ale copiilor. Făcu doi pași mari înainte, apoi așteptă ca gemenii să-l ajungă din urmă înainte să mai facă doi pași și să aștepte din nou. C-3PO tropăia înainte ca și cum ar fi fost comandantul. Tocmai trecuse printr-o baie adâncă de ulei, astfel încât placajul său de aliaj auriu strălucea în luminile artificiale.

Pășiră sub arcadele grandioase. C-3PO se duse la casierie, introducând codul de credit al lui Han și Leia. Chewbacca, nerăbdător din cauza picioarelor scurte ale lui Jacen și Jaina, îi luă pe gemeni, câte unul în fiecare braț, și merse înainte.

Suportară un spectacol premergător plictisitor într-o sală de așteptare goală, plină de scaune, cuști și suporturi pentru a găzdui corpurile tuturor vizitatorilor extratereștri, până când ușile îndepărtate se deschiseră automat. Chewbacca, încă purtându-i pe gemeni în brațe, coborî printr-un tunel în pantă spre nivelurile inferioare. C-3PO se grăbea în urma lui, încercând să treacă pentru a deschide drumul, dar nu reușea să-l ocolească pe Wookieeul voluminos.

Lumini arcuite, strălucitoare, proiectau deasupra capului simulări stupide de stele, comete și planete. Pe măsură ce treceau pe lângă senzorii de mișcare, voci fără trup răsunau ca un ecou sonor din microdifuzoarele din pereți.

— Călătoriți pe coridoarele timpului! Călătoriți pe culoarele spațiului! Veți experimenta minuni uitate cu mult timp în urmă și de foarte, foarte departe. Veți vedea creaturi dispărute, dispărute din galaxia noastră, dar recreate aici... și acum!

Pereții din jurul lor se întunecară. Străluciri de lumină țâșneau, canalizându-se în jos într-o animație rudimentară de linii stelare pentru o falsă călătorie în hiperspațiu. Podeaua de sub picioarele lor răsuna și vibra în simulare. Copiii se speriară, iar Chewbacca gemu de ciudățenia situației. Iluzia se încheie, iar vocea înregistrată rosti într-o șoaptă conspirativă.

— Am ajuns... la un univers al posibilităților!

Se aflau în fața mai multor uși la alegere.

— Pe aici, copii, pe aici, spuse C-3PO, făcând un pas înainte. Scanase deja broșurile de date despre exponate și, după ce le corelase cu interesele gemenilor, decise exact ce diorame le va arăta mai întâi. Să mergem să vedem mamutul krabbex de pe Mon Calamari.

Când pășiră prin portal, hologramele se aprinseră, înconjurându-i cu un peisaj oceanic turbulent, cu un recif zimțat ieșind din apele albe și spumoase. Stând într-

un vârtej de alge verzi și purpurii, lovite de valurile năvalnice, se afla un crustaceu segmentat, un krabbex cu zece picioare, cu două mandibule în gură, două rânduri de spini pe spate și optsprezece ochi negri lucioși, dintre care patru se aflau pe ghearele sale de prindere din față. Krabbexul se ridică și scoase un urlet ca o wampa – creatura din lumea de gheață – care luase foc.

Gemenii priviră cum trei sirene cu pielea verde se zbăteau în valurile înspumate, amenințând cu sulițe zimțate făcute din oase palide. Sirenele se ridicară spre recif și atacamă. Lăncile străpunseseră exoscheletul krabbexului, iar monstrul le atacă cu cleștii săi. Se răsuci spre stânga și înhăță una dintre sirene, tăindu-i carnea verde și netedă și trăgând-o afară din apă, unde picioarele sale cu înotătoare fuzionate se zbăteau ca o coadă de pește.

— Să mergem, spuse Jaina.

— Următorul, spuse Jacen.

— Dar, copii, încă nu v-am spus trecutul biologic al acestor creaturi, spuse C-3PO.

— Mergem acum, insistă Jaina.

Merseră direct prin iluzia înconjurătoare până la peretele îndepărtat, unde se aflau alte câteva uși deschise. Chewbacca îi îndemna pe copii să intre pe ușa din stânga.

— Oh, nu aceea, Chewbacca, spuse C-3PO. Nu sunt sigur...

Dar ei intraseră deja în cea de-a doua cameră unde erau înconjurați de iluzia unei planete deșertice. Valuri de căldură invizibilă se unduiau de pe o suprafață de argilă scorjită și uscată. O creatură ciudată se târa în vârful unui afloriment stâncos cu un răget sfâșietor care îngheța sângele. Avea un cap umanoid pătrășos și un corp masiv de felină, gheare uriașe și curbate și o coadă segmentată care se zbătea înainte și înapoi, terminată cu un ac de scorpion cu aspect vicios. Când își deschise gura pentru a rage din nou, colții galbeni și proeminenți picurară venin.

— Un manticor? spuse C-3PO cu neîncredere. Ei bine, chiar așa! Sunt uimit că nu și-au actualizat încă afișajul. Creatura asta s-a dovedit a fi o încrengătură de fosile nepotrivite cu mult timp în urmă. Manticorii nu au existat niciodată.

Direct din spatele lor, în hologramă, un alt manticor reluă amenințarea răcnind și se cățără pe stâncile coapte. Gemenii traseră de brațele blănoase ale lui Chewbacca și se îndreptară printre creaturile inexistente spre următorul ansamblu de deschideri.

— Lăsați-mă pe mine să aleg de data asta, copii, spuse C-3PO.

Chewbacca gemu. Gemenilor nu părea să le pese.

— Mergem acasă, spuse Jacen.

Jaina dădu din cap în semn de acord.

— Vreau să merg acasă.

— Dar, copii, spuse C-3PO, sunt sigur că o să vă placă următorul. Lăsați-mă să vă povestesc totul despre smochinii cântători și plângăcioși de pe Pil Diller...

După alte trei diorame și alte trei prelegeri plictisitoare ale lui C-3PO, gemenii deciseră că preferă să se joace mai bine de-a v-ați ascunselea decât să continue plictisitoarea expediție prin Grădina Zoologică Holografică.

Deși nu puteau comunica telepatic unul cu celălalt cuvânt cu cuvânt, știau într-un mod clar, dar general, ce gândea celălalt. Când Jacen se desprinsese de Chewbacca pentru a alerga prin ochii de gheață ai *Șoimilor Zăpezii*, se îndreptă spre

stânga. În același timp, Jaina sprintă în direcția opusă, trecând pe lângă un C-3PO speriat. Gemenii își folosiră talentul lor începător în Forță pentru a-i ghida spre una dintre celelalte deschideri care duceau spre un coridor de ieșire.

Chewbacca urlă. C-3PO strigă după copii, dar Jacen și Jaina se întâlniră în afara dioramelor, mulțumiți de escapada lor și râzând în hohote. Tropăiau pe coridorul cu gresie albă cât de repede puteau, trecând pe lângă pictogramele pentru băuturi răcoritoare, camerele de odihnă și reîncărcare și facilitățile de reparații.

La o intersecție de coridoare, un droid de întreținere învechit lucra la un turbolift deschis. Jacen și Jaina mai văzuseră turbolifturi. Așa ajungeau acasă după ce se întorceau la Palatul Imperial. Droidul de întreținere era de culoare gri-metalic, cu două capete și numeroase brațe mecanice, fiecare dintre ele având mai multe atașamente. Cele două capete ale droidului se aflau față în față. Unul dintre capete purta un set de senzori optici luminoși, în timp ce pe celălalt cap se afla un ecran alb care afișa date, statistici și specificații oficiale ale Codului Imperial de Construcții.

Mormăind pentru sine într-un limbaj binar, în timp ce căuta o unealtă anume în compartimentul din spate, droidul constată că aceasta lipsea din recipientul său, apoi se îndepărtă pe coridor. Lăsa turboliftul larg deschis, cu doar un mic panou atârând pe care scria *SCOS DIN FUNCȚIUNE*. Copiii alergară spre turbolift și se ascunseră înăuntru. Îi văzuseră pe părinții lor și pe C-3PO folosind comenzile de multe ori. Panoul arăta diferit față de cel din Palatul Imperial: mult mai puțin ornamentat, decolorat de trecerea anilor și de utilizarea intensă, cu un perete de butoane care marca sute de etaje diferite din clădirea înaltă de un kilometru.

Deoarece nivelurile inferioare ale orașului fuseseră abandonate și îngropate cu mult timp în urmă, o placă groasă de metal fusese sudată peste jumătatea inferioară a panoului, sigilând primele 150 de etaje. Dar droidul de întreținere îndepărtase placa pentru a verifica circuitele turboliftului. Copiii abia dacă recunoșteau numerele, deși C-3PO încercase să-i facă să recunoască primele cifre. Lecțiile îl frustrau frecvent pe droidul de protocol, dar gemenii erau inteligenți. Învățaseră mai multe decât își dăduse seama C-3PO. Rândurile de butoane păreau cercuri colorate și strălucitoare pentru Jacen și Jaina. Se holbară la ele, neștiind pe care să le apese, dar recunoșteau unele dintre numere.

Jaina îl reperă prima.

— Numărul unu, spuse ea.

Jacen apăsă butonul.

— Numărul unu, repetă el.

Ușa turboliftului se închise, iar podeaua se desprinsese când liftul se îndreptă în jos, bâzâind în timp ce accelera. Jacen și Jaina se priviră unul la celălalt, momentan îngroziți; apoi chicotiră. Coborârea turboliftului continuă și continuă, până când, în cele din urmă, platforma se opri. Ușa se deschise brusc. Jacen și Jaina rămaseră pe loc clipind. Ieșiră în nivelurile inferioare umbrite ale sălbăticiei metropolitane interzise. În jurul lor auzeau creaturi mari și speriate fugind printre resturile căzute.

— E întuneric, spuse Jacen.

În spatele gemenilor, ușa turboliftului glisă în timp ce liftul se resetă și se întoarse la etajele superioare, lăsându-i pe Jacen și Jaina singuri.

* * *

Chewbacca se avântă printre expozate ca un speeder scăpat de sub control. Urlă și strigă după cei doi copii pierduți. C-3PO venea în spatele lui, încercând să țină pasul.

— Nu pot vedea nimic prin hologramele astea, spuse C-3PO.

Chewbacca adulmecă după gemeni, apoi se năpusti printr-o altă ușă.

Toate strigătele și haosul aduseră în cele din urmă pe unul dintre îngrijitorii Bothani de la Grădina Zoologică. Bothanul își aranja blana albă și își flutura brațele în timp ce încerca să-l facă pe Chewbacca să se calmeze.

— Shhhh! Îi deranjezi pe ceilalți clienți ai noștri. Acesta este un loc liniștit pentru distracție și educație.

Chewbacca răcni la el. Bothanul, mult mai mic, se ridică pe vârfurile ascuțite ale picioarelor, încercând să se tragă în sus, într-o tentativă ridicol de inefficientă de a întâlni ochii lui Chewbacca.

— N-ar fi trebuit să lăsăm niciodată Wookiee în Grădina Zoologică Holografică.

Chewbacca îl apucă pe Bothan de coama albă de pe piept și îl ridică de la pământ. Apoi dădu drumul la un șir de mârâituri, gemete și urlete.

C-3PO se repezi spre ei.

— Scuzați-mă, dacă îmi permiteți să traduc, spuse droidul, prietenul meu Chewbacca și cu mine căutăm în prezent doi copii mici care par să se fi rătăcit. Numele lor sunt Jacen și Jaina. Au doi ani și jumătate.

Chewbacca răcni din nou.

— Da, da, tocmai ajungeam la asta. Asta este într-adevăr ceva urgent. Copiii tocmai au fugit de la noi și orice ajutor ați putea oferi...

Chewbacca își folosi ambele mâini pentru a-l scutura pe îngrijitorul Bothan ca pe o păpușă de cârpe.

— ...ar fi foarte apreciat, încheie C-3PO.

Dar Bothanul leșinase.

* * *

Jacen și Jaina traversară o pădure de grinzi căzute și de ciuperci noduroase portocalii și galbene care creșteau printre gunoaiile vechi. Picioare nevăzute se strecurau printre grinzile căzute și structurile ca o pânză de deasupra.

Fundațiile masive ale clădirilor păreau indestructibile, invadate de mușchi groși. În umbră se mișcau diverse creaturi, dar nimic nu se vedea clar, chiar și atunci când ochii copiilor se adaptară la lumina slabă. Picături de apă caldă, cu gust rău, cădeau în jurul lor într-o ploaie lentă și aritmică.

Jacen privi în sus, dar clădirile enorme păreau să se ridice la nesfârșit. Putea să întrevadă doar o frântură neclară din ceea ce ar fi putut fi cerul.

— Vreau să merg acasă, spuse Jaina.

Epavele echipamentelor abandonate zăceau în grămezi ruginite și corodate. Gemenii se cățără peste vehiculele prăbușite, peste carcasele unor nave și mașini de luptă distruse – resturi rămase de la războiul civil din anul precedent.

Jacen și Jaina ajunseră la un perete pe jumătate prăbușit, care odinioară conținea un ecran de calculator. Terminalul zăcea înclinat pe o parte, cu ecranul zdrobit în interior, lăsând dinți frânți de oțel transparent. Dar gemenii recunoscuseră că era vorba de o unitate de date asemănătoare celei din propria lor cameră.

Jacen se duse în fața panoului spart și își puse mâinile mici în șolduri, încercând să semene cu tatăl său. Se adresă ecranului computerului – și știa exact ce să spună, după ce auzise povestea de adormit copiii de multe ori înainte.

— Ne-am pierdut, spuse el. Vă rugăm să ne ajutați să ne găsim casa.

Așteptă și așteptă, dar nu primi niciun răspuns. Nu apăru nicio lumină pe panouri. Nu se auzi niciun răspuns venind de la unitatea de difuzoare distrusă, unde își făcuseră un cuib câțiva gândaci negri sclipitori.

Jacen oftă. Jaina îl luă de mână, iar cei doi se întoarseră când auziră un zgomot de alunecare pe aleea aglomerată. O creatură gri-verzuie fără formă se oprise în spatele lor – un melc de granit cu doi ochi care ieșeau pe pedunculi gelatinoși – ca și cum i-ar fi evaluat pe cei doi copii. În timp ce se mișca, curăța nămolul verde de pe aleea crăpată din duracretă, lăsând în urmă o mazăgă groasă și translucidă.

Melcul de granit alunecă spre ei, iar gemenii se dădură înapoi. Din partea de jos a pântecelui melcului se deschise o fantă zimțată, o gură tremurândă și lipsită de buze, care aspiră aerul într-un fluierat lung și gol.

Jaina se apropie de creatură. Era rândul ei de data asta.

— Ne-am pierdut, spuse ea. Vă rugăm să ne ajutați să ne găsim casa.

Melcul de granit se cabrase până când ajunse să se ridice la înălțimea fetei. Ea clipi la el, cu Jacen stând lângă ea.

Apoi, melcul de granit păru că se dezumflă din nou, își agăță corpul într-un pasaj rupt din dreapta și ateriză pe pietre cu un sunet umed de plesnitură. Un foșnet de vânt se ridică brusc, iar melcul de granit o zbughi pe aleea laterală, alarmat. Jacen își ridică privirea exact la timp pentru a vedea aripile ascuțite, asemănătoare cu o mantie, ale unui șoim-liliac care coborâse de sus, cu ghearele metalice întinse.

Melcul de granit încercă să se îngroape în molozul ruginit, dar șoimul-liliac ateriză deasupra lui, smulgând și sfâșiind cu ghearele sale bucățile de metal căzute. Ciocul său se mișca în sus și în jos ca un piston până când expuse melcul de granit și spintecă creatura slinoasă. Șoimul-liliac flutură din nou din aripile sale largi, îndreptându-se spre cer cu prada sa contorsionată și picurând sânge.

Jacen și Jaina se uitară la creatură, apoi unul la celălalt. Cei doi începură să se strecoare din nou prin lumea subterană întunecată a Coruscantului.

— Și au mers, și au mers..., spuse Jaina.

* * *

— Trebuie să dăm alarma *imediat*, Chewbacca! spuse C-3PO.

Dar Wookieeul păru reticent să recunoască faptul că îi pierduseră pe copilași. Îl lăsară pe îngrijitorul Bothan inconștient într-una dintre dioramele holografice, apoi se îndreptară spre coridorul cu gresie albă care ducea spre magazinele de suveniruri, standurile de băuturi răcoritoare și alte părți ale muzeului. C-3PO se întrebă ce va crede bietul Bothan când se va trezi întins în bârlogul de pânză al unei arahnide canibal de pe Duros.

Un droid de întreținere își termină reparațiile la turbolift și îndepărtă semnul de *SCOS DIN FUNCȚIUNE*. Cele două capete ale sale începură să fredoneze un duet pentru ele însele pentru că terminaseră o sarcină mărunță satisfăcătoare.

Chewbacca indică spre droidul de întreținere, dar C-3PO se arătă indignat.

— Ce ar putea ști un droid de întreținere de nivel inferior despre această

situație? Aceste modele nu sunt mult mai inteligente decât vehiculele de încărcare. Dar mâna mare a Wookieeului îl trase alături de el. Oh, bine, dacă insiști.

Chewbacca țâșni în față și se opri în calea droidului de întreținere care pleca. Senzorii automați îi indicară droidului să vireze într-o parte, apoi în cealaltă, dar Chewbacca îl forță să se oprească. Droidul emise un scâncet ascuțit de confuzie.

C-3PO veni în spatele lui.

— Scuzați-mă, spuse el, și rosti o serie lungă de întrebări binare brute.

Droidul de întreținere răspunse cu un sunet ca un fluier de aburi. C-3PO își repetă întrebarea, dar primi același răspuns.

— Ți-am spus că nu va fi de folos, spuse C-3PO. Droizii de întreținere nu sunt programați să observe nimic. Ei doar își fac reparațiile și așteaptă noi instrucțiuni.

Chewbacca gemu, scuturându-și capul mare și păros.

— Oh, taci, tu... covor mare și umblător..., spuse C-3PO. Nu vorbeam prea mult! În plus, tu ești cel care are o datorie pe viață față de Han Solo.

Droidul de întreținere continuă, neținând cont de cearta lor. C-3PO își dorea să își poată simplifica propria programare și să fie la fel de fericit și ignorant în ceea ce privește obiceiurile galaxiei. Își simțea circuitele supraîncălzindu-se în timp ce întregul impact a ceea ce i s-ar putea întâmpla se năpusti asupra bietului său cap.

— Stăpânul Solo probabil că îmi va scoate picioarele și mă va pune să recompilez și să pun în ordine alfabetică toate fișierele fragmentate din Centrul Imperial de Informații!

* * *

În lumea subterană întunecată, Jacen arătă spre o mașină zgomotoasă din fața lor, în timp ce strada murdară se lărgea.

— Privește, spuse el. Droid.

Copiii alergară, fluturându-și mâinile și sperând să atragă atenția droidului. Dar se opriră în timp ce mașina continua pe o cărare curățată de resturi.

Droidul era cu mult mai vechi decât modelul de întreținere de la turbolift. Avea articulații mai voluminoase, membre pătrate; șuruburi mari țineau piesele împreună. Droidul antic de reparații era puțin mai mult decât un cărucior mobil de unelte cu un trunchi, brațe și un cap hexagonal înclinat. Unul dintre senzorii optici îi căzuse. Cablurile groase îi străbăteau coloana vertebrală și de-a lungul gâtului, corodate și acoperite de praf și murdărie. Mușchiul începuse să crească pe părțile sale laterale. Se mișca sacadat, ca și cum ar fi avut nevoie disperată de lubrifiant.

De-a lungul străzii, un șir de stâlpi deteriorați se înălțau cu un metru mai mult decât gemenii. În vârful fiecărui stâlp se odihnea un cristal luminos vechi, gravat cu fațete de amplificare, dar fiecare cristal era de culoare cenușie translucidă moartă, fără să arunce nicio lumină pe străzile întunecate. Unii stâlpi se desprinseseră de la nivelul solului și se înclinaseră în lateral.

Droidul de reparații își croi drum până la capătul străzii, se opri într-o poziție potrivită și își ridică trunchiul pe articulații în formă de acordeon, astfel încât brațele sale să poată ajunge la cristalul întunecat. Droidul îndepărtă cristalul ars și îl cuprinse cu grijă în cleștele segmentat. După ce îl așeză în partea din spate a căruciorului, scoase un alt cristal luminos gros dintr-un coș deschis. În urma unei programări complexe, droidul poziționează cristalul înlocuitor pe vârful stâlpului și îl

activă. Noul cristal incandescent rămase la fel de stins și lipsit de lumină ca și primul, dar droidul reparator nu păru să observe. Apoi se mută la următorul stâlp, repetând procesul.

Jacen se opri în fața droidului, vorbindu-i cu cea mai bună voce rugătoare.

— Ne-am pierdut, spuse el.

Jaina veni lângă el.

— Te rugăm să ne ajuți să ne găsim casa.

Droidul de reparații zvâcni ca și cum ar fi fost alarmat, apoi se strânse pentru a-i studia pe copii cu singurul său senzor optic.

— Pierduți? spuse cu o voce zăngănitoare.

— Acasă, insistă Jaina.

— Nu face parte din programarea mea, spuse droidul. Nu este sarcina mea principală. Accelerează din nou și se îndreaptă spre un al treilea stâlp cu cristale luminoase defecte. Nu face parte din programarea mea.

Jaina și Jacen începură să plângă. Dar, auzindu-se unul pe celălalt, în loc să-și sporească plânsetele, gemenii se opriră.

— Fii curajos, spuse Jaina.

— Curajos, fu de acord Jacen.

Cei doi gemeni epuizați se așezară pe o bucată de duracretă șlefuită de timp în mijlocul străzii deschise. Urmăriră droidul de reparații care continua să înlocuiască cristalele luminoase moarte de pe stâlpi, cu lumini la fel de nefolositoare.

Droidul se deplasă până la capătul străzii, fără să reușească să repună în funcțiune niciunul dintre lămpioane. Apoi, prinzând viteză, zbârnâi pe calea uzată pe care o parcursese timp de sute de ani, întorcându-se la locul de unde începuse.

Droidul se opri din nou în fața primului stâlp cu cristalul luminos dezactivat, se întinse și înlocui cristalul fără lumină pe care îl schimbase cu puțin timp înainte cu un altul.

Capitolul 22

Încă răvășită de distrugerea *Manticorului*, Amiralul Daala se sprijini de balustrada punții. Nu mai avea cuvinte, în timp ce bătălia de pe Mon Calamari continua.

— Distrugeți-i, spuse ea. Deschideți focul cu toate bateriile turbolaser de pe orbită. Țintiți fiecare oraș plutitor. Se holbă cu ochii sticloși prin hubloul larg al *Gorgonei*. Distrugeți-i pe toți.

Nu înțelegea unde greșise. Urmase întocmai tactica Marelui Moff Tarkin. El o instruisese cu atenție, oferindu-i toate informațiile de care ar fi trebuit să aibă nevoie. Dar de când Daala ieșise din *Instalația din Foale*, întâmpinase dezastru după dezastru. *Zdrobitorul de Soare* căzuse în mâinile Rebelilor, *Hidra* fusese distrusă, iar acum *Manticorul*. Era adevărat că reușise să deturneze o mică navă de aprovizionare și distrusese o colonie nesemnificativă de pe Dantooine, dar acum, la primul ei atac major împotriva unei lumi Rebele, pierduse un alt Distrugător din cauza încrederii sale excesive.

Eșuase. Complet.

Alături de Distrugătorul *Gorgona*, pe o rută de zbor însoțitoare, se afla *Basiliscul*. Împreună, lansau rafale de turbolasere în oceane, incinerând structurile scufundate. În câteva clipe aveau să traverseze linia de demarcație dintre zi și noapte, de unde puteau trage asupra altor două dintre orașele plutitoare masive. Vor vaporiza structurile, trimițându-i pe toți locuitorii să moară în apă.

— Trimiteți ultima escadrilă de TIE-uri, spuse ea, uitându-se la câmpul de luptă înflăcărat al lumii oceanice de dedesubt. Vreau să distrug întreaga planetă.

— Doamnă Amiral! Comandantul Kratas alergă între stațiile de senzori și cele tactice și urcă cele două trepte până la platforma de observare. Navele de luptă Rebele tocmai au ieșit din hiperspațiu, o întreagă flotă, mai multe decât putem spera să înfruntăm.

Daala se răsuci cu neîncredere.

— Au răspuns atât de repede la un apel de ajutor?

Apoi văzu și ea siluetele strălucitoare ale unor nave de luptă mari care se îndreptau ca niște comete spre ei pe orbita planetară. Respirația i se întrerupse în gât. Șantierul naval rămaseră nevătămate, cu excepția câtorva survolări. Nu-și îndeplinisese obiectivul principal al atacului asupra lumii Mon Calamari. Totuși... distruseseră cel puțin un oraș plutitor, ruinaseră un altul și avariaseră alte două.

— Chemați toate escadrilele TIE, spuse Daala. Trasați un vector în linie dreaptă prin hiperspațiu către Nebuloasa Cauldron. Ne vom întoarce și vom reevalua tacticile, analizând pierderile. Făcu o pauză, apoi își ridică vocea ca o torță a furiei. Și ne vom pregăti următorul atac!

Navele de luptă TIE curgeau înapoi în cala Distrugătoarelor. Forțele defensive ale Rebelilor se roteau pe orbită ca o haită de carnivore. Daala nu îndrăznea să riște să lupte cu ei, deși nu-și dorea nimic mai mult decât să le smulgă gâtul comandanților lor cu mâinile goale.

— Pregătiți-vă pentru saltul în hiperspațiu, spuse ea înainte ca forțele de întărire să se năpustească pentru a-i ataca.

Daala privi câmpurile stelare alungindu-se în linii albe strălucitoare care se canalizau într-un punct de dispariție de cealaltă parte a universului. Distrugătoarele intrară în hiperspațiu, lăsând forțele Noii Republici fără speranță în urmă.

* * *

Han Solo și Lando Calrissian survolau cerul lumii Mon Calamari cu *Șoimul Mileniului*, căutând coloanele de fum care se ridicau din așezările plutitoare distruse.

Găsiseră Orașul Spumei, însă când aterizaseră pe una dintre platformele de urgență, aflaseră că Amiralul Ackbar, Leia și Ambasadorul Cilghal plecaseră deja într-o misiune de salvare în Orașul Casa Recifului care fusese scufundat.

Han, consternat de devastarea provocată de forțele Amiralului Daala, nu mai simțea bucuria deosebită de a fi pilotul și proprietarul *Șoimului*. Întreaga euforie de a-și fi recâștigat nava se evaporase la vederea distrugerilor provocate pe lumea oceanică.

Lando stătea la postul lui Chewbacca, uitându-se la hărțile de navigație.

— Se pare că Orașul Casa Recifului ar trebui să apară undeva mai jos. Detectez o mulțime de resturi metalice împrăștiate, dar nimic care ar putea fi o metropolă.

— Nu, doar rămășițele, spuse Han cu voce joasă.

În timp ce treceau la o înălțime mai joasă, privi prin ferestrele *navei* la epavele plutitoare împrăștiate pe valuri. Urmele înnegrite ale cicatricilor de turbolaser se vedeau clar pe metalul fragmentat. Bucățile zdrobite ale orașului plutitor, sigilate și etanșeizate cu pereți de protecție împotriva inundațiilor, rămăseseră la suprafață ca niște sicrie plutitoare; salvatorii Mon Calamari și Quarreni se agitau pe segmentele autonome, încercând să le penetreze pentru a-i elibera pe cei dinăuntru.

— Țasta arăta înainte ca Orașul Norilor, spuse Han. Acum arată ca niște rămășițe de la un concasor de gunoi. Arată spre o bucată netedă din învelișul exterior al Orașului Casa Recifului. Crezi că putem ateriza pe secțiunea de acolo?

Lando ridică nonșalant din umeri.

— Nimeni nu ar observa *Șoimul* printre toate celelalte gunoaie.

— Hei, spuse Han.

Lando se uită la el.

— Este nava ta, Han. Mi-aș dori doar să o am pe *Lady Luck* înapoi.

Han coborî *nava* pe resturile de plasteel care se legănau, blocă stabilizatoarele, apoi desfăcu închizătorile ușilor. În timp ce cobora pe rampă, îi scruta pe salvatori pentru a vedea dacă o poate găsi pe Leia. Nu o mai ținuse în brațe de atâta timp.

Ca de obicei, când erau despărțiți cu forța, se gândea la tot felul de lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, promisiuni și vorbe dulci pe care ea le merita, deși de obicei nu reușea să le facă să treacă de înfățișarea lui aspră.

Lando îl urmă și amândoi se holbară la răniții care fuseseră târați pe epava plutitoare a orașului Mon Calamari. Deși valurile se prelingeau pe marginile metalice, deocamdată acestea fuseseră desemnate ca zone de infirmerie, platforme relativ stabile pe care medicii puteau îngriji răniții. Mirosul de sânge și de sare umplea aerul, amestecat cu duhoarea chimică a arsurilor provocate de laser, a metalului

topit stins în mare și a fumului de la incendiile care continuau să ardă.

Din valuri se ridicau Quarrenii cu fețele cu tentacule. Apa se prelingea pe capetele lor în timp ce aduceau componente importante din miezul computerului Orașului Casa Recifului sau obiecte personale salvate din locuințele distruse. Fără îndoială, Quarrenii vor revendica drepturi de salvare pentru tot ce aduceau și vor vinde obiectele personale Mon Calamarilor.

Han stătea cu picioarele larg desfăcute pentru a-și menține mai bine echilibrul pe fragmentul în derivă. Marea agitată făcea ca platforma să se clatine încet, legănându-se în sus și în jos. În cele din urmă, observă un speeder de apă care se apropia de epavă. Leia îl pilota, însoțită de Ackbar și de o femelă Mon Calamari.

Făcu un semn frenetic cu mâna, iar nava se îndreaptă spre el, ajungând lângă fragmentul plutitor. Leia sări din vehicul în timp ce Ackbar îl amara de un ciot de metal sfâșiat. Merse încrezătoare, apoi alergă, păstrându-și echilibrul în timp ce se arunca în brațele lui Han. El o îmbrățișă la pieptul lui în timp ce o săruta iar și iar.

— Mă bucur atât de mult că ești în siguranță!

Ea se uită la el.

— Știu.

— Încetează, spuse Han. Vorbesc serios. Daala a făcut asta, nu-i așa?

— Credem că da, dar încă nu avem nicio dovadă.

El o întrerupse.

— Nu am nicio îndoială în această privință. Daala nu are motive politice – vrea doar să distrugă.

Femela Mon Calamari coborî din speederul de apă și se duse în zona de triaj, aruncând o privire la Mon Calamarii care sângerau, în timp ce mult prea puțini medici încercau să-i îngrijească. Se plimba printre răniți, făcând remarci rapide, ca și cum ar fi putut determina cumva șansele lor de supraviețuire.

Doi medici se străduiau cu disperare să resusciteze un Quarren care avea brațul amputat și pieptul zdrobit. Femela se uită o singură dată la el și spuse:

— Nu va supraviețui și nu puteți face nimic pentru ca el să supraviețuiască.

Cei doi tămăduitori Mon Calamari o priviră și, văzând convingerea absolută de pe chipul ei, se mutară la un alt pacient și îl lăsară pe Quarren să moară.

Ca un înger al vieții și al morții, ea se plimba printre ei, privind, înclinându-și capul și rotindu-și ochii rotunzi Mon Calamari dintr-o parte în alta.

Han o urmărea în timp ce se mișca.

— Cine este?

— Numele ei este Cilghal. Este Ambasadoarea Mon Calamari, spuse Leia, apoi își coborî vocea. Cred că are puteri Jedi. Ea nu știe încă. O să mă asigur că se va duce să-l vadă pe Luke. Leia își îmbrățișă din nou soțul. Mă bucur atât de mult că ai venit.

— Eram pe drum în momentul în care am auzit, răspunse Han. Ridică o sprânceană în timp ce se uita la Lando. Apropo, am mai jucat un mic joc de sabacc pe drum. De data asta am câștigat. Îi oferi un braț soției sale. Vrei să te duc acasă cu nava mea, Leia?

— Șoimul e din nou al tău? spuse ea cu încântare, apoi își strecură brațul pe după al lui. Tot zâmbind, se uită la Lando. Îmi pare rău să aud asta, Lando.

El dădu din umeri.

— A fost doar o modalitate de a scăpa de navă.

Ackbar se cățăără afară din speeder și veni pe epava care se legăna. Își ridică o mână largă pentru a-și acoperi fruntea bombată, în timp ce privea resturile împrăștiate ale orașului Casa Recifului. Han nu se pricepuse niciodată să distingă expresiile de pe fața Amiralului Mon Calamari, dar Ackbar părea devastat.

Se duse la locul unde Ackbar stătea singur.

— Amirale, spuse Han, am auzit ce ai făcut, cum ai anihilat un întreg Distrugător. Bună treabă.

Leia era lângă el în roba ei albă.

— Amirale, victoria ta de aici trebuie să compenseze simplul accident de pe Vortex. Sper că nu vă gândiți să vă întoarceți să vă ascundeți din nou?

Ackbar clătină din capul său masiv.

— Nu, Leia. Mi-ai reamintit un lucru cu insistența ta prietenoasă. Nu sunt genul de persoană care se poate ascunde. Trebuie să fac ceea ce pot – și atât cât pot. Ascunderea este pentru alții. Acțiunea este pentru mine.

Leia puse o mână pe bicepsul gros al Amiralului.

— Mulțumesc, Amirale. Noua Republică are nevoie de tine, spuse ea.

Dar Ackbar clătină din cap.

— Nu, Leia, nu mă voi întoarce pe Coruscant. După acest atac, văd cât de mult are nevoie de mine propriul meu popor. Trebuie să rămân aici, pe Mon Calamari, pentru a-mi ajuta poporul să reclădească, pentru a-și întări civilizația și pentru a-și întări apărarea împotriva viitoarelor atacuri Imperiale. Încă nu ne-am revenit după atacul *Devastatoarelor de Lumi*, iar acum o nouă flotă a distrus orașele noastre plutitoare. Nu pot să părăsesc Mon Calamari acum. Își întoarse ochii circulari spre cerul plumburiu și spuse: Această planetă este casa mea. Acesta este poporul meu. Trebuie să-mi dedic energiile pentru a-i ajuta.

Han își strecură brațul în jurul taliei Liei și o strânse în brațe. O simțea încordată și rece; știa exact la ce se gândea.

— Înțeleg... Ackbar, zise Leia, renunțând în cele din urmă la titlul său militar.

Han îi simți tensiunea, știind cât de mult o răvășise pierderea lui Ackbar. O apucă de umăr, simțind corzile de fier ale tensiunii care se unduiau sub pielea ei netedă. Cu refuzul lui Ackbar de a se întoarce pe Coruscant și cu Mon Mothma tot mai slăbită pe zi ce trecea, asta însemna că Leia trebuia să înfrunte singură toate problemele Noii Republici.

Capitolul 23

Lumina zilei strălucea prin luminatoarele dreptunghiulare ale Marelui Templu. Kyp stătea pe o bancă de piatră incomodă din marea sală de audiență, ascultându-l pe Maestrul Skywalker. Se prefăcea că este atent, deși devenea din ce în ce mai dificil pe măsură ce stima lui pentru cunoștințele lui Skywalker se risipea.

Ceilalți ucenici Jedi stăteau atenți în timp ce Maestrul Skywalker așezase micul Holocron alb pe pedestalul său. Acesta spunea încă o poveste despre vechii Cavaleri Jedi, laudând aventurile lor eroice, luptele lor împotriva părții întunecate – toate, în cele din urmă, fără efect, pentru că Împăratul și Darth Vader fuseseră mai puternici decât Cavalerii Jedi, distrugându-i.

Skywalker refuza să învețe din acel eșec. Dacă voia ca noii Cavaleri Jedi să devină mai puternici, trebuia să le descopere noi abilități, să facă Ordinul său suficient de puternic pentru a rezista unei epurări precum cea a lui Vader. Exar Kun îi arătase lui Kyp căile Sith. Dar Maestrul Skywalker nu ar fi adoptat niciodată acele învățături. Kyp se întrebă de ce se mai obosea să-l mai asculte. Părea atât de slab, de indecis. Ceilalți ucenici reprezentau un potențial izvor de putere. Învățaseră cum să se folosească de Forță, dar nu trecuseră mai departe de nivelul de începători, simpli magicieni, jucând un rol prea mare pentru oricare dintre ei. Refuzau să tragă cu ochiul în spatele ușilor unei puteri mai mari; dar lui Kyp nu-i era frică. Putea face față responsabilității.

Un alt gardian holografic al Holocronului apărură și începu să spună povestea despre cum devenise Jedi tânărul Yoda. Kyp își înăbuși un căscat, incapabil să înțeleagă de ce trebuia să tot urmărească acele istorii banale. Își întoarse capul pentru a se uita la pereții uriașului templu de piatră. În mintea lui încerca să-și imagineze marele Război Sith de acum patru mii de ani. Se gândi la rasa Massassi, cu pielea umedă, aservită lui Exar Kun, folosită de acesta ca unealtă pentru a ridica templele pe care le reconstruise din înregistrările Sith mai vechi și uitate. Kun revitalizase învățăturile întunecate, acordându-și titlul de Lord Întunecat Sith, o tradiție transmisă până la Darth Vader, care fusese ultimul Lord Sith. Templele lui Exar Kun fuseseră ridicate pe Yavin 4 – ultimul loc de odihnă arheologic al incredibil de vechiului neam Sith – ca puncte focale pentru puterea sa. Kun domnise aici, pe luna junglă, controlând forțele care aproape că înfrânseseră Vechea Republică. Dar războinicul Jedi Ulic Qel-Droma îl trădase; și toți Cavalerii Jedi uniți atacaseră într-o ultimă bătălie pe Yavin 4, exterminându-i pe localnicii Massassi, distrugând majoritatea templelor Sith și spulberând cea mai mare parte a pădurii tropicale într-un distrugere provenită din ceruri. Dar Exar Kun reușise să își încorseteze spiritul aici, așteptând patru mii de ani până când veniseră alți Jedi să îl trezească...

Kyp se foia și se prefăcea că este atent. Camera templului părea extrem de încinsă. Holocronul continua să zumzăie întruna.

Luke asculta cu un zâmbet beatific, iar ceilalți studenți continuau să observe imaginile. Kyp se holbă la pereți și se întrebă de ce se afla acolo.

Pe măsură ce noaptea cădea peste junglele de pe Yavin 4, Luke Skywalker se așeză și își permise să se relaxeze într-una dintre sălile de întâlnire. Mai mică decât marea sală de audiențe, aceasta avea tavane arcuite din piatră și mese lustruite, alături de mobila utilă lăsată în urmă de ocupația Rebelilor. Lămpi luminoase strălucitoare atârnavă în aplice vechi de torțe. Simțea cum oboseala din oase i se infiltra în corp și cum foamea îi rodea stomacul. Ucenicii se relaxau, reîncărcându-și energia mentală. Toată ziua, Luke îi supraveghease la antrenamentele de levitație, la exercițiile de Forță, la vizualizarea bătăliilor și conflictelor, perceperea altor animale și creaturi din pădure, învățarea istoriei Jedi din Holocron. Era mulțumit de cât de bine se descurcau; deși moartea lui Gantoris încă se simțea ca o rană deschisă, vedea că ceilalți elevi ai săi făceau progrese mari. Se simțea încrezător în capacitatea sa de a-i aduce înapoi pe Cavalerii Jedi.

Unul dintre cursanți, Tionne, stătea într-un colț, pregătindu-se să cânte la un instrument muzical cu coarde: două cutii de rezonanță goale separate de un ax prevăzut cu corzi tonale.

— Aceasta este balada lui Nomi Sunrider, spuse ea, unul dintre Cavalerii Jedi din vremuri demult apuse.

Zâmbi. Părul lung și argintiu îi curgea pe umeri, atârându-i până la piept și despicându-se ca un râu de spumă albă pe spate. Ochii ei mici și apropiați sclipeau cu o strălucire fină de culoarea perlei. Nasul îi era mic, iar maxilarul pătrășos. Lui Luke i se părea mai mult exotică decât frumoasă. Tionne avea o mare pasiune pentru vechile legende, balade și istorii Jedi. Chiar înainte ca Luke să o găsească, își dedicase viața reînvierii vechilor povești, scoțându-le din arhive și popularizându-le. Luke testase talentul Jedi al lui Tionne și, deși potențialul ei era poate mai mic decât al celorlalți elevi, compensa prin devotament și un entuziasm absolut.

Ceilalți găsiră scaune, bănci sau pur și simplu un loc neted pe podea pentru a o asculta pe Tionne cântând. Ea ținea instrumentul în poală și, în timp ce ucenicii o ascultau, ciupea corzile cu ambele mâini, creând o muzică cu ecou care hrănea și însuflețea versurile pe măsură ce cânta.

Luke închise ochii și îi ascultă povestea despre tânăra Nomi Sunrider, care, după uciderea soțului ei, urmasă antrenamentul Jedi care îi fusese predestinat. Nomi devenise un personaj esențial în devastatorul Război Sith care asmuțise Jedii împotriva altor Jedi în zilele străvechi ale Vechii Republici.

Luke zâmbi în timp ce asculta muzica, notele care rezonau, vocea blândă și suavă a lui Tionne, care cânta cu pasiune. Din cealaltă parte a camerei, auzi o agitație neliniștită și se întoarse să-l vadă pe Kyp Durron, cu fața lui furtunoasă și încruntată. Tânărul suspină, se încruntă din nou și, în cele din urmă, se ridică în picioare, întrerupând cântecul lui Tionne.

— Aș vrea să nu mai perpetuezi povestea asta ridicolă, spuse Kyp. Nomi Sunrider a fost o victimă. A luptat în Războaiele Sith fără să înțeleagă vreodată despre ce erau luptele. I-a ascultat orbește pe Maeștrii ei Jedi, care se temeau pentru că Exar Kun descoperise o modalitate prin care Jedii își puteau spori puterea.

Tionne își așeză instrumentul muzical pe dale și își strânse genunchii prin țesătura robei. Fața ei părea răvășită, ochii ei mici sclipind de confuzie.

— Despre ce vorbești? Vocea ei era îngroșată de descurajare. Am petrecut

săptămâni întregi reconstruind această legendă. Toată lumea de aici știa ce făceam. Dacă aveai alte informații, Kyp, de ce nu mi le-ai împărtășit?

— De unde ai învățat toată această istorie, Kyp? spuse Luke, ridicându-se în picioare.

Își puse mâinile în șolduri, încercând să-l privească fix pe Kyp. Tânărul devenise din ce în ce mai vulcanic pe măsură ce dobândea cunoștințe Jedi. *Calm, trebuie să fii calm*, spusese Yoda, dar Luke nu știa cum să-l facă pe Kyp să fie calm.

Kyp aruncă o privire peste ceilalți elevi, care îl priveau cu uimire.

— Dacă Războiul Sith ar fi decurs altfel, spuse el, poate că Ordinul Jedi ar fi învățat cum să se apere atunci când Darth Vader a venit la vânătoare și nu ar fi fost măcelăriți cu toții. Jedii nu ar fi căzut niciodată, iar noi nu ne-am fi aflat aici, învățați de cineva care nu știe mai mult decât noi.

Luke rămase neclintit.

— Kyp, spune-mi unde ai învățat toate astea.

Kyp își strânse buzele și își îngustă ochii. Inspiră adânc de câteva ori, iar Luke simți agitația din interiorul lui, ca și cum mintea îi lucra rapid pentru a găsi un răspuns.

— Și eu pot folosi Holocronul, spuse el. După cum ne tot spune Maestrul Skywalker, suntem cu toții obligați să învățăm tot ce putem.

Luke nu credea cuvintele tânărului, dar înainte să poată pune o altă întrebare, R2 intră în trombă, vâjâind și ciripind alarmat. Luke descifră o parte din limbajul electronic.

— N-ai idee cine este? spuse el.

R2 fluieră un tril negativ descrescător.

— Avem un vizitator, anunță Luke. O navă coboară chiar acum pe platforma de aterizare. Ieșim să îl întâmpinăm pe pilot? Se întoarce pentru a pune o mână fermă pe umărul lui Kyp, dar tânărul dădu din umeri. Vom discuta asta mai târziu, Kyp.

Ușurat că avea o distragere a atenției care să spulbere tensiunea, Luke deschise drumul. Ceilalți elevi îl urmară pe treptele de piatră și prin hangar până la platforma de aterizare eliberată. O mică navă personală de luptă Z-95 Headhunter, un crucișător elegant folosit adesea de contrabandiști – făcu un cerc și coborî ușor în lumină. Ceilalți elevi stăteau la marginea platformei, însă Luke înaintă.

Trapele cabinei de pilotaj se ridicară ca aripile unei insecte mari și pilotul ieși. Luke văzu un costum argintiu și elegant care dezvăluia curbele corpului unei tinere femei. Ea coborî, își scoase casca opacă și își scutură părul brun-roșcat închis. Fața ei ascuțită fusese cândva înclăștată de determinare, dar acum părea mai blândă, ochii mai mari, iar buzele ei pline nu erau total neobișnuite cu zâmbetul.

— Mara Jade, spuse Luke.

Ea își îndesă casca sub brațul stâng, strângând-o de cutia toracică.

— Bună, Luke. Ea îl privi cu doar o urmă de expresie prietenoasă, apoi își ridică sprâncenele. Sau acum trebuie să-ți spun *Maestre Skywalker*?

Luke ridică din umeri, întinzând brațele pentru a o întâmpina.

— Asta depinde de motivul pentru care te afli aici.

Lăsă deschis în urma ei Headhunterul în timp ce traversa luminișul pentru a-i strânge mâna în semn de salut. Apoi se răsuci într-o manevră în stil militar pentru a-i privi pe cei doisprezece elevi care veniseră la centrul de antrenament al lui Luke.

— Mi-ai spus că am capacitatea de a folosi Forța, spuse ea. Am venit aici să

învăţ mai multe. Puterile Jedi m-ar putea ajuta să conduc breasla contrabandiştilor.

Deschise o pungă flexibilă de lângă ea şi scoase un pachet cu pliuri de pânză microcompactate, mai mare decât ar fi putut crede Luke că ar încăpea într-un pachet micuţ. Scutură faldurile maronii, desfăcându-şi veşmântul. Se uită la veşmintele identice de pe toţi cursanţii lui Luke şi apoi se întoarse spre el.

— Vezi, spuse ea. Mi-am adus chiar şi o robă Jedi.

* * *

Pe deasupra mesei generoase de tocană condimentată şi boluri cu verdeţuri comestibile tocate, Luke o privi pe Mara Jade cum mânca de parcă ar fi fost lihnită. Luke savura fiecare îmbucătură, simţind nutrienţii şi energiile pe măsură ce îi pătrundeau încet în corp.

— Noua Republică se bazează pe Cavalerii tăi Jedi, Luke, iar lucrurile se înrăutăţesc mult acolo, spuse ea.

Luke se aplecă în faţă, împletindu-şi degetele şi încercând să capteze ecourile emoţiilor ei.

— Ce se întâmplă? spuse el. Suntem înfometaţi după veşti.

— Ei bine, spuse Mara Jade, mestecând încă o gură de verdeţuri. Înghiţi şi luă un pahar cu apă rece de izvor, încruntându-se la ea ca şi cum s-ar fi aşteptat la altceva. Amiralul Daala şi-a continuat atacurile. Nu pare să fie aliată cu niciunul dintre Lorzii Războinici Imperiali. Din câte ne putem da seama, încearcă doar să provoace cât mai multe pagube oricui se opune Imperiului – şi chiar provoacă multe pagube. Ştii că a lovit câteva nave de aprovizionare, distrugându-le în spaţiu? A distrus noua colonie de pe Dantooine.

— Dantooine! spuse Luke.

Mara se uită la el.

— Da, nu cumva unul dintre studenţii tăi făcea parte din acel grup de oameni?

Luke rămase nemişcat. Unii dintre cursanţi oftară şocaţi. Mintea i se învătea, gândindu-se la toţi refugiaţii pe care îi ajutase să se mute într-un loc presupus sigur de pe lumea perfidă Eol Sha. Iar acum fuseseră nimiciţi.

— Nu mai este, spuse el. Gantoris a murit. A fost... nepregătit pentru puterile pe care a încercat să le folosească.

Mara Jade îşi ridică sprâncenele subţiri, aşteptând ca el să explice mai departe. Când Luke nu mai spuse nimic, ea continuă.

— Cea mai gravă parte a fost când Daala a lovit lumea Mon Calamari. Se pare că a vrut să distrugă şantierul naval aflate pe orbită, dar Amiralul Ackbar i-a recunoscut tactica. I-a distrus unul dintre cele trei Distrugătoare – şi totuşi Daala a reuşit să scufunde două oraşe plutitoare Mon Calamari. Au murit mii de persoane.

Kyp Durrone se ridică în picioare la capătul celălalt al mesei lungi.

— Daala a pierdut încă unul dintre Distrugătoare?

Mara Jade îl privi ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată pe tânărul brunet.

— Mai are două Distrugătoare şi nu are inhibiţii. Amiralul Daala încă poate provoca distrugerii incredibile şi are o armă pe care nimeni altcineva nu pare să o aibă: ştie că nu are nimic de pierdut.

— Ar fi trebuit să mă sacrific, spuse Kyp. Aş fi putut să o omor cu mâinile goale când eram pe *Gorgonă*. Îşi coborî vocea, relatând povestea pe care Luke o ştia

deja. I-am furat de sub nas *Zdrobitorul de Soare* și am irosit ocazia. Aveam o armă care ar fi putut da o lovitură decisivă împotriva lumilor încă loiale Imperiului... dar ce am făcut cu ea? Am aruncat *Zdrobitorul de Soare* într-o planetă gazoasă de unde nu ne va fi de niciun ajutor.

— Calmează-te, spuse Luke.

Îi făcu semn lui Kyp să se așeze la loc, dar băiatul își puse mâinile pe masa de piatră vălurită, aplecându-se pentru a-l privi fix pe Luke.

— Amenințarea Imperială nu va dispărea! spuse el. Dacă ne punem în comun puterile Jedi, putem readuce la viață *Zdrobitorul de Soare*, să-l smulgem din miezul lui Yavin. Putem să-l luăm și să mergem să-i vânăm pe Imperiali. Ce misiune ar putea fi mai clară pentru noi? De ce ne ascundem aici, pe această lună înapoiată?

Făcu o pauză, furios. Când ceilalți elevi se uitară la el, Kyp îi privi la rândul lui.

— Sunteți cu toții proști? strigă el. Nu ne permitem luxul de a ne perfecționa abilitățile de levitație, de a menține pietrele în echilibru sau de a simți rozătoarele din junglă. La ce ne ajută toate astea? Dacă nu avem de gând să ne folosim puterile pentru a ajuta Noua Republică, atunci de ce ne mai deranjăm?

Luke se uită la Mara Jade, care părea foarte interesată de acea discuție. Își concentră din nou atenția asupra lui Kyp. Mâncarea tânărului era practic neatinsă.

— Pentru că nu asta este calea Jedi, spuse Luke. Ai studiat Codul. Știi cum trebuie să abordăm o situație dificilă. Jedi nu se apucă să distrugă cu nesăbuiță.

Kyp îi întoarse spatele lui Luke și porni furtunos spre ușa sălii de mese. La intrarea arcuită din piatră a încăperii, Kyp se răsuci și spuse:

— Dacă nu ne folosim puterea, atunci la fel de bine am putea să nu o avem. Trădăm Forța prin lașitatea noastră. Strânse din dinți, iar cuvintele îi ieșiră mult mai încet. Nu sunt sigur ce altceva mai pot învăța aici, Maestre Skywalker.

Cu asta, dispăru pe coridor.

* * *

Kyp simțea cum pielea îi furnică de o putere abia stăpânită, ca și cum sângele ar fi început să clocotească în interiorul lui. Se deplasa pe coridoarele templului ca un proiectil și, când ajunse la ușa grea a camerei sale, se folosi de Forța pentru a o trânti și izbi de peretele îndepărtat cu destulă putere pentru a desprinde o așchie lungă de piatră din blocuri.

Cum a putut vreodată să-l admire pe Maestrul Skywalker? Ce văzuse Han Solo în el ca prieten? Maestrul Jedi era orb la realitate, ignorând problemele, acoperindu-și ochii cu mantia sa Jedi și refuzând să-și folosească propriile puteri pentru binele Noii Republici! Imperiul reprezenta în continuare o amenințare, așa cum demonstrau atacurile Daalei pe Mon Calamari și Dantooine – dacă Skywalker refuza să își folosească puterile pentru a nimici inamicul, atunci poate că propriile sale convingeri nu erau suficient de puternice. Dar ale lui erau. Nu mai putea rămâne la Academia Jedi. Trase de gulerul robei sale pentru a o rupe. Din ascunzătoarea sa de obiecte personale, scoase geanta în care se afla pelerina neagră și vaporosă pe care i-o dăduse Han ca dar de adio. În timpul antrenamentului său la *praxeum*, se mulțumise să poarte haina veche și aspră pe care i-o pusese la dispoziție Maestrul Skywalker. Dar acum nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea.

Exar Kun îi arătase cum să dezlănțuie mari puteri. Kyp nu avea încredere în

Lordul Sith, dar nu putea nega adevărul a ceea ce îl învăța *omul întunecat*. Kyp putea să vadă cum funcționa cu adevărat puterea. Deocamdată trebuia să se retragă pentru a medita și a rândui gândurile contradictorii din mintea sa.

Deschise geanta pentru a se uita la pelerina neagră. O pereche de rozătoare mici, rapide ca fulgerul, ieșiră din cuibul lor din veșmânt și dispărură ca un lichid fierbinte printr-o crăpătură din zidul de piatră. Alarmat, Kyp își pierdu pentru o clipă controlul furiei și lansă o descărcare arzătoare de energie care urmări cele două rozătoare prin tunelurile înguste și le incineră în timp ce fugeau. Oasele înnegrite se rostogoliră în față odată cu impulsul, apoi se prăbușiră în praf în tunelul de piatră.

Fără să le mai acorde atenție, Kyp scoase pelerina curgătoare, ținând-o în față lui. Firele sale reflectorizante încorporate scânteiau ca și cum ar fi avut o putere ascunsă. Kyp o înfășură în jurul său și își strânse câteva dintre celelalte bunuri.

Trebuia să plece departe. Trebuia să gândească. Trebuia să fie puternic.

* * *

Mai târziu în acea seară, când R2 porni toate alarmele, Luke se trezi instantaneu. Alergă pe coridoare până în afara zonei de aterizare. Mara Jade alerga alături de el, deja alertă, ca și cum ar fi avut o idee bună despre ceea ce se întâmpla.

Ochii lui Luke se adaptară rapid la cerul plin de stele, care era neclar și palid în sud, cu strălucirea gigantului gazos Yavin pe cer. Mara și Luke se aflau în fața ușilor întredeschise ale hangarului, în timp ce priveau cum se ridica de pe pista de aterizare Z-95 Headhunterul ei, cu toate luminile de funcționare stinse.

— Îmi fură nava! strigă Mara Jade.

Motoarele subluminate ale Headhunterului intrară în funcțiune, arzând în alb în spatele navei în timp ce aceasta se îndrepta spre cer.

Luke clătină din cap, neîncrezător, și își dădu seama că întinse inconștient o mână, făcându-i semn lui Kyp Durrone să se întoarcă.

Micuța navă deveni o dungă albă de lumină care se micșora din ce în ce mai mult pe măsură ce ajungea pe orbită, apoi pornea printre stele.

Luke simți un gol devastator, știind că pierduse pentru totdeauna încă unul dintre elevii săi Jedi.

Capitolul 24

Fiecare dală strălucea. Fiecare coloană Imperială fusese curățată lună. Fiecare stindard colorat reprezentând cele mai loiale lumi ale Imperiului atârna absolut drept, fără nicio încrețitură. Totul era în perfectă ordine în principala citadelă a Academiei Militare Imperiale de pe Carida.

Ambasadorul Furgan aprobă din cap. Era exact așa cum îi plăcea.

Trei sute de soldați din trupele de șoc stăteau drepti în sala plină de ecouri, nemișcați în rânduri perfecte, cu armurile lor albe strălucind ca niște oase lustruite. Erau mașini militare identice, intens antrenate, precise și perfecționate. Acești soldați erau cei mai buni dintre cei mai buni din Academie. Doar cei mai buni recruți Imperiali începeau antrenamentele pentru a fi soldați în trupele de șoc, iar acești trei sute excelau din toate punctele de vedere.

Ambasadorul Furgan se îndreptă spre podium pentru a li se adresa. Mirosul uleiurilor și al cerii de pe lemnul sintetic părea puternic în aerul altfel sterilizat. Furgan se îndreptă de spate, încercând să pară mai mare decât îi permitea statura sa corpulentă. Căștile albe se întoarseră la unison pentru a-l urmări prin ochelarii negri.

— Trupe Imperiale, spuse el, ați fost aleși pentru cea mai importantă misiune de la moartea iubitului nostru Împărat. Ați îndurat greutăți și ați trecut multe teste în timpul instruirii voastre. V-am ales ca fiind elita, cei mai buni cursanți rămași pe Carida.

Nu se mișcă și nu se felicită unul pe celălalt. Rămăseseră ca niște rânduri de statui – ceea ce atestă în sine temeinicia antrenamentului lor.

De când aflase coordonatele mult așteptate ale planetei secrete Anoth, Furgan plănuiise operațiunea cu o prudență extremă. Studiase datele de personal ale miilor de oameni din cele mai bune trupe ale sale. Analizase înregistrările exercițiilor lor de antrenament: simulări de luptă pe ghețurile aspre ale Caridei; asedii prelungite în deșerturile fierbinți și lipsite de apă; excursii de supraviețuire în junglă, prin păduri tropicale dense și neexplorate, pline de prădători primitivi, plante carnivore și insecte otrăvitoare. Furgan selectase numele acelor soldați care dăduseră dovadă de cea mai mare rezistență, de cea mai mare inițiativă, de cele mai mari succese, dublate de cea mai puternică dorință de a urma orice ordin. Era mândru de forța sa de asalt.

— Am obținut informații secrete cu privire la locația unui anumit copil. Un copil cu un potențial enorm de utilizare a Forței. Făcu o pauză, așteptându-se să-i audă gemând, dar soldații nu scoaseră niciun sunet. Acest copil este fiul Leiei Organa Solo, Ministrul de Stat al Noii Republici. Dacă am captura acest copil, am da o lovitură psihologică enormă Rebeliunii – dar, dincolo de asta, acest băiat este nepotul lui Darth Vader.

În sfârșit, i se păru că aude un murmur de frică superstițioasă sau de uimire.

— Acest copil ar putea fi extrem de valoros pentru renașterea Imperiului. Un copil ca acesta, crescut cum trebuie și instruit corespunzător, ar putea deveni un succesor demn al Împăratului Palatine.

Furgan continuă să vorbească, mai repede acum, căci simțea emoția din el.

Era mai mult decât un simplu ambasador; plănuia să meargă el însuși în acest asalt. Nu se va expune în niciun fel în timpul atacului, bineînțeles, dar va fi acolo pentru a-l răpi pe tânărul copil pe nume Anakin.

— Șefii unităților voastre vă vor da misiuni specifice. Această expediție este momentan în curs de aprovizionare. Am asigurat transportoarele pentru a vă duce la locația secretă a acestei lumi. Furgan își permise un zâmbet larg cu buzele sale groase și violacee. De asemenea, am plăcerea să vă anunț că acest asalt va marca prima utilizare în luptă a noilor noastre MT-AT⁵, pe care v-ați antrenat în ultimele luni. Asta e tot. Trăiască Împăratul!

Răspunsul tunător al vocilor filtrate ale soldaților se auzi, zguduind sala.

— Trăiască Împăratul!

Furgan se strecură în spatele perdelelor purpurii atârinate, spre o pasarelă care ducea pe coridoare goale, iluminate, spre biroul său securizat. În cabinetul său, închise ușa blindată și o sigilă cu o încuietore cifrată. Dădu la o parte modelele și planurile noilor vehicule de atac MT-AT. Se simțea extrem de mulțumit de el însuși și nerăbdător să înceapă asaltul.

Stând pe Carida în toți acei ani de agitație, Furgan fusese supărat pe toți Comandanții Imperiali certăreți de după moartea Împăratului. Mulți dintre Lorzii Războinici din sistemele Nucleului erau extrem de puternici, dar își petreceau timpul luptând pentru dominație și pentru rămășițele flotei Imperiale, în loc să lupte împotriva adevăratul lor dușman, Rebeliunea. Marele Amiral Thrawn păruse a fi cea mai mare speranță a lor, dar fusese învins, iar un an mai târziu, fusese învins chiar și Împăratul înviat. Vidul de putere lăsase forțele Imperiale fără conducere, fără scop, luptând doar pentru propriile lor interese.

Chiar și această nouă amenințare surpriză a Amiralului renegat Daala îl deranja pe Furgan. Cel puțin Daala le dăduse Distrugătoarelor ei o întrebuințare adecvată, atacând lumile Rebelilor și creând cât mai multe probleme. Dar Daala nu avea un plan, nici vreo strategie care să-i aducă succesul final. Era pur și simplu o bătăușă, lovind țintă după țintă doar pentru satisfacția de a provoca durere.

Furgan descoperise cu surprindere că Daala însăși fusese antrenată pe Carida. Scotocind prin arhivele vechi, descoperise multe acțiuni disciplinare împotriva ei și chiar muștrări la dosar. Încă de pe atunci fusese o nonconformistă, cu performanțe admirabile, dar refuzând să-și învețe locul, și insistând că merita să fie promovată în locul altora. Nu avea nicio înregistrare a avansării ei la gradul de amiral, dar Mofful Tarkin o transferase în personalul său imediat după una dintre scurtele sale inspecții. Din acel moment, Furgan nu mai găsisese alte informații despre Daala.

Îl înfuria faptul că acea femeie Amiral își continua atacurile asupra Rebeliunii fără să încerce măcar să ia legătura cu Carida. Poate că Daala se considera o justițiară, însă Imperiul avea nevoie ca soldații săi să lupte ca părți ale unui întreg imens. Imperiul nu avea nevoie de justițieri.

Furgan încercase să ia legătura cu unii dintre ceilalți Comandanți Imperiali luptători pentru a face rost de nave capitale pentru asaltul său asupra lumii Anoth. Împăratul, Marele Amiral Thrawn și alții luaseră deja majoritatea navelor disponibile pe Carida. Pe planeta de antrenament militar, Furgan avea acces la unele dintre cele mai sofisticate arme și soldați din întreaga galaxie – dar din cauza certurilor perpetue

⁵ MT-AT – Mountain Terrain Armored Transports – Transportoare Blindate pentru Terenuri Montane.

dintre Armata Imperială și Marina Imperială, nu avea unde să se îndrepte cu trupele sale. Acest lucru îl lăsa în situația de a se afla pe cea mai bine înarmată – dar inutilă – planetă încă loială Imperiului.

Se jucă absent cu unul dintre modelele articulate ale vehiculului de luptă MT-AT. Ar fi fost fascinant să vadă minunata mașină nouă în funcțiune. Chiar și după moartea Împăratului, loialitatea sa față de Imperiu și de Noul Ordin nu fusese niciodată zdruncinată, nici măcar puțin. Continua să facă tot posibilul pentru a da lovituri vitale Noii Republici, într-un fel sau altul. Era încântat să urmărească rapoartele indirecte care îi ofereau dovezi ale progresului inexorabil al *bolii misterioase* a lui Mon Mothma. Ea avea să moară în scurt timp.

Și de îndată ce Furgan îl avea în posesie pe nepotul lui Darth Vader, toți cei care încă mai erau loiali Imperiului vor trebui să-l asculte.

Capitolul 25

Când Wedge Antilles nu o putu vedea, Qwi Xux aruncă o privire la coordonatele afișate pe panoul său de navigație. Așezată pe scaunul copilotului iahtului spațial personal deghizat, Qwi își folosi degetele agile pentru a introduce coordonatele în computerul de navigație, solicitând un afișaj complet.

Wedge își întoarse privirea de la câmpul stelar și observă ce făcea.

— Hei! spuse el, apoi rânji cu sfială în timp ce-și cobora privirea. Asta trebuia să fie o surpriză.

Qwi râse cu o cascadă de tonuri muzicale scurte.

— Am vrut doar să știu numele planetei. Se încruntă în timp ce privea rezultatul. Ithor? N-am auzit niciodată de ea.

Wedge chicoti și se întinse să o strângă de umărul ei subțire. Ea simți căldura atingerii lui timp de câteva clipe după ce el își retrase mâna.

— Qwi, tu nu ai auzit de majoritatea locurilor din galaxie. Ți-ai petrecut întreaga viață închisă în *Instalația din Foale*.

— Ithor este un loc frumos? întrebă ea.

El suspină.

— Este frumos. O lume naturală imaculată, acoperită de păduri și jungle, râuri și cascade. Vom fi incognito și nu va trebui să-ți faci griji că va ști cineva cine ești.

Qwi privi în jur la panourile de control cu margini metalice ale iahtului spațial, la țesătura sintetică a scaunelor care părea atât de netedă și moale. Simțea mirosul aerului recirculat. Qwi trăise ani de zile într-un mediu complet închis; nu știa nimic despre plante, animale și alte forme de viață. Spera că va fi fascinant.

— Ești sigur că vom fi în siguranță? întrebă ea, înghițind în sec.

Cel mai mare coșmar al ei era că vreun spion Imperial ar putea să o captureze și să o târască înapoi în laboratorul de cercetare de la găurile negre, unde îi vor extrage din cap cunoștințele despre arme, indiferent cât de mult s-ar fi împotrivit.

— Da, spuse Wedge după o pauză lungă. Ithor este un paradis izolat. Este o lume în care multe cupluri tinere – făcu o pauză, apoi înghiți în sec ca și cum ar fi fost jenat de cuvântul pe care tocmai îl rostise – ăă, *turiști* merg în vacanță. Multe ființe vin și pleacă, iar Ithorienii îi primesc pe toți. Imperiul a impus o blocadă pe această lume în timpul Rebeliunii, provocând unele pagube ca o demonstrație de forță. Dar după ce unul dintre Ithorienii a oferit Imperiului acces la informațiile despre agricultură și clonare pe care le doreau, Ithor a fost practic lăsată în pace.

Wedge privi spre câmpul stelar unde soarele strălucitor al sistemului Ithorian strălucea de un albastru albicios. Crescu puterea motoarelor subluminate și le direcționează spre o planetă de un verde strălucitor, cu nervuri albastre și învăluită de nori albi.

— Prefă-te că suntem în vacanță, spuse Wedge. Vom fi turiști, iar eu îți voi arăta ce ai pierdut. Nu mă pot gândi la un loc mai bun pentru a începe.

— Chiar aștept cu nerăbdare.

Qwi îi zâmbi cu căldură. Wedge roși, apoi păru să se concentreze cu furie

asupra sarcinii relativ simple de a intra pe o orbită joasă.

Qwi își așeză degetele de un albastru palid pe hubloul lateral în timp ce privea la priveliștile luxuriante de dedesubt. Nu mai văzuse niciodată un peisaj atât de exotic, atât de diferit față de camerele sterile cu pereți albi din *Instalația din Foale*. Sub ea, pe sub vârfurile copacilor unui paradis tropical, râuri largi se învolburau în torente albe rapide, în timp ce curgeau peste stâncile sparte. Iahtul spațial trecu pe deasupra unor pajiști largi acoperite de culori strălucitoare, cu flori roșii și galbene, albastre și violete. Simpla vibrație a vegetației îi uimea ochii.

Trecură pe deasupra unui lanț de lacuri ovale care străluceau și reflectau lumina soarelui, precum șirul de bijuterii de pe colierul pe care Wedge i-l făcuse cadou cu câteva zile în urmă. În partea de sus, cerul era de culoarea lavandei stinse.

— Frumos, spuse ea.

— Ți-am spus, fu de acord Wedge, oferindu-i o jumătate de zâmbet. Poți avea încredere în mine.

Ea se uită la el, apoi clipi din ochii ei de un albastru intens.

— Da, Wedge, am încredere în tine.

El își dresă gâtul și se întoarse repede, arătând spre fereastra din față.

— Ithorienii nu permit nicio deteriorare a mediului lor, spuse el ca și cum ar fi citit un rezumat de date. De fapt, ei consideră că este un sacrilegiu chiar și să pui piciorul pe pământul junglei lor mamă.

— Atunci cum trăiesc? întrebă Qwi.

— Uite, spuse Wedge.

În timp ce se avântau deasupra vârfurilor copacilor, Qwi zări o formă ciudată apărând la orizont, devenind rapid mai mare pe măsură ce se apropiau.

— Este un oraș? întrebă ea.

— Mai mult decât un oraș, răspunse Wedge, este un întreg mediu închis. Ithorienii îl numesc *Golful Tafanda*.

Construcția enormă în formă de disc se mărea pentru a le umple fereastra din față, părând din ce în ce mai mare, ca o monedă groasă cu diametrul mai mare decât întreaga *Instalație din Foale*. Deși orașul părea a fi făcut din plasteel, părea, de asemenea, să fie parțial viu. Un haos de platforme, punți de zbor, antene de transmisie și mașinării mobile împânzeau corpul exterior al orașului plutitor Ithorian – dar suprafețele expuse erau acoperite cu mușchi care atârna; copacii mari creșteau din buzunare speciale de pe pereții laterali, ridicându-se spre cer și părând mai groși și mai verzi decât turnurile metalice.

Pe suprafața plană superioară a discului, cupolele seră străluceau ca o mie de ochi în soare. Qwi putea să vadă prin domurile transparente grădini botanice dense, în rânduri atent îngrijite. Navele mici zburau ca niște țânțari în jurul porturilor de aterizare și al calelor de marfă.

Sub *Golful Tafanda*, grupuri de propulsoare repulsorlift răspândite aleatoriu mențineau întregul oraș plutitor deasupra vârfurilor copacilor, aruncând o umbră eliptică peste suprafața plină de vegetație. Orașul Ithorian plutea încet în derivă pe un curs rătăcitor, fără o destinație anume și fără să atingă pământul sacru.

Wedge introduse solicitarea de coordonate pentru aterizare și i se răspunse cu o voce ciudată cu ecou, care, după părerea lui Qwi, semăna cu cineva care vorbea printr-un tub lung și gol. După o clipă, sistemul de comunicații răsună din nou, vocea – sau era o altă voce? – schimbând coordonatele.

— Scuzați-ne pentru omisiune, domnule. Un reprezentant special se va întâlni cu dumneavoastră la zona de aterizare. Sperăm să vă bucurați de șederea aici, pe planeta noastră natală.

Wedge privi cu suspiciune unitatea de comunicații.

— De ce ne-ar acorda un tratament special? o întrebă el lui Qwi. Nimeni n-ar trebui să știe cine suntem cu adevărat.

Qwi se uită în jur și, dintr-o dată, cabina de pilotaj a iahtului păru mai mică.

— Crezi că suntem în pericol? Ar trebui să ne întoarcem și să găsim un alt loc unde să mergem?

Părea că asta era într-adevăr ceea ce dorea Wedge să facă.

— Nu, este în regulă, spuse el cu curaj. Te pot proteja. Nu-ți face griji.

Aterizară în zona indicată, iar Wedge întinse rampa pentru pasageri. Cobori primul pe pasarelă și se întinse pentru a o lua pe Qwi de mână, conducând-o ușor. Ea ar fi putut să coboare singură, dar îi plăcea atenția pe care i-o acorda el.

În jurul iahtului erau copaci cu coajă cenușie, cu ramuri joase, care se întindeau pentru a forma o platformă lungă și plată. Frunzele erau presărate cu flori albe și albastre strălucitoare. Privind în jurul ei, Qwi inspiră adânc aerul umed. Totul mirosea a proaspăt și viu, fiind însuflețit de o simfonie de parfumuri care îi speria imaginația.

— Salutări.

Qwi se întoarse pentru a vedea un extraterestru cu un aspect extrem de ciudat care se îndrepta spre ei, flancat de doi băieți umani de zece ani. Extraterestrul cocoșat purta o pelerină albă împodobită cu panglică. Capul său arăta ca o lingură lungă, ca și cum cineva ar fi luat o față făcută din lut moale și ar fi întins-o într-o curbă în formă de S, înfășurând partea din față în sus și adăugând două tulpini pentru ochi. Gura era ascunsă departe sub bolta înclinată a capului. În timp ce Qwi o privea, creatura cu aspect greoi pași înainte cu o grație blândă și atentă.

Cei doi băieți umani de lângă creatură purtau pelerine albe similare, peste salopetele de un verde strălucitor. Cu părul palid și ochii albaștri, amândoi aveau expresii beatifice, dar niciunul dintre ei nu vorbea.

Wedge probabil că văzuse cât de surprinsă era Qwi de apariția extraterestrului.

— Cred că ar fi trebuit să te avertizez. Ithorienii sunt numiți în mod obișnuit *capete de ciocan*.

Qwi aprobă încet din cap, gândindu-se la alte creaturi ciudate pe care le văzuse, de la Amiralul Ackbar, cu față de pește până la Tol Sivron, cu tentaculele sale cefalice, care conduseseră *Instalația din Foale*. Poate că nu toate creaturile inteligente din galaxie puteau fi la fel de atrăgătoare ca unii oameni – cum era Wedge.

— De fapt, spuse extraterestrul, apropiindu-se și mai mult, nu ne place porecla de *capetele de ciocan*. Ni se pare depreciativ.

— Scuzele mele, domnule, spuse Wedge, înclinându-se ușor.

— Eu sunt Momaw Nadon și sunt onorat să vă fiu de folos, Wedge Antilles și Qwi Xux.

Wedge făcu un pas înapoi, cuprins de panică.

— De unde ne știi numele? spuse el.

Momaw Nadon scoase un sunet bolborosit și profund care îi ieșea din ambele părți ale gurii într-un ecou stereofonic.

— Mon Mothma m-a rugat să vă ofer condiții speciale.

— De ce ți-ar fi spus Mon Mothma că venim aici? spuse Wedge. Se presupune că nu trebuia să ieșim în evidență.

În timp ce Nadon făcea o ușoară plecăciune, capul său în formă de lopățiță oscila în sus și în jos.

— Am simpatizat cu Alianța Rebelă încă din zilele de exil pe Tatooine, cu mai bine de un deceniu în urmă. Poporul meu m-a izgonit pe planeta deșertică, unde puteam să mă ocup de nisipuri, nu de frumoasele noastre păduri. Imperiul a cerut anumite informații agricole, iar eu le-am dat pentru a ne salva pădurile de la distrugere – și cu toate astea, poporul meu m-a exilat. M-am întors aici după moartea Împăratului și de atunci am continuat să mă revanșez.

Nadon făcu un gest către cei doi băieți umani.

— Luați-le bagajele. Le vom arăta camerele de locuit.

Tinerii se mișcară la unison – fără frenezia obișnuită a băieților tineri – intrând în iahtul spațial și întorcându-se cu containerele argintii și lucioase cu haine de vacanță.

Nadon îi conduse departe de platforma de aterizare, ferindu-și capul pe sub crengile joase care înconjurau zona. Pasajul părea un tunel viu și verde.

— Am fost și eu în Cantina din Mos Eisley când Luke Skywalker și Obi-Wan Kenobi l-au întâlnit pentru prima dată pe Căpitanul Solo. Pe atunci nu știam că am avut o întâlnire cu istoria, dar o țin minte clar, deși aveam... alte preocupări în acel moment.

— Sunt uimit că îți amintești o astfel de întâlnire după atâția ani, spuse Wedge.

Nadon indică un turbolift camuflat care se deschidea ca o mare păstaie în perete. Intrară cu toții înăuntru și începură să coboare mai adânc în *Golful Tafanda*.

După o lungă pauză, Nadon spuse în cele din urmă:

— Ithorienii au memorie foarte bună.

Îi conduse prin coridoare sinuoase, trecând pe lângă mici cupole conținând specimene de plante din diferite părți ale planetei. Lângă o fântână care stropsea delicat, Nadon arătă cu degetul spre două uși aflate una vizavi de cealaltă pe coridor.

— V-am repartizat aceste cabine, spuse el. Vă rog să mă contactați dacă doriți alte condiții. Sunt aici pentru a vă servi.

Cei doi băieți misterioși depozitară bagajele pe coridor și făcură un pas înapoi pentru a sta de o parte și de alta a lui Nadon.

Qwi spuse în cele din urmă:

— Nu ne-ați prezentat copiilor. Sunteți îngrijitorul lor?

Nadon scoase un sunet bolborosit din gâtul lui dublu.

— Sunt... răsaduri, crescute din carnea dușmanului meu. Sunt, de asemenea, o amintire a zilelor mele de pe Tatooine.

Nadon își înclină capul în formă de lingură. Cei doi băieți rămaseră impasibili, iar Nadon îi conduse afară. Fără să se uite în urmă, îi lăsă pe Wedge și pe Qwi în picioare în fața camerelor lor, întrebându-se ce voise să spună.

* * *

După căderea nopții, pe puntea superioară de observație a *Golfului Tafanda*, Qwi se duse cu Wedge să privească răsăritul lunilor. Cerul de lavandă se

transformase într-un violet intens, punctat de stelele care străluceau pe cer. O lună mică în fază plină urca peste orizontul estic, în timp ce semiluna unei luni mult mai mari atârna aproape de orizontul vestic, urmărind culorile strălucitoare ale apusului peste marginea lumii. La înălțime, alte două luni arătau sferturi de fază umflate.

Qwi inspiră adânc aerul umed, simțind o multitudine de parfumuri aromatice de la plantele verzi și de la florile care înfloreau noaptea, ca un amestec complex al tuturor parfumurilor și al tuturor ierburilor culinare plăcute pe care le mirosise vreodată.

Briza devenea paradoxal mai caldă odată cu lăsarea nopții, iar ea simțea cum părul ei cu pene se unduia la voia întâmplării. Îl îndreptă cu degetele ei subțiri, știind că lui Wedge îi plăcea să-i vadă șuvițele perlate strălucind în lumină. Se îmbrăcase cu o rochie vaporosă și moale, plină de culori pastelate, care accentua frumusețea eterică a trupului ei zvelt.

Eco-orașul Ithorian se deplasa încet peste vârfurile copacilor. Zumzetul blând al motoarelor repulsoare ale *Golfului Tafanda* se amesteca cu sunetele nocturne ale junglei de dedesubt. Adierea vântului fremăta frunzele gardurilor vii înalte și ale copacilor din jurul punții de observație.

Mai sosiră și alți Ithorienii, stând în tăcere sau murmurând în straniul lor limbaj stereoscopic. Wedge și Qwi nu își spuseră nimic unul altuia.

Ea se apropie mai mult, se frecă de el, apoi, în cele din urmă, se lăsă să se cuibărească lângă el. Nervos, se pare, Wedge își strecură un braț în jurul taliei ei, iar ea – Qwi Xux, inventatoarea *Zdrobitorului de Soare*, co-creatorul *Stelei Morții* – se simți onorată să se afle sub protecția Generalului Wedge Antilles.

Știa că loialiștii Imperiali vor fi disperăți să recupereze cunoștințele secrete aflate în creierul ei. Dar Qwi realizează că aici, cel puțin, se simțea în deplină siguranță.

Capitolul 26

Jacen și Jaina își continuară călătoria prin adâncurile întunecate ale Coruscantului. Nu-și puteau da seama dacă urma slabă de lumină care se filtra de la înălțime însemna noapte sau zi. Aerul mirosea intens a gunoi putrezit, a lucruri moarte, a metal corodat și a apă stătută. Mergeau pe străzile cele mai largi, ferindu-se de dărâmături, cățărându-se peste epavele prăbușite și resturile vechi. Nu mai văzuseră nimic familiar de ore întregi și niciunul dintre ei nu știa ce să facă în continuare.

— Mi-e foame, spuse Jaina.

— Și mie, replică Jacen.

Adâncul subteran era sufocat de o tăcere suprapusă unui zgomot de fond. Creaturi din umbră, speriate de gemeni, fugeau în ascunzători mai întunecate. Dând peste o grămadă de moloz, Jacen și Jaina declanșară o avalanșă de pocnituri înfricoșătoare. Gemenii fugiră de zgomot, generând alte căderi de gunoaie care ticăiau și se rostogoleau de la înălțimi mai mari.

— Mă dor picioarele, spuse Jacen.

— Pe mine nu, răspunse Jaina.

În cele din urmă, văzură în față un semn bun: o locuință într-o peșteră făcută între epavele de pe margine, cu pereți clădiți din bucăți îngrămădite de duracretă lipite între ele cu o pastă de alge uscate, noroi și substanțe mai întunecate. Lumini fumegânde ardeau în adâncul peșterii, părând atrăgătoare în contrast cu pustietatea interzisă a orașului subteran.

Jacen și Jaina se îndreptară înainte în același timp.

— Mâncare? întrebă Jacen, iar sora lui aprobă din cap.

În afara peșterii ciudate, văzură cabluri care treceau prin șuruburi montate în diverse puncte, acoperite cu licheni. De-a lungul pereților și al tavanelor, segmente metalice ca niște oase lungi de degete atârnav ca decorații, legate între ele prin segmente de lanț care atârnav.

— Aici, spuse Jaina, preluând conducerea.

Întunericul îi învălui, conducându-i spre luminile ispititoare.

În apropierea capului ei, un sunet răzleț și scârțâit veni din umbră. Fata se uită și văzu un păianjen-gândac alungit, aproape cât capul ei. Lovindu-se de ea, Jacen se aplecă înainte pentru a vedea mai bine creatura. Păianjenul-gândac se cățără pe peretele plin de protuberanțe și șovăi, întorcând spre ei trei ochi sticloși de chihlimbar. Dintr-o dată, cu un zgomot de clichet, mai multe falange metalice se desprinseră din tavan ca o mână mecanică care atârna de lanțuri. Zece degete de oțel se izbiră de perete pentru a prinde păianjenul-gândac, închizându-l într-o cușcă metalică improvizată. Creatura se zbătu și se agită, clănțănindu-și mandibulele. Scântei zburau în timp ce membrele anterioare chitinoase se zbăteau de barele impenetrabile.

Panicați, Jacen și Jaina se grăbiră prin tunel spre luminile portocalii pâlpâitoare. Dar gemenii se opriră, simțind simultan fiorul de pericol. Ridică

privirea exact la timp pentru a vedea cum o cușcă mult mai mare, plină de țepi și margini metalice ascuțite, se prăbușea peste ei. Gheare mecanice de metal îi înconjurau ca zeci de pumni înlănțuiți împreună.

— Capcană! spuse Jaina.

Pași târșăiți se apropiară de ei – un zgomot surd, apoi o zgârietură, în timp ce o creatură masivă ieșea din adâncurile bârlogului. Silueta apăru, având un cap masiv ciufulit și brațe enorme care atârnavă aproape până la pământ. O coapsă cu mușchi groși părea de mărimea unui trunchi de copac, dar cealaltă coapsă era mult mai scurtă, contorsionată și ofilită.

Jacen și Jaina zduduiră marginile metalice ascuțite ale cuștii, dar ghearele mecanice se strângeau tot mai tare ca niște foarfeci.

— Ajutor! spuse Jacen.

Apoi, răpitorul lor apăru la vedere, luminat reflectate din lateral de lumini. Creatura era acoperită cu o blană cu păr lung, fără să se vadă nicio diferență între capul său enorm și restul trunchiului, ca și cum ambele bucăți ar fi fost zdrobite într-o singură masă în formă de butoi. Gura creaturii atârna într-o tăietură lungă și strâmbă, răsucită în lateral și îndreptată doar parțial. Ochiul stâng îi era invadat de o masă de tumori și carne putrezită; celălalt ochi, aproape la fel de mare ca pumnii gemenilor, strălucea de un galben bolnăvicios, brăzdat de linii roșii.

Jacen și Jaina erau prea speriați ca să spună ceva. Răpitorul lor, care semăna cu un căpcăun, trecu pe lângă ei, ignorându-i deocamdată în timp ce se legăna pe piciorul său butucănos și pe cel ofilit. Ridică micuța capcană pentru a inspecta păianjenul-gândac frenetic.

Copiii simțiră mirosul urât al monstrului când acesta se aplecă apoi spre gratiile cuștii lor, apropiindu-și ochiul galben uriaș, iar Jacen și Jaina se dădură înapoi în cealaltă parte a cuștii. Căpcăunul desfăcu lanțurile lungi de pe perete, le puse pe după umăr și târî cușca gemenilor zdrăngănind zgomotos pe coridor până în bârlogul său luminat de foc. Cușca se rostogoli și se izbi de obstacole nevăzute, iar gemenii trebuiră să se chinuie pentru a se menține în picioare.

Înăuntru, bârlogul monstrului era împânzit de oase roase de la creaturi mari și mici, unele îngrămădite în coșuri, altele crăpate și împrăștiate pe podeaua spartă. Flăcări roșii și fumurii ieșeau din oalele încinse pline cu o grăsime cu miros rânced.

O creatură asemănătoare unui șobolan cu colți, acoperită cu blană, era legată cu lanțuri într-o zonă liberă a bârlogului. Buzele sale negre și cauciucate se întindeau înapoi într-un mârâit perpetuu. Din gură îi ieșeau urme de salivă în timp ce mârâia și se repezea atât cât îi permitea lanțul. Un set de cătușe rupte dintr-o zonă de detenție atârna pe pereții încrustați cu țepi ai camerei. În timp ce căpcăunul se mișca în lumina mai puternică, zdrențe dintr-o veche uniformă de închisoare puteau fi văzute printre buclele unsuroase de păr de pe corp.

Căpcăunul deschise degetele de metal ale micii capcane a păianjenului-gândac. Ridică arahnida cu mâinile goale și butucănoase și o aruncă spre monstrul-șobolan uriaș. Păianjenul-gândac lucios își flutură picioarele lungi în timp ce se rostogolea, iar șobolanul-monstru îl smulse din aer. Insecta reuși să se agațe de buzele cauciucate cu picioarele sale ascuțite, astfel încât îl înțepă puternic. Creatura-șobolan urlă, mestecând din colți până când despică exoscheletul păianjenului-gândac cu un pocnet. Apoi, mulțumit, sorbi carnea succulentă și moale și își linse buzele negre. Creatura-șobolan găfâi și își roti ochii roșii și umezi spre cei doi copii.

Cu speranță, gemenii se uitară în afara cuștii lor.

— Ne-am pierdut, spuse Jaina, strigându-l pe căpcăun dintre gratii.

— Te rugăm să ne ajuți să ajungem la casa noastră, adăugă Jacen.

Căpcăunul își fixă ochiul galben asupra lor. Din gura lui ieșea o duhoare urât mirositoare și umedă, ca un noroi de pe fundul a mii de canalizări. Vorbi cu o voce bolborosită, mormăind cuvintele.

— Nu, spuse căpcăunul. O să vă *mănânc*!

Apoi se întoarse pe piciorul său sfrijit și se îndreptă spre un șemineu în flăcări. Căpcăunul găsi o pereche de clești lungi și ascuțiți care se odihneau în cărbunii încinși. Ținând uneltele sus, se întoarse spre gemeni. Jacen și Jaina priviră amândoi spre partea de sus a cuștii lor. Articulațiile degetelor erau ținute împreună de mici bolțuri îmbâcsite de grăsime și rugină, dar suficient de bune încât cușca să se poată deschide și închide. Gemenii știau fiecare pe ce bolțuri se concentra celălalt – și își folosiră abilitatea lor rudimentară în Forță, așa cum făcuseră atunci când îi făceau farse lui C-3PO și jucau jocurile pe care li le arăta unchiul lor Luke.

Scoaseră bolțurile cuștii câte două o dată, în succesiune rapidă. Bucăți mici de metal survolau ca niște mici proiectile în toate direcțiile. Dintr-o dată, fără sprijin, degetele lungi de metal se desfăcură și căzură pe pământ cu un zgomot incredibil.

— Fugi! strigă Jacen.

Jaina îl luă de mână și se avântară în fugă spre tunel.

Căpcăunul scoase un răcnet furios și se năpusti în urma lor, dar nu putea ține pasul cu picioarele lui inegale. În schimb, apucă lanțul gros care ținea monstrul-șobolan de perete și smulse țepușa lungă care îi ținea zgarda pe loc.

Eliberată, creatura-șobolan se năpusti. Întorcându-se, încercă să pocnească din dinți spre căpcăun – iar acesta își folosi un braț umflat de mușchi pentru a lovi șobolanul-creatură departe de el, făcând un gest spre copiii care fugeau.

Și aceștia fugiră, și fugiră...

Creatura-șobolan venea urlând hămesită după ei. Gemenii ieșiră din deschizătura iluminată de flăcări și o luară la fugă pe o alee. În spatele lor se auzeau sunetele ca de motor cu aburi ale creaturii care pufnea, urmărindu-le mirosul. Ghearele sale zdrăngăneau pe trotuar.

Jaina găsi o mică spărtură întunecată în perete, o gaură făcută în duracreta stratificată.

— Aici, spuse ea.

Jaina plonjă în gaura mică cu capul înainte, iar fratele ei se cațără după ea. Doar o secundă mai târziu, creatura-șobolan își înfipse botul cu colți în deschizătura zimțată, dar nu reuși să-și strecoare capul prin gaură.

Apoi, Jacen și Jaina se târâseră pe mâini și genunchi, înaintând adânc în întunericul neexplorat.

* * *

— Oh, n-ar fi trebuit să acceptăm niciodată să stăm cu copiii! se plânse C-3PO. Mă întreb cât de des își pierde bonele copiii. Chewbacca mârâi la el. De ce nu m-ai ascultat, Chewbacca? Stăpâna Leia va pune să ți se radă toată blana ca să poată face un covor nou. Vei fi primul Wookiee chel din istorie.

Chewbacca urlă o sugestie în timp ce se năpustea pe coridoare, căutând în

continuare în zona cu animale dispărute a Grădinii Zoologice Holografice.

— Poți merge în camera de control dacă dorești. Dar cred că ar trebui să dăm imediat alarma. Este perfect acceptabil să chemăm ajutoare. Asta este o urgență.

C-3PO găsi alarma de incendiu și o activă cu mâna sa aurie; apoi, caută printre exponatele holografice până când găsi și o alarmă de securitate. Fără ezitare, apăsă pe buton.

— Gata, asta ar trebui să meargă.

Chewbacca mârâi în fața lui C-3PO cu suficientă forță încât senzorii audio ai droidului se opriră pentru a se reseta. Apoi îl luă pe C-3PO în brațele sale blănoase de Wookiee, purtându-l pe hol, în pas alergător.

— În regulă, fă cum vrei tu, atunci, spuse C-3PO. Vom merge la centrul de control și vom opri toate hologramele.

* * *

Jacen și Jaina simțiră suprafața vâscoasă a tunelului în timp ce se târau în continuare. Nu aveau nicio idee unde se duceau, dar știau că trebuiau să găsească o altă cale spre casă. Jacen întinse mâna în sus, nu simți tavanul aproape de ei și se ridică în picioare. Gemenii nu puteau vedea nimic în întuneric, doar o strălucire slabă în față. Se îndreptară spre ea – de data asta cu prudență, de teamă că ar putea găsi un alt câpcăun. Jacen simți miros de carne sfârâind și auzi cuvinte guturale, primele voci umane pe care le auzeau de când se hotărâseră să se întoarcă acasă fără C-3PO și Chewbacca. Porni spre lumină, dar Jaina se țină de brațul lui.

— Ai grijă, spuse ea.

Jacen aprobă din cap și își duse un deget la buze ca un memento. Avansară, cu inimile bătând cu putere. Simțeau mirosurile delicioase de mâncare gătită, auzeau pocnetul focului, vocile care pălăvrăgeau. Ajunseră la un colț și se uitară după el pentru a vedea o încăpere mare, o zonă de recepție folosită cu mii de ani în urmă. Jacen și Jaina reușiră să vadă un foc de tabără, siluete zdrențuite care se mișcau între lumină și umbre, bănci de cristale luminoase care funcționau slab și o urmă de echipament informatic care clipea. Apoi, brusc, din toate părțile, mâini tăcute se întinseră pentru a-i apuca.

Apucături ferme, cu brațe zvelte. Cinci santinele loviră deodată, înșfăcându-i pe copii și smulgându-i de pe picioare înainte să aibă șansa să se zbată.

Santinelele râseră în timp ce copiii scânciră de spaimă. Cei din jurul focului de tabără jubilară în timp ce santinelele îi duceau pe gemeni în lumina strălucitoare.

* * *

Alarmerle pulsau și urlau în centrul de control al Grădinii Zoologice Holografice. Luminile roșii clipeau; luminile galbene se aprindeau și se stingeau în modele indescifrabile. C-3PO era impresionat de agitația pe care reușise să o provoace doar prin activarea câtorva sisteme de securitate.

Droidul de control al grădinii zoologice stătea în centrul unui grup octogonal de calculatoare. Avea un cap sferic înconjurat de senzori optici montați la fiecare treizeci și șase de grade. De la stația sa centrală, droidului de control îi ieșeau opt membre segmentate care se întindeau peste panouri, ciupind butoanele într-un ceață de

mișcare.

— Permisie refuzată, le spuse droidul de control.

Chewbacca răcni, dar droidul de control nu făcu decât să-și rotească capul sferic și să ignore izbucnirea Wookieeului.

— Mă simt obligat să vă avertizez, îi spuse C-3PO celui alt droid, că atunci când Wookiee își pierde cumpătul, se știe că sunt capabili să smulgă membrele din articulații. Cred că Chewbacca este pe punctul de a-și pierde cumpătul.

Chewbacca se aplecă în față pe unul dintre panourile de control segmentate, îl apucă pe droid cu labelle lui păroase și răcni din nou într-una dintre perechile de ochi multipli.

— Permisie este în continuare refuzată, spuse droidul de control.

— Dar tu nu înțelegi! insistă C-3PO. Sunt doi copii pierduți în interiorul Grădinii tale Holografice. Dacă ai dezactiva generatoarele de imagini, am putea căuta în habitate și i-am putea găsi.

— Inacceptabil, spuse droidul de control. Ar provoca o perturbare prea mare printre ceilalți oaspeți.

C-3PO își sprijini indignat brațele metalice pe șolduri.

— Dar Grădina Zoologică părea goală când am făcut noi turul. Câți alți clienți folosesc în prezent facilitatea?

— Irelevant, spuse droidul de control. O astfel de acțiune este strict interzisă, cu excepția situațiilor de extremă urgență.

C-3PO își flutură mâinile aurii în aer.

— Dar aceasta este o urgență!

Chewbacca se pare că se săturase de cererile formale. Își strânse pumnii și îi coborî pe prima consolă de control, spărgând învelișurile negre lucioase și rupând conexiunile circuitelor. Zburară scânteii, iar capul droidului de control se roti ca o planetă scoasă de pe orbita sa.

— Scuzați-mă, spuse droidul de control, vă rog să nu atingeți comenzile.

Chewbacca se duse la cea de-a doua consolă și o spulberă și pe aceea. Droidul de control își flutură cele opt membre articulate, încercând să unească circuitele cu cele din sistemele rămase.

— Trebuie să recunosc, Chewbacca, că entuziasmul tău compensează orice lipsă de finețe, spuse C-3PO.

În scurt timp, Wookieeul distrusese întregul set de panouri. Fără nici măcar un singur grup generator de holograme funcțional, droidul de control își încrucișă toate cele opt brațe articulate ca o insectă moartă și păru să se îmbufneze.

Chewbacca trase de brațul mecanic al lui C-3PO și îl târî înapoi spre habitatele holografice. Acum, fiecare cameră era goală, cu pereți cu faianță albă și generatoare de holograme montate strategic la vârfurile încăperii. Diferiți oaspeți aruncaseră gunoarie prin iluzii, ambalaje de băuturi răcoritoare, bucăți de hârtie rupte și bunătăți non-organice pe jumătate mâncate care nu reușiseră să se descompună.

— Jacen! Jaina! strigă C-3PO.

Alarmerle continuau să vuiască în timp ce Chewbacca și C-3PO treceau de la un habitat la altul. C-3PO apelă la broșura de date din interiorul creierului său computer și își ghidă căutarea, trecând metodic de la o cameră la alta. Fiecare compartiment din Grădina Zoologică Holografică dezactivată arăta identic și nu găsiră copiii în niciunul dintre ele. Când, în cele din urmă, se grăbiră să ajungă în

ultima cameră, sperând cu disperare că îi vor descoperi pe gemeni ghemuiți într-un colț și așteptând să fie salvați, deodată fură întâmpinați de Poliția Noii Republici care se îndrepta spre ei ca răspuns la toate alarmele.

— Opriți-vă! spuse Căpitanul gărzilor.

C-3PO numără instantaneu optsprezece oameni, toți purtând armuri blindate. Membrii poliției își scoaseră armele și le ridicară spre ei.

În toate aventurile sale, C-3PO nu-și putea aminti să fi văzut vreodată atâtea țevi de blaster îndreptate direct spre el.

— Vai de mine! spuse el.

* * *

Oamenii sălbatici îi aduseră pe Jacen și Jaina în fața regelui lor. Căldura pâlپătoare a focului de tabără din vechituri dădea un miros plăcut. Fâșiile de carne necunoscută care se frigeau pe frigărui lungi îi făcură pe cei doi copii să se lingă pe buze. Santinelele cu fețe sinistre se uitară la gemeni și zâmbiră. Gurile lor păreau o tablă de șah cu dinți galbeni și goluri negre. Regele oamenilor de sub pământ stătea pe o grămadă înaltă de perne zdrențuite.

— *Aceștia* sunt temuții intruși? răsă el.

Jacen și Jaina priviră în jurul lor, adunând detalii. Refugiații din fosta zonă de primire aveau paturi de campanie, haine zdrențuite și ascunzișuri din bunuri recuperate. Unii reparau zdrențe, alții lucrau la capcane cu arc pentru animale. Doi bătrâni stăteau ghemuiți ținând în mână mici instrumente muzicale asamblate din țevi vechi, suflând în muștiucuri și comparând notele înalte.

Oamenii sălbatici purtau haine rupte și ponosite, unele cărpite, altele nu, toate foarte vechi. Aveau părul lung; bărbații purtau bărbi stufoase. Pielea lor era palidă, ca și cum nu ar fi văzut lumina soarelui de zeci de ani. Era posibil ca unii dintre ei să nu fi văzut niciodată lumina naturală. Regele părea să aibă cele mai bune haine. Purta apărători pentru umeri și mănuși albe lucioase luate de la un soldat din trupele de șoc. Sprâncenele îi erau mari, iar barba brun-roșcată era șuvițată. Deși fața lui avea culoarea aluatului de pâine crud, ochii îi erau strălucitori și vigilenți. Zâmbetul său arăta și el goluri de la dinții lipsă, dar avea un umor autentic.

În jurul și în spatele regelui atârneau echipamente electronice improvizate, panouri de calculator, module de afișare holografică, chiar și o unitate de procesare a alimentelor de model vechi. Generatoarele antice fuseseră conectate la rețeaua de energie a zgârie-norilor, scoțând energie din fluxul principal care traversa Orașul Imperial. Oamenii se aflau aici de mult timp, asta era evident.

— Aduceți-le acestor copii ceva de mâncare, strigă regele, aplecându-se să se uite la ei. Ei bine, numele meu este Daykim. Cum vă numiți?

— Jaina, spuse Jacen, indicând-o pe sora sa.

Jaina arată spre fratele ei.

— Jacen.

O santinelă cu părul blond-cenușiu legat într-o coadă lungă de cal aduse o frigăruie fumegândă de carne prăjită. Acesta smulse cu degetele bucățile de carne roșie-neagră și le aruncă pe un platou metalic pătrășos care fusese inițial un fel de platoșă. Santinela își suflă peste degete, linse zeama și le zâmbi copiilor. Puse platoul în fața lor, iar gemenii se așezară pe podea, încrucișându-și picioarele.

— Suflați peste carne înainte să o puneți în gură, spuse regele. Este fierbinte.

Gemenii luară bucățelele mici, suflând conștiincios până când carnea se răci suficient pentru a o mesteca. Regele Daykim părea să se bucure doar privindu-i.

— Deci, ce făceați aici jos, singuri? Este periculos, să știți. Vreți să rămâneți aici cu noi? Întrebă regele. Îmbătrânim cu toții. A trecut prea mult timp de când nu ni s-au mai alăturat tinerii aici jos.

Jacen și Jaina clătinară din cap.

— Ne-am pierdut, spuse Jaina după o îmbucătură de carne.

Un izvor gros de lacrimi apăru pe marginea pleoapelor ei. Jacen începu și el să plângă.

— Vă rugăm să ne ajutați să ne găsim casa, spuse el, uitându-se spre tavanul înalt.

Undeva, în depărtare, se aflau camerele lor de locuit.

— Acolo sus? spuse regele Daykim, comic de neîncrezător. De ce ai vrea să te întorci acolo? Împăratul locuiește acolo. E un om rău. Daykim clătină din cap și făcu un gest în jurul lui. Avem tot ce ne dorim aici. Avem mâncare, avem lumină, avem... lucrurile noastre.

Jacen clătină din cap către Daykim.

— Vreau să mă duc acasă.

Cu un oftat, Daykim se uită înapoi la grupurile de terminale de calculatoare și apoi le arătă un zâmbet învins.

— Bineînțeles că vreți să mergeți acasă. Dar terminați-vă cina. Veți avea nevoie de putere.

* * *

Sergentul de poliție îi escortă pe C-3PO și pe Chewbacca înapoi în camerele lui Han și Leia din vechiul Palat Imperial.

— Înregistrările noastre indică faptul că Ministrul Organa Solo și soțul ei s-au întors acum ceva mai mult de o oră, spuse sergentul.

Chewbacca gemu abătut, iar C-3PO îi aruncă o privire tăioasă.

— Cred că tu ar trebui să fii cel care să le spui ce s-a întâmplat, Chewbacca. La urma urmei, eu sunt doar un droid.

— Fiți siguri că facem tot ce putem, spuse sergentul. Am pus echipele noastre să cerceteze Grădina Holografică și etajele adiacente, în cazul în care gemenii ar fi găsit o scară de urgență. Verificăm jurnalele droidului de întreținere doar pentru a ne asigura că nimeni nu a folosit turboliftul care era în revizie. Reveni brusc atent. Îi vom găsi, nu vă faceți griji.

C-3PO folosi codul de control al ușii pentru a o deschide. Apoi el și Chewbacca pășiră în camera de locuit... pentru a-i găsi pe Han și Leia stând pe fotolii, cu gemenii pe genunchi.

— Copii! Slavă Domnului, sunteți acasă! strigă C-3PO.

Chewbacca tună un muget ascuțit.

Han și Leia se întoarseră amândoi să se uite la ei.

— Ei bine, iată-vă și pe voi doi.

C-3PO observă imediat că unul dintre panourile de la sistemul de ventilație fusese smuls, aparent din interior. Un străin, un bărbat mare, îmbrăcat în haine

zdrențuite, dar ornamentate, se repezi să se adăpostească în spatele uneia dintre piesele mai mari de mobilier. Avea părul lung, de culoare brun-roșcată, barbă stufoasă și o piele neobișnuit de palidă.

Leia își întoarse atenția asupra bărbatului îmbrăcat în zdrențe.

— Serios, domnule Daykim, nu vă pot spune cât de mult apreciem ceea ce ați făcut. Vă asigur că Noua Republică va face tot ce poate pentru a-i repatria pe toți oamenii dumneavoastră.

Daykim clătină din cap.

— Împăratul nu a iertat niciodată greșelile, nici măcar cele contabile. Am văzut mulți dintre colegii noștri funcționari fie executați, fie trimiși în colonii penale oribile. De îndată ce ne-am trezit implicați într-o simplă, dar irevocabilă eroare de arhivare, am știut că nu mai aveam mult de trăit – așa că am luat tot ce am putut și am fugit spre subsolurile Orașului Imperial. Oamenii mei trăiesc acolo de ani de zile. Suntem doar o adunătură de birocrați sălbatici care nu cunosc altă viață.

— Am putea găsi un loc pentru voi în Noua Republică. Noi nu pedepsim oamenii pentru greșeli simple. Am putea să vă aducem pe toți înapoi, spuse din nou Leia. Uitați-vă în jur, am putea să vă dăm propriile voastre apartamente precum acestea. Multe dintre clădirile din vechiul Oraș Imperial sunt abandonate.

— Știm, spuse Daykim, și noi înșine locuim acolo uneori. Vă mulțumim pentru ofertă. Se ridică în picioare și aruncă o privire suspicioasă spre C-3PO și Chewbacca. Apoi îi alintă pe Jacen și pe Jaina pe cap și le flutură un zâmbet cu dinți. Sunteți niște copilași cuminți. Mămica și tăticul vostru ar trebui să fie mândri de voi.

Han își dresă gâtul și întinse mâna în semn de mulțumire. Bărbatul zdrențaros o apucă și o strânse viguros, ca și cum ar fi fost încântat să dea o strângere de mână fermă, ca în afaceri.

— Tot nu înțeleg de ce vrei să rămâi jos, în acele niveluri inferioare tulburi, spuse Han.

Daykim își trecu un picior în conducta de ventilație și se uită în jur.

— Este foarte simplu, spuse el. Aici sus am fost doar un funcționar... Acolo jos sunt un rege!

Cu un ultim zâmbet pentru toți, Daykim dispăru în conductele de ventilație. Îl auziră cum se deplasa și se agita în timp ce dispărea prin tuburile de acces.

— Deci până la urmă totul a ieșit bine, zise C-3PO. Nu-i așa că e minunat?

Drept răspuns, Han și Leia se uitară amândoi la el.

— Vrem o poveste! spuseră gemenii la unison.

Capitolul 27

Kyp Durrion își aduse nava furată pe orbită în jurul micii luni împădurite Endor, unde fusese distrusă a doua *Stea a Morții*.

Ignorând senzorii de la bordul navei sale furate Z-95 Headhunter, își îngădui să țină ochii închiși. Se întinse cu abilitatea sa senzorială, căutând în întregul peisaj umbre sau ondulații în Forță. Trebuia să găsească ultimul loc de odihnă al singurului Lord Întunecat Sith despre care știa – Darth Vader.

Exar Kun, care trăise cu mult înaintea lui Vader, era mulțumit să știe că Lorzii Sith continuaseră să existe timp de milenii. Dar Kyp încă se simțea îndemnat să găsească răspunsuri la întrebările care se ridicau în mintea lui.

Maestrul Skywalker spusese că Darth Vader, propriul său tată, se întorsese în cele din urmă în partea luminii. De aici, Kyp trase concluzia că puterile Sithului nu erau permanent legate de rău. Asta îi conferea un fir de speranță. Recunoștea foarte clar că spiritul întunecat al lui Exar Kun îl înșelase, sau cel puțin îl indusese în eroare. Riscul era teribil, dar recompensa ar fi fost în beneficiul întregii galaxii. Dacă reușea.

Aici, pe Endor, Kyp simțea că se poate ascunde de ochii vigilenți ai lui Exar Kun. Nu știa cât de departe se întindea puterea lui Kun, dar nu credea că vechiul Lord Sith putea părăsi Yavin 4. Cel puțin nu încă. Acționează instinctiv comenzile navei de luptă a Marei Jade, aducând-o mai jos în timp ce scruta pădurile. După ce Rebelii își sărbătoriseră victoria asupra Împăratului, Luke Skywalker construisese un rug pentru tatăl său lângă copacii impunători, nu departe de satele Ewokilor. Văzuse cum flăcările mistuiseră trosnind rămășițele mecanice ale lui Darth Vader.

Dar poate că supraviețuise ceva...

În timp ce Headhunterul survola vârfurile copacilor imenși ai Ewokilor, Kyp căută cu mintea, folosindu-se, în mod ironic, de exercițiile pe care le învățase de la Maestrul Skywalker – cum să se întindă și să atingă toate formele de viață.

Sesiză freamătul Ewokilor blănoși în orașele lor din copaci. Simțea prădătorii mari la pândă: un mastodont umanoid, un Gorax uriaș, se strecura printre copaci, cu părul negru legănându-se dintr-o parte în alta în timp ce căuta adăposturile Ewokilor suficient de joase pentru a îi captura.

În timp ce zbura mai departe, mintea lui Kyp străbătea în lung și în lat sălbăticia Endorului. Apoi simți o tresărire, un ecou a ceva care cu siguranță nu *aparținea* de locul respectiv. Orice altceva părea să fie la locul lui, dar asta nu era în concordanță. O pată care părea că absoarbe toate celelalte simțuri, aruncând valuri de reziduuri de întuneric care făceau creaturile de pe Endor să evite instinctiv locul.

Kyp schimbă cursul și se îndreptă spre coordonatele respective, încercuind o dată până când găsi un luminiș potrivit. Motoarele repulsoare pulsară, iar jeturile de aterizare ridicară resturi căzute din pădure, în timp ce ateriza în tufișuri.

Înfricoșat și totuși nerăbdător, Kyp ieși din carlingă și sări jos, aterizând cu un pocnet în crengi și frunze moarte. Briza se stinse, de parcă pădurea își ținea respirația în jurul lui. Lumina argintie a planetelor se scurgea printre frunzele dese,

iluminând luminișul cu o strălucire slabă și lăptoasă.

Kyp făcu patru pași și se opri în fața locului ars al rugului funerar al lui Vader.

Pământul din jurul vechii zone arse rămăsese mort și maro. Deși pădurile dese de pe Endor se dezvoltau rapid, nicio plantă nu îndrăznise să se apropie de cicatrice, chiar și după șapte ani.

Focul de tabără fusese mare și fierbinte, incinerând uniforma lui Vader. Doar câteva bucăți de armură de corp deformate de căldură supraviețuiseră, împreună cu zdrențe ale unei pelerine negre încurcate prin pietrele sparte și cenușa uscată în timp. Un laț răsucit de armătură de oțel zăcea acoperit ca o pânză de păianjen ruptă.

Kyp înghiți în sec și îngenunche pe pământ. Întinse mâna timid, speriat, până când își lăsă vârfurile degetelor să atingă cenușa fărâmițată de timp. Își smuci mâna, apoi o aduse înapoi. Locul era rece, dar răceala părea să dispară pe măsură ce mâinile îi amorțeau. Kyp folosi Forța pentru a împrăștia bucățelele de cenușă, dezvelind reziduul minuscul și deformat care supraviețuise incendiului, o bucată de nerecunoscut din plasteel negru care ar fi putut fi casca lui Vader. Din ce în ce mai disperat, Kyp își spori puterea, curățând resturile și lăsând doar o tristă încrângătură de fire, oțel topit și fărâme de pânză rezistentă. Darth Vader, fostul Lord Întunecat al Sith, fusese redus doar la resturi patetice și amintiri de coșmar.

Kyp întinse mâna pentru a mângâia rămășițele. Furnicături electrice îi străbătură mâinile. Știa că nu ar trebui să atingă aceste relicve, dar acum nu putea să se întoarcă din drum. Trebuia să găsească răspunsuri la întrebările sale, chiar dacă el însuși urma să fie nevoit să dea răspunsuri.

— Darth Vader, unde ai greșit? întrebă el, uitându-se la fragmentele de armură.

Vocea lui, nefolosită de mai bine de o zi, răgușise.

Vader fusese un monstru, având mâinile mânjite cu sângele a miliarde de ființe. Potrivit lui Exar Kun, Anakin Skywalker nu fusese pregătit pentru puterea pe care o atinsese, iar aceasta îl copleșise. Kyp conștientiza că și el începuse să meargă pe o cale similară – dar nu era atât de naiv. Spre deosebire de Anakin Skywalker, el înțelegea pericolele. Putea să se protejeze singur. Nu avea să se lase păcălit de tentațiile și de brutalitățile care îl atrăsese pe Vader tot mai profund în partea întunecată.

Simțindu-se înfrigorat și singur în noapte, Kyp se întoarse la navă și scoase pelerina lungă pe care i-o dăduse Han Solo. Își înfășură țesătura în jurul salopetei întunecate pentru a se încălzi, apoi se întoarse să se așeze pe pământul sterp lângă cenușa rugului lui Vader. Sunetele pașnice ale pădurii reveniră treptat, ciripind și suierând în jurul lui ca un cântec de leagăn.

Kyp nu se grăbea. Putea să aștepte aici, pe Endor. Trebuia să se asigure că nu-și făcea iluzii. Nu era prost. Cunoștea linia periculoasă pe care mergea și asta îl speria. În timp ce stătea liniștit, trecându-și degetele de-a lungul țesăturii fine și netede a pelerinei sale, Kyp se gândi la modul în care prietenul său Han Solo îl eliberase din minele de mirodennii... dar chiar și acest gând fericit îl răscolea și îl făcea să realizeze cât de mult din viața lui îi furase Imperiul. Își amintea rareori de vremurile pline de culoare și fericire ale tinereții sale, când el și fratele său mai mare, Zeth, trăiseră pe colonia de pe Deyer. Se gândea la orașele plutitoare ancorate într-un complex de lacuri terraformate, pline de pești. Zeth îl scosese de multe ori pe o navă de agrement pentru a lansa plase pentru crustacei sau pur și simplu pentru a

înota sub cerul gălbui. Fratele său, Zeth, avea părul lung și negru, ochii mijiiți din cauza strălucirii soarelui, trupul zvelt cu mușchi puternici și pielea bronzată de la zilele lungi petrecute afară.

Coloniștii încercaseră să construiască o societate perfectă pe Deyer, pe deplin democratică, fiecare persoană având un mandat în consiliul orașelor plutitoare. În unanimitate, reprezentanții de pe Deyer votaseră pentru condamnarea distrugerii Alderaanului și pentru a cere Împăratului Palpatine să-și revoce Noul Ordin.

Lucraseră prin canalele politice corespunzătoare, crezând naiv că puteau influența deciziile Împăratului prin voturile lor. În schimb, Palpatine îi zdrobise pe *disidenții* de pe Deyer, cotropind întreaga colonie, dispersând lumea în diverse centre penale și luându-l pe Zeth pentru totdeauna...

Kyp se trezi cu mâinile încleștate și se gândi din nou la puterile pe care i le arătase Exar Kun, la secretele întunecate pe care Maestrul Skywalker refuza să le ia în considerare. Se încruntă și respiră adânc. Aerul rece al nopții mușcă din plămânii lui și îl expiră încet. Jură că nu-l va lăsa pe Exar Kun să-l transforme într-un alt Vader. Se simțea încrezător în determinarea sa, în propria tărie de caracter; putea folosi puterea părții întunecate în beneficiul Noii Republici. Maestrul Skywalker se înșelase. Noua Republică se situa pe o treaptă morală superioară și era justificată să folosească orice armă, orice forță, pentru a eradica ultimele rămășițe ale maleficului Imperiu.

Kyp se ridică în picioare și își înfășură pelerina neagră în jurul pieptului. Putea să se revanșeze. Doar el putea arăta cât de bine puteau fi folosite acele puteri.

Exar Kun era mort de mult timp, iar Darth Vader zăcea în cenușă pe Endor.

— Acum eu sunt Lordul Sith, spuse Kyp.

Odată cu acea mărturisire, simți o forță rece urcând pe coloana vertebrală, ca și cum aceasta s-ar fi transformat într-o coloană de gheață.

Se urcă înapoi la bordul micii sale nave. Determinarea se simțea precum niște flăcări în picioarele lui, făcându-l să meargă, făcându-i inima să bată, concentrându-i hotărârea într-un fascicul luminos precum un laser. Acum el, și numai el, avea oportunitatea de a rezolve toate problemele Noii Republici... de unul singur.

Capitolul 28

Strălucirile reflectate de Nebuloasa Cauldron proiectau modele de dans lent pe suprafața lustruită a mesei din sala de război a *Gorgonei*. Amiralul Daala stătea singură la capătul cel mai îndepărtat, separată de Comandantul Kratas, de Generalul Odosk al Armatei Imperiale și de Căpitanul Mullinore de pe Distrugătorul *Basilisc*.

Daala se holba la propria reflecție desenată și distorsionată pe luciul lichid al mesei. Își ținea ochii de smarald fixați înainte în timp ce-și strângea pumnul, simțind pielea neagră și suplă a mânușilor ei. Capul îi zvâcnea cu o durere surdă, ca și ecourile imaginare ale trupelor care țipau pe Distrugătorul *Manticorul* care explodase. Sângele fierbinte îi clocotea în vene când se gândea cum pierduse și *Hidra*.

Jumătate din forțele sale erau distruse! Ce-ar fi crezut Tarkin despre ea? În coșmarurile ei, își imagina spiritul lui retrăgându-și mâna deschisă pentru a o lovi peste față pentru eșecul ei mizerabil. *Eșec!* Trebuia să se revanșeze pentru asta.

Comandantul Kratas își împreunase sprâncenele stufoase într-o expresie de îngrijorare. Șapca sa Imperială se odihnea pe părul scurt și negru. Își întoarse ochii departe de privirea Daalei, apoi privi spre General și spre Căpitanul *Basiliscului*. Nimeni nu vorbea. O așteptau cu toții pe Daala, iar ea încercă să-și adune curajul ca să vorbească.

— Domnilor, spuse ea în cele din urmă.

Cuvintele se simțeau ca niște cuie ruginite care i se prindeau în gât, dar vocea îi era puternică, făcându-i pe cei trei comandanți să devină atenți. Îi privi pe fiecare în parte, apoi își roti scaunul astfel încât să poată privi gazele fierbinți ale Nebuloasei Cauldron. Un nod de stele gigantice albastre strălucitoare din inima nebuloasei revărsa o energie intensă care lumina norul de gaz.

— Am reevaluat misiunea noastră. Daala înghiți în sec. Cuvintele sunau deja ca o înfrângere pentru ea, dar nu avea să se lase înfrântă. Trebuie să facem cumva diferența între prioritățile aflate în contradictoriu. Ordinul nostru inițial de la Marele Moff Tarkin a fost să protejăm cu orice preț *Instalația din Foale*. De aceea ni s-au dat patru Distrugătoare. Tarkin a considerat că savanții de acolo sunt o resursă neprețuită pentru victoria finală a Imperiului.

Strânse din dinți și ezită din nou. Trupul o trădă și începu să tremure, dar se agăță cu mânușa de marginea mesei lustruite și strânse cu putere până când mușchii încordați ai degetelor se liniștiră din nou.

— Dar am permis să ne fie furat *Zdrobitorul de Soare*, cea mai puternică armă proiectată vreodată, și am pierdut un sfert din flota noastră într-o încercare eșuată de a o recupera. Când am aflat de schimbarea situației cu Rebeliunea, am decis că este mai important să luptăm împotriva dușmanilor Imperiului. Am lăsat *Instalația din Foale* fără apărare, atacând lumile Rebelilor. Acum, după dezastrul de la Mon Calamari, văd că am eșuat și în această privință.

Comandantul Kratas se ridică parțial în picioare, ca și cum s-ar fi simțit obligat să îi apere acțiunile. Pielea i se înroșise și mai tare, iar Daala remarcă un indiciu de rușine la nivelul maxilarului său. Dacă acestea ar fi fost condiții disciplinare normale

în interiorul *Instalației din Foale*, ea l-ar fi muștrătat serios.

— Doamnă Amiral, spuse el, sunt de acord că am suferit pierderi severe, dar am dat și lovituri zdrobitoare împotriva trădătorilor Rebeli. Asaltul de pe Dantooine...

Mâna Daalei se ridică pentru a-l reduce la tăcere cu finalitatea unei vibrosecuri. Kratas își închise buzele subțiri și se prăbuși înapoi în scaunul său.

— Sunt pe deplin conștientă de statisticile bătăliei, Comandante. Văd cifrele și în somn. Am studiat diagramele de date de nenumărate ori. Vocea i se ridică și căpătă o tonalitate de mânie. Indiferent cât de multe pagube am provocat Rebeliunii, pierderile lor au fost ne semnificative în comparație cu ale noastre. Apoi, vocea ei coborî la o răceală atât de bruscă și liniștită, încât văzu cum ochii apoși ai Generalului Odosk se măriră de frică. Așa că intenționez să-mi folosesc ultimele resurse într-un ultim asalt. Dacă va avea succes, ne va îndeplini ambele misiuni.

Degetele ei înmănușate lucra la comenzile de la capătul mesei. Dintr-un holoproiector din centrul plăcii negre se ivi imaginea generată pe calculator pe care o pregătise în acea după-amiază în cabina ei privată, în timp ce imaginea Marelui Moff Tarkin își continua prelegerile preînregistrate.

— Intenționez să înjunghii în *inima* Rebeliunii, spuse ea. Coruscantul însuși.

O cartografiere de înaltă rezoluție a ultimei topografii cunoscute a suprafeței planetei Împăratului se concentrează asupra metropolei de mărimea unei lumi, cu calotele polare înghețate și rețele sclipitoare de lumini urbane pe partea de noapte a planetei. Vedeau stațiile spațiale, oglinzile solare curbate care încălzeau latitudinile superioare și inferioare ale planetei, sateliții de comunicații, cargoboturile mari, fluxuri de trafic orbital. Daala făcu un gest și două imagini pe deplin reprezentate de Distrugătoarele ei apărură călătorind una lângă alta cu viteză mare spre Coruscant.

— Intenționez să iau toate navele și personalul pe *Gorgonă*, lăsând doar un echipaj schelet – din voluntari, desigur – la bordul *Basiliscului*. Distrugătoarele noastre vor ieși din hyperspațiu chiar dincolo de lunile Coruscantului. Vom intra cu viteză subluminică maximă, fără ezitare, direct spre ținta noastră. Nu vom acorda niciun avertisment și vom trage cu toate bateriile de turbolaser pe care le avem, eliberând un coridor pentru a ne îndrepta direct spre Orașul Imperial. Orice navă care ne va sta în cale va deveni un nor de metal ionizat. În timp ce vorbea, animația computerizată îi demonstra tactica. Cele două Distrugătoare se îndreptară ca niște săgeți spre capitala Noii Republici. Comandantul Mon Calamari care a învins *Manticorul* mi-a dat ideea cu cursa sa sinucigașă și vom întoarce situația.

Daala privi fața împietrită a Generalului Odosk, privirea îngrozită de neîncredere a Căpitanului Mullinore și sprijinul necondiționat al lui Kratas.

— Aceasta va fi cea mai mortală lovitură pe care o vom da, spuse Daala. Va provoca suficiente pagube pentru ca numele noastre să rămână pentru totdeauna în analele istoriei Imperiale. Vom da o lovitură mortală guvernului Rebelilor. Pe măsură ce ne apropiem, micul echipaj voluntar al *Basiliscului* va începe numărătoarea inversă pentru autodistrugere. *Gorgona* va ajuta până când vom ajunge la țintă, moment în care ne vom întoarce. *Basiliscul* va plonja în atmosfera Coruscantului la viteză maximă. Va fi de neoprit.

Pe imaginea simulată, unul dintre Distrugătoare se desprinsese înainte să atingă atmosfera, aruncându-se pe o orbită strânsă în jurul Coruscantului și apoi se desprinsese în spațiu, în timp ce prima navă se prăbușea în flăcări în atmosferă spre cel mai populat centru al planetei.

— Când va exploda *Basiliscul*..., zise Daala.

Se opri în timp ce imaginea planetară sclișea cu un inel de foc strălucitor care trimitea valuri aprinse prin atmosferă. Toate luminile de pe partea de noapte a planetei se întunecară. Crâmpie de foc apărură pe suprafețele terestre.

— Explozia va fi suficientă pentru a distruge clădirile de pe jumătate de continent. Unda de șoc care se va deplasa prin nucleul planetar ar putea dărâma orașe din cealaltă parte a lumii. Rezervoarele subterane se vor sparge. Undele de șoc vor provoca pagube de-a lungul faliilor. Cu prețul unui Distrugător, putem termina Coruscantul.

Odosk privi crunt și admirativ simularea.

— Este un plan bun, doamnă Amiral.

— Dar nava mea..., spuse Căpitanul Mullinore.

— Va fi un sacrificiu glorios, spuse Comandantul Kratas. Își încleștă degetele și se aplecă peste masa lustruită. Sunt de acord.

Simularea morții Coruscantului continuă, arătând tulburări seismice, incendii care se răspândeau și distrugerii care continuau mult timp după ce *Gorgona* dispărea în hiperspațiu într-o pată de lumină incandescentă.

— Dar ce se va întâmpla cu noi? spuse Kratas. Ce vom face după aceea?

Daala își încrucișă brațele la piept.

— Ne vom îndeplini ambele misiuni, așa cum am spus. Când *Basiliscul* va distruge Coruscantul, *Gorgona* și tot personalul nostru se vor întoarce la *Instalația din Foale*, pe care o vom apăra până la moarte cu toate resursele disponibile. Rebelii știu că se află acolo... vor veni cu siguranță să-și bage nasul.

Nevoia de răzbunare a Daalei îi forjă inima într-un tăciune încins cu foc alb, care amenința să iasă aburind și pulsând din piept.

— Marele Moff Tarkin a spus odată că eșecurile sunt doar o oportunitate pentru noi de a face de două ori mai mult rău a doua oară.

Căpitanul Mullinore părea și mai palid decât de obicei; pete de vase de sânge îi brăzdau pielea albă ca laptele. Părul blond îi era tuns scurt pe cap, făcându-l să pară chel într-o anumită lumină.

— Doamnă Amiral, spuse el, permiteți-mi să mă ofer voluntar să rămân la bordul *Basiliscului* pentru această misiune. Voi fi mândru să fiu căpitanul navei mele până la sfârșit.

Daala îl privi și încercă să determine dacă voia un fel de compasiune din partea ei. Decise că nu dorea nimic.

— Accept, Căpitane, spuse ea.

Mullinore se așeză și dădu din cap ferm, împingându-și bărbia spre gât.

Daala se ridică în picioare. Mușchii de pe coapse și de pe spate se simțeau ca niște fire strâns înfășurate. Întregul ei corp fusese un pumn încleștat de la dezastrul Mon Calamari și știa că singura modalitate de a elibera tensiunea apăsătoare ar fi să dea o lovitură devastatoare împotriva Rebeliunii.

— Începeți transferul de personal și echipament, spuse ea. Trebuie să lovim Coruscantul imediat.

Daala mai aruncă o privire spre nebuloasa clocotitoare care îi ascundea nava, apoi părăsi sala de război. Se îndreptă spre apartamentul ei, unde avea să revadă înregistrările tactice ale lui Tarkin, căutând înțelepciunea pierdută și secretă care îi va garanta victoria.

Capitolul 29

Femela Mon Calamari ieși din capsula de transport în formă de lacrimă și își roti capul în timp ce privea jungla deasă de pe Yavin 4, templele înalte și antice.

Așteptă, în timp ce Luke se grăbea să iasă din hangar și încercă să mențină un ritm precaut prin zona de aterizare degajată. R2 îl însoțea pe suprafața neregulată. Observă că femela Mon Calamari avea o statură mai mică decât cea a Amiralului Ackbar. Purta veșminte galbene cu turcoaz care atârnavă lejer pe trupul ei, cu mâneci care curgeau ca niște cascade. Percepu o determinare tristă din partea ei.

Femela Mon Calamari îl zări pe Luke și făcu un gest cu o mână cu înotătoare către pilotul nevăzut al navei de transport. În spatele ei, nava se înalță spre cer cu un zumzet magnetic, lăsând-o în urmă. Nu își ridică privirea pentru a privi naveta cum se strecoară înapoi în norii joși, ci păru hotărâtă să rămână acolo unde se afla.

— Maestre Skywalker, spuse ea cu o voce catifelată, care îl liniști pe Luke. Eu sunt Ambasadorul Cilghal de pe Mon Calamari. Am un mesaj pentru tine.

Băgă mâna într-una dintre mânecile ei vapoase și scoase un disc strălucitor trasat cu modele roșietice și aurii.

— R2? spuse Luke.

Micul droid înaintă, iar Cilghal se aplecă să introducă discul cu mesaje în unitatea. După un vâjâit scurt, R2 proiectă în aer o imagine pâlpâitoare a Leiei. Luke se dădu înapoi surprins, apoi se uită la Cilghal cu un interes mai profund când Leia începu să vorbească.

— Luke, sper că totul e bine cu tine. Cred că am găsit pe cineva pentru centrul tău de antrenament Jedi. Ambasadorul Cilghal vine cu cea mai înaltă recomandare din partea mea. Mi-a demonstrat, spre satisfacția mea, că are o adevărată pricepere în folosirea Forței. Se pare că se pricepe la vindecare și la predicții pe termen scurt. Ne-a fost de mare ajutor în timpul recentei bătălii de pe Mon Calamari. Te rog să o ajuți și să o antrenezi. Avem nevoie de cât mai mulți Cavaleri Jedi. Imaginea ei zâmbi. Sperăm să auzim în curând că unii dintre elevii tăi sunt gata să ne ajute în lupta împotriva Imperiului. Încă sunt vremuri disperate. Nu putem lăsa garda jos nici măcar pentru o clipă.

Expresia ei se înmuie și păru să se uite direct în ochii lui.

— Mi-e dor de tine. Gemenii mă tot întreabă când îl vor revedea pe *unchiul Luke*. Sper să poți veni în vizită... sau poate vom veni noi pe Yavin 4. Se îndreptă, luând din nou un ton formal. Sunt sigură că vei găsi în Cilghal unul dintre cei mai promițători candidați ai tăi.

Își încrucișă brațele și zâmbi în timp ce mesajul pâlpâia și dispărea.

Cilghal rămase tăcută, așteptând răspunsul lui Luke. Mintea lui se învârtea.

— Aă, bine ai venit, spuse el în cele din urmă.

Fusese tulburat după confruntarea cu Kyp Durrón; nu știa unde se dusesse tânărul după ce furase nava Marei Jade. Moartea macabră a lui Gantoris, împreună cu rebeliunea lui Kyp, fuseseră mai mult decât suficiente pentru a reînvia vechea teamă din Luke. Cei mai buni elevi ai săi deveniseră din ce în ce mai nesăbuiți,

nerăbdători, încercând să-și depășească limitele abilităților.

Dar simțise o amenințare mai mare, mai profundă, care vibra chiar în pietrele Marelui Templu... rea și bine ascunsă. Lucrând singur, încercase să-i găsească sursa, trecându-și degetele de-a lungul blocurilor de piatră ale zidurilor, încercând să atingă umbra rece... dar nu găsisese nimic. Avea doar suspiciuni. Cum ar fi putut Kyp să cunoască detaliile Marelui Război Sith? Cum ar fi putut Gantoris să învețe cum să-și construiască propria sabie? Ce văzuse Gantoris în acea ultimă noapte teribilă înainte să fie mistuit? Ce magie îngrozitoare încercase? Lui Luke îi lipsea o piesă importantă din puzzle și, până nu o găsea, nu putea ataca amenințarea.

Ambasadorul Cilghal se foi și se uită din nou la el.

— Maestre Skywalker, pareți preocupat. Poate că Leia a greșit când a sugerat să vin aici?

Luke o privi, simțind greutatea responsabilității de pe umerii lui.

— Nu, zise el, nu e vorba de asta. Dacă Leia crede că ai potențial Jedi, atunci aș fi onorat să te învăț. De fapt, spuse el în glumă, un Mon Calamari echilibrat va fi o schimbare binevenită. Zâmbi. Urmează-mă. Îți vom găsi o cameră în templu.

* * *

Studentii din centrul de antrenament al lui Luke își continuă lecțiile de cunoaștere de sine, lucrând cu râvnă și meditând, perfecționându-și abilitățile. Nou-venita Mara Jade asculta cu atenție relatările de la fața locului ale lui Cilghal despre atacul de pe Mon Calamari, presând-o pe Ambasadore cu întrebări detaliate despre Distrugătoare și numărul de escadrile TIE pe care le transportaseră. Bătrânul Streen stătea lângă Kirana Ti pe o bancă rotunjită, ascultând-o pe Tionne, cu părul argintiu, recitând noi balade. Restul studenților stăteau în alte săli comune, studiau în camerele lor private, sau se plimbau prin junglă.

Mulțumit de activitățile lor, Luke se strecură înapoi pe coridoarele pustii și se îndreptă spre propria lui cameră. R2 apărură de după colț și îi fluieră o întrebare, dar Luke clătină din cap.

— Nu, R2, nu vreau să fiu deranjat pentru o vreme.

Intră în camera sa mică, cu pereți de piatră, în care stătuse ca pilot de X-interceptor în cadrul Alianței. Îndepărtase celelalte paturi, mobilând camera după gustul său; dar camera părea pustie, cu doar un pat de dormit și câteva mici artefacte Massassi. Pe un pervaz de piatră neagră, presărată cu impurități de culoarea sângelui, se afla cubul translucid al Holocronului Jedi. Închise ușa, fiind prima dată când făcea asta de când se întorsese în templul abandonat. Ținând Holocronul în palmă, îl activă, scotocind adânc pentru a-și căuta informațiile.

— Doresc să-l văd pe Maestrul Vodo-Siosk Baas, spuse el.

Imaginea fantomatică a Maestrului Jedi pipernicit se ridică din cub, îmbrăcat în robă și purtând brățări, sprijinindu-se pe un băț lung și noduros.

— Eu sunt Gardianul – sunt Maestrul Vodo-Siosk Baas, spuse imaginea.

Luke se ghemui în fața imaginii holografice interactive.

— Am nevoie de informații, Maestre Vodo. Ai fost Jedi în timpul Marelui Război Sith. Ne-ai povestit despre elevul tău Exar Kun și despre cum a creat Frăția Sith. Ne-ai spus că a luptat pentru a domina, cu ceilalți Jedi loiali Vechii Republici.

Luke respiră adânc.

— Vreau să-mi spui mai multe. Cum a căzut Exar Kun la sfârșitul războiului? Ce s-a întâmplat cu el? Cum a murit... sau ai reușit, în cele din urmă, să-l aduci înapoi de partea luminoasă?

— Exar Kun a fost cel mai strălucit elev al meu, zise Maestrul Vodo, dar cu toate astea a fost corupt. A fost sedus de puterile pe care le avea la dispoziție prin studierea vechilor învățături Sith.

Luke dădu grav din cap.

— Mi-e teamă că același lucru s-ar fi putut întâmpla cu unii dintre studenții mei, Maestre Vodo. S-a întors vreodată Exar Kun la puterile binelui?

— N-a fost să fie așa, zise imaginea Maestrului Vodo. Pentru că eram Maestrul lui, eu singur dintre Jedii aliați m-am dus să-l înfrunt, în speranța că îl voi putea întoarce. Știam că era o misiune nesăbuită, dar nu aveam de ales. Trebuia să încerc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke.

Imaginea pâlpâi, ca și cum în Holocron s-ar fi aprins o scânteie; apoi Maestrul Vodo reapăru.

— Exar Kun m-a înfrânt. Și-a ucis propriul Maestru.

Luke fu scos brusc din poveste, amintindu-și că imaginile Gardianului erau simulări interactive cu personalități imprimare în ele – nu spiritele reale ale Maeștrilor Jedi morți de mult.

— Atunci ce s-a întâmplat cu Kun la sfârșitul Războiului Sith? întrebă Luke.

— Toți Jedii s-au unit și au venit pe luna junglă într-un front unit împotriva fortăreței Sith pe care o construise Exar Kun. Jedii aliați și-au combinat puterea într-o lovitură masivă de anihilare. Imaginea Maestrului Vodo pâlpâi din nou, dispăru în statică, apoi se reasamblă. ...care i-a omorât pe localnicii Massassi și...

Imaginea se întrerupse, pâlpâi, se refăcu, apoi dispăru din nou – ca și cum ceva o bloca.

— Dar Exar Kun... ce s-a întâmplat cu Exar Kun? întrebă Luke.

Nu putea înțelege ce se întâmpla cu Holocronul. Îl scutură, îl ciocăni ușor de câteva ori, apoi îl lăsă pe masa plată și tare și se îndepărtă pentru a-l vedea mai bine pe Maestrul Jedi holografic. În interiorul cubului plin de electricitate statică apărură un punct întunecat, ca o furtună care se aduna între pereții săi translucizi.

Maestrul Vodo-Siosk Baas reapăru.

— ... dar Kun a reușit să...

Brusc, imaginea Maestrului Jedi se sfărâmă într-o mie de fragmente sclipitoare de lumină colorată, ca și cum o forță mai mare l-ar fi sfâșiat din interior. Întunericul din interiorul Holocronului deveni tot mai profund, amplificându-se ca o explozie cu încetinitorul. Arcuri de foc roșu izbucniră în toate direcțiile din acel punct negru. Cu un sunet ascuțit și strident de energie descărcată, fețele cubului se despicară. Holocronul fumegă în timp ce se spulbera într-o ploaie de scântei, un șuvoi de fum negru și o duhoare de componente electronice și organice topite.

Luke se dădu înapoi, ridicându-și mâinile pentru a-și proteja ochii de flăcări. Pentru o clipă din Holocron se ridică o formă neagră masivă, cu glugă, ca o siluetă, răsărind cu o voce subsonică profundă. Apoi se îndepărtă, disipându-se în pereții de piatră. Luke simți cum îl cuprinde o frică rece. Micul cub alb al prețiosului Holocron zăcea pe masă, într-o bucată topită.

Luke avea să își găsească singur răspunsurile – și cât mai repede.

Capitolul 30

— Luke, m-am săturat de asta!

Luke își ridică privirea în timp ce Mara Jade ieșea din turbolift în hangarul Marelui Templu. Rămăsese pe luna junglă câteva zile, suficient pentru a învăța cum să-și folosească propriile abilități Jedi, dar incidentul cu Kyp Durrón și pierderea navei îi înrăutățise experiența.

Luke se întoarse din locul în care se afla lângă R2-D2 și doi cursanți Jedi. Kirana Ti se aplecase să ridice un coș de provizii culese din natură, în timp ce ea și Streen se pregăteau pentru o scurtă ședere în junglă. Purta veșmintele din piele de reptilă și coiful de luptă lăcuit ornamentat pe care îl adusese din lumea ei dură de pe Dathomir. Streen se agită și aruncă o privire spre raza de soare care intra pe sub ușa întredeschisă a hangarului. Purta salopeta cu multe buzunare pe care o păstrase din zilele de prospectare a gazului de pe Bespin.

Mara se îndreptă cu pași repezi spre ei, strângându-și mai tare roba Jedi în jurul taliei. Luke o privi și se gândi cât de diferită arăta față de momentul în care o întâlnise pentru prima dată în lumea ostilă a contrabandiștilor de pe Myrkyr.

Mara se opri în fața lui, aruncă o privire la cei doi aspiranți Jedi care așteptau să plece în călătoria lor prin junglă, apoi îi ignoră complet.

— Nu pot nega ceea ce am învățat aici, Luke. Dar Talon Karrde mi-a dat controlul alianței contrabandiștilor și am prea multe de făcut. Nu pot să meditez toată ziua. Fața ei îngustă și dăltuită părea înroșită chiar și în lumina slabă. Trebuie să trimit după un alt mijloc de transport pentru a pleca de aici, deoarece studentul tău premiant a fugit cu nava mea.

Luke încuviință din cap, parțial amuzat de situația ei dificilă, fiind însă afectat de menționarea trădării lui Kyp Durrón.

— Avem o instalație de comunicații în camera de război de la nivelul doi. Poți să-l apelezi pe Karrde și să ceri o nouă navă.

Mara pufni pe nas.

— Karrde mă lasă să-l contactez doar la intervale prestabilite. Se tot deplasează... spune că o face pentru că se teme că cineva ar putea pune o recompensă pe capul lui. Bănuiesc că pur și simplu nu vrea să fie deranjat. Pretinde că s-a retras din viața de contrabandist și vrea să trăiască ca un cetățean obișnuit.

— Poți oricând să contactezi Coruscantul, spuse Luke cu o voce binevoitoare. Sunt sigur că vor trimite o navetă pentru tine. De fapt, probabil că oricum trebuie să mai facem o cursă de aprovizionare.

Mara își strânse buzele generoase.

— Ar fi frumos să mă transporte Noua Republică, măcar de data asta.

Luke căută sarcasmul ascuns în comentariul ei, dar în schimb găsi doar un umor ironic. Dădu din cap.

— Nu știu pe cine ai putea găsi să se ofere voluntar pentru o treabă atât de brutală ca asta.

Când Lando intră în grabă în apartamentul lui Han și al Leiei fără să bată la ușă, Han Solo era hotărât să studieze o listă cu opțiuni de divertisment interactiv pentru gemeni. Pe podea, Jacen și Jaina se jucau nerăbdători cu jucării strălucitoare și conștiente de ele însele, care tot încercau să fugă din mâinile apucătoare ale copiilor.

C-3PO stătea nervos lângă el.

— Sunt perfect calificat să fac selecții, domnule. Sunt sigur că pot găsi ceva care să-i amuze pe gemeni.

— Nu am încredere în alegerile tale, C-3PO, spuse Han. Ți amintești cât de mult le-a plăcut Grădina Zoologică Holografică pentru Animale Dispărute?

— Aceea a fost o anomalie, domnule, spuse C-3PO.

Lando se grăbi să intre în cameră, uitându-se în jur.

— Han, prietenel! Am nevoie de o favoare... o mare favoare.

Cu un oftat, Han predă procesul de selecție lui C-3PO.

— Bine, alege ceva... dar dacă nu le place copiilor, îi voi lăsa să se distreze făcând o verificare de întreținere asupra ta.

— Eu... înțeleg perfect, domnule, spuse C-3PO și se aplecă asupra sarcinii.

— Ce fel de favoare? îl întreabă el pe Lando cu precauție.

Lando își aruncă pelerina peste umăr și își frecă mâinile.

— Am nevoie să împrumut *Șoimul*... doar pentru o vreme.

— Ce? spuse Han.

— Haide, Han, spuse Lando. Te-am dus să o salvezi pe Leia când a fost atacată Mon Calamari. Îmi ești dator.

Han oftă.

— Presupun că mi-ar prinde bine o scuză să mă duc să-i văd pe Luke și Kyp la Academia Jedi. Se întoarce și îi zâmbi lui C-3PO. În plus, măcar de data asta e Leia aici să aibă grijă de copii.

Când *Șoimul Mileniului* ateriză în fața marelui templu Massassi, Han ieși și-l vază pe Luke sprintând spre el, purtând o expresie de încântare copilărească. Han rânji și coborî pe rampă, cizmele sale pocnind pe plăcile de metal. Luke se apropie entuziasmat pentru a-l prinde într-o îmbrățișare care era evident nedemnă pentru un Maestru Jedi.

— Te bucuri de mica ta vacanță departe de politica galactică, Luke? spuse Han. Expresia lui Luke deveni preocupată.

— N-aș spune exact asta.

Lando Calrissian ieși din *Șoim* după ce își luase câteva momente în plus pentru a-și aranja părul, a-și îndrepta hainele și a se asigura că înfățișarea sa era cât se poate de elegantă. Han își dăduse ochii peste cap, convins că amabilitatea lui delicată nu era o modalitate de a câștiga afecțiunea Mariei Jade. Deși furia ei arzătoare părea să se fi stins oarecum, Mara încă mai arăta o duritate cu ascuțituri aspre care îl făcea pe Han să se întrebe de ce se entuziasma Lando atât de mult în privința femeii care fusese cândva *Mâna Împăratului*. Cu o străfulgerare de intuiție,

își dădu seama că Leia însăși dăduse impresia unui amestec de temperament înflăcărat și răceală glacială când o cunoscuse prima dată – și uite cum se terminase!

Figura zveltă a Marei Jade ieși pe ușile întredeschise ale hangarului de la baza zigatorului de piatră, purtând pe umăr un rucsac.

Lando se grăbi să coboare pe rampă și îl bătu scurt pe Luke pe spate.

— Ce mai faci, Luke? Practic se împiedicase în timp ce cobora pe pista de aterizare pentru a o întâlni pe Mara. Am auzit că ai nevoie să te *ducă* cineva, spuse el, oferindu-se să-i ia rucsacul. Ce s-a întâmplat cu propria ta navă?

— Nu întreba, spuse ea, apoi zâmbi ironică înainte să-i întindă rucsacul greu. Deci, în sfârșit ai găsit ceva la care ești calificat, Calrissian. Hamal de bagaje.

El își puse rucsacul pe umăr și făcu un gest către *Șoim*.

— Pe aici spre nava VIP, doamnă.

Han se îndepărtă de Luke și se uită în jur la junglele aburinde și la Marele Templu acoperit de liane.

— Deci, unde este Kyp? întrebă el.

Luke își coborî privirea spre picioare, apoi, ca și cum și-ar fi adunat curajul printr-un fel de exercițiu Jedi, își ridică privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Han.

— Am vești proaste pentru tine. Kyp... nu a fost de acord cu mine cu privire la cât de repede ar trebui să învețe noile abilități periculoase și cum să își dezvolte cel mai bine abilitățile în Forță.

— Ce vrei să spui? întrebă Han. Se prinse de unul dintre pistoanele rampei pentru a se menține în poziție verticală. A fost rănit? De ce nu m-ai chemat?

Luke clătină din cap.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu el. A exersat anumite tehnici despre care mă tem că l-ar putea duce spre partea întunecată. Sunt foarte îngrijorat, Han. Este cel mai puternic dintre toți elevii pe care i-am avut aici. A furat nava Marei și a plecat de pe Yavin 4. Habar n-am unde este acum sau ce face.

Han își forță gura într-o linie subțire, dar Luke continuă.

— Kyp are multă putere și multă furie și ambiție – dar puțină înțelegere sau răbdare. Este o combinație periculoasă.

Han se simți neputincios. Abia dacă remarcă faptul că Lando o escorta pe Mara Jade pe rampă în *Șoim*.

— Nu știu ce să fac, Luke, spuse Han.

Luke clătină sumbru din cap.

— Nici eu nu știu.

* * *

Șoimul Mileniului străbătea hiperspațiul în zumzetul vibrant al motoarelor de hiperpropulsie. Lando încerca să vorbească mai încet în timp ce se apleca aproape de Han în cabina de pilotaj.

— Lasă-mă doar să mă ocup de unitățile de procesare a alimentelor, Han. Te rog? Am memorat niște programe de la cele mai bune cazinouri din Orașul Norilor și pot genera rețete care ar face-o pe Mara Jade să plutească de plăcere.

— Nu. Han privi cronometrul care număra cât timp mai rămăsese din călătoria de întoarcere spre Coruscant. Îmi plac procesatoarele de mâncare așa cum sunt.

Exasperat, Lando se prăbuși în scaunul copilotului și oftă.

— Toate sunt programate pentru rețete Coreliene grase și grele. Cineva ca Mara are nevoie de mâncare exotică, de preparate speciale. Nu cârnați picanți și găluște cu rădăcini de *charbote* înmuiate.

— Lando, asta e mâncarea cu care am fost crescut... și pe nava mea, vreau ca unitățile de procesare a mâncării să facă preparatele care îmi plac. Am pierdut deja toată călătoria spre Yavin ajutându-te să freci compartimentele de locuit din spate, să lustruiești masa de holjocuri și să parfumezi întreaga navă cu dezinfectant.

— Han, spuse Lando, nava era murdară și puțea.

— Ei bine, mie îmi plăcea așa, insistă Han. Era mizeria mea, și putoarea mea, pe nava mea.

— Doar pentru că ai avut noroc la sabacc. Lando se ridică în picioare, își netezi pelerina și își aranjă costumul violaceu. Te-am lăsat să câștigi. Nu ai mai putea s-o faci niciodată.

* * *

Han și Lando se holbau amândoi peste tabla de joc curățată în grabă.

Lando continuă să arunce priviri spre Mara Jade în timp ce împărțea la întâmplare dreptunghiurile din vechiul pachet de sabacc al lui Han. Mara îl ignorase în cea mai mare parte a călătoriei spre Coruscant. Îi respinsese încercările de a-i pregăti cina, de a-i găsi selecții muzicale și de a o invita la conversație.

Acum, în timp ce îi privea cum jucau cărți pentru a rezolva o dispută legată de proprietatea *Șoimului*, se încrunta de parcă nu erau decât doi băieți care se certau într-un parc de distracții pentru copii.

Lando luă pachetul de cărți metalice strălucitoare, astfel încât să se vadă fețele cristaline și le țină spre Mara.

— Domnița mea, ați dori să tăiați cărțile?

— Nu, răspunse ea, n-aș dori.

— Încep să mă satur de asta, Lando, spuse Han. Mai întâi am câștigat *Șoimul* de la tine într-un joc de sabacc pe Bespin, apoi tu l-ai câștigat înapoi de la mine în salonul diplomatic de pe Coruscant, iar eu l-am câștigat înapoi de la tine în drum spre Mon Calamari. E destul. Aceasta este ultima noastră mână.

— Mie îmi convine, prietene, spuse Lando și începu să împartă cărțile.

— Fără revanșe, spuse Han.

— Fără revanșe, fu de acord Lando.

— Cel care câștigă de data asta păstrează *Șoimul* de acum înainte.

— S-a făcut, spuse Lando. *Șoimul Mileniului* aparține învingătorului și poate face cu el orice dorește. Fără împrumuturi, fără certuri.

Han aprobă din cap.

— Cel care pierde primește o viață întreagă de transport public pe Coruscant. Își luă cărțile de joc. Taci și joacă.

* * *

Han aruncă pe masa de joc cărțile care îl trădaseră și se ridică în picioare pentru a-și ascunde sentimentul devastator de pierdere care îl străbătea. Se simțea de parcă inima îi fusese mototolită ca o bucată de hârtie aruncată și apoi băgată

înapoi în piept.

— Dă-i drumul și jubilează, Lando.

Cu o figură rece, Mara Jade urmărise tot meciul cu mai puțină indiferență decât se prefăcuse că arată. Acum se încrunta de parcă se aștepta ca Lando să se ridice în picioare și să aplaude în semn de triumf. Han anticipa aceeași reacție. La jumătatea gestului, Lando se opri și se liniști, îndreptându-se în mod demn.

— Asta e, spuse el cu o voce lentă. Sfârșitul jocului. Nu vom mai juca niciodată pentru *Șoim*.

— Da, spuse Han cu o voce abia auzită, așa ne-am înțeles.

— Iar *Șoimul* este al meu, să fac ce vreau cu el, spuse Lando.

— Dă-i drumul și jubilează, spuse Han, din nou, folosind sarcasmul pentru a-și masca propria disperare. Se muștra pe sine pentru că se lăsase atras într-un alt joc stupid. Fusese un idiot, fără să aibă nimic de câștigat, iar acum pierduse totul. Ar fi trebuit să știu că nu trebuie să joc cu tine.

— Sunteți la fel ca vornskyrii care șuieră unul la altul într-o dispută teritorială, spuse Mara, clătinând din cap.

Părul ei exotic de culoarea mirodeniei atârna într-o parte. Nu făcea nimic pentru a părea atrăgătoare, dar cumva acest lucru o avantaja.

Lando aruncă o privire spre Mara, apoi se întoarse parțial într-o parte, ca și cum ar fi ignorat-o. Cu un gest măreț, își întinse larg mâinile și făcu un gest spre Han.

— Dar, din moment ce ești prietenul meu, Han Solo, și din moment ce știu că *Șoimul* înseamnă pentru tine chiar mai mult decât înseamnă pentru mine – Lando făcu o pauză de efect și îi mai fură o privire Marei Jade înainte să continue – aleg să-ți dau înapoi *Șoimul Mileniului*. Un cadou de la mine pentru tine. O mărturie a anilor noștri de prietenie și a tot ceea ce am trăit împreună.

Han se prăbuși pe spate în scaun, simțind cum genunchii îi devin slabi și moi. Gâtul i se contractă, iar el deschise și închise gura de mai multe ori, fără să știe deloc ce să spună.

— Mă duc la unitățile de pregătire a hranei, spuse Lando galant. Dacă Han mă va lăsa să modific programarea, voi vedea dacă pot pregăti cea mai bună masă pe care o pot fabrica unitățile lui și vom lua cu toții o masă bună împreună.

Han se simți prea uimit ca să se opună, iar Lando nu mai așteptă răspunsul. Se uită pentru a doua oară la Mara Jade în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

Încă în stare de șoc, Han o zări pe Mara ridicându-și sprâncenele și privind spre el cu un zâmbet surprins și derutat, ca și cum și-ar fi reevaluat complet părerea despre Lando Calrissian – ceea ce, concluzionă Han, trebuie să fi fost planul lui Lando de la bun început.

Capitolul 31

Capul de ciocan Momaw Nadon aranjase ca Wedge Antilles și Qwi Xux să meargă să vadă peisajul Ithorian imaculat la bordul unui skimmer descoperit. Pe platforma de aterizare de tranzit, cerul orbitor al dimineții era de un purpuriu albicios palid, cu fâșii de nori care mascau câteva luni slabe care încă mai călăreau cerul.

Qwi își fixă centura în scaunul de pluș din fibră vegetală și se uită la soare.

— De ce nu ai vrut să ne fie ghid Momaw Nadon? întrebă ea, studiind informațiile topografice și punctele de interes turistic pe care le sugerase Nadon. Pare foarte mândru de lumea lui.

Wedge se concentrează asupra panoului de control, deși vehiculul părea destul de simplu de manevrat.

— Ei bine, pentru că este foarte ocupat și pentru că... Vocea i se întrerupse, iar el își ridică privirea spre ea cu un zâmbet slab. Am cam vrut să fiu singur cu tine.

Qwi simți o euforie amețitoare crescând în ea.

— Da, cred că așa ar fi mai frumos.

Wedge ridică skimmerul de pe platformă, după care se îndepărtară de marele disc al eco-orașului Ithorian și porniră peste vârfurile copacilor. *Golful Tafanda* se deplasase mulți kilometri în cursul nopții, iar Wedge fu nevoit să recalibreze coordonatele skimmerului. Lumina zilei le încălzea fețele, în timp ce vântul sufla curenți de aer rece pe pielea lor. Se îndreptară spre o creastă joasă unde jungla de un verde-închis se schimba într-o pădure mai palidă.

— Ce mă duci să vad? întrebă Qwi.

Wedge se aplecă în față, uitându-se la orizont.

— O livadă mare de arbori *bafforr* care a fost pe jumătate distrusă de Imperiali în timpul asediului lor, cu mulți ani în urmă.

— Este ceva special la acei copaci? întrebă Qwi.

— Ithorienii îi venerază, spuse el. Sunt semi-intelenți, asemenea unei minți de stup. Cu cât pădurea crește mai mult, cu atât copacii devin mai intelenți.

Pe măsură ce se apropiau, Qwi putu să vadă că pădurea de un acvamarin cristalin strălucea slab în lumina soarelui, acoperind o parte din coasta dealului. Wedge lăsă skimmerul să plutească în timp ce se aplecau peste margini pentru a privi trunchiurile sticloase și împletiturile netede, dar ascuțite, ale ramurilor de bafor.

Împrăștiate în jurul perimetrului, coloane mari și întunecate se prăbușiseră la pământ și se spărseseră ca niște tuburi de oțel transparent ars. Îi amintea de resturile împrăștiate în jurul locului *Catedralei Vânturilor* distruse de pe Vortex. Puieți minuscule, ca niște ghețari inversați, ieșeau din pământul stâncos.

— Pădurea pare să crească din nou, spuse Wedge.

Puieții subțiri străluceau de un albastru mai albicios decât restul pădurii.

— Văd persoane acolo jos! spuse Qwi, arătând cu degetul în lateral. Formele gri-cenușii a patru Ithorienii se năpustiră spre adăpostul pădurii dese de pe partea

laterală a crestei. Credeam că nu au voie să pună piciorul în junglă.

Wedge se uita la ei, nedumerit. Ridică skimmerul mai sus, dar cei patru Ithorienii renegați dispăruseră deja în covorul de copaci. Fruntea i se încruntă ca și cum ar fi căutat un răspuns. Trase rapid aer în piept.

— Mi se pare că îmi amintesc ceva despre *Jungla Mamă* care cheamă anumiți Ithorienii. Este o chemare rară pe care nimeni nu o poate explica. Ei lasă totul în urmă și trăiesc în sălbăticie, fiindu-le interzis să se întoarcă în eco-orașele lor. Într-un fel, devin fugari. Din moment ce Ithorienii consideră că este un asemenea sacrilegiu să atingă pădurea, chemarea trebuie să fie destul de puternică.

Qwi se uită în jos la trunchiurile arse ca de sticlă ale copacilor *bafforr* distruși de salvele de turbolaser trase de Imperiali.

— Mă bucur totuși să știu că au grijă de pădure. Se întrebă cât de mult revenise din inteligența colectivă a pădurii *bafforr*. Să mergem în altă parte, Wedge, ca ei să se poată întoarce la treabă.

Wedge o duse pe Qwi pe un platou înalt, presărat cu stânci plate de culoare gri cu cafeniu, acoperite de mărăcinișuri verzui și liane negre. O confluență a trei râuri se unea într-o mare dolină de pe marginea stâncii înalte, vărsându-se într-o spectaculoasă cascadă triplă care se prăbușea în adâncul platoului. La baza platoului, apa se revărsa dintr-o mie de peșteri fărâmițate, revărsându-se într-o mlaștină turcoaz și spumoasă, plină de stufăriș unduitor și pești săritori.

Wedge roti skimmerul deasupra uriașei doline de pe platou, iar Qwi rămase cu gura căscată privind fabuloasa cascadă. Perdelele de stropi se ridicau din ecourile tunătoare ale apei care se scufunda. Curcubeele scânteiau pe cerul de lavandă.

Qwi își întorcea capul înapoi și încolo, încercând să vadă totul în același timp. Wedge zâmbi îndrăzneț și o luă pe centrului celor trei cascade, plutind și apoi coborând în miezul dolinei. Qwi râdea în timp ce ceața groasă și rece îi învăluia, udându-le hainele. Wedge coborî skimmerul până în locul în care toate cele trei râuri se izbeau de stânci cu un sunet asemănător exploziei unor planete. Creaturi verzi ca niște lilieci zburau prin stropi, prinzând insecte și peștișorii mici care se prăbușeau peste cascade.

— Este fantastic, strigă Qwi.

— Va fi și mai bine, spuse Wedge, dacă Momaw Nadon ne-a dat informații bune.

Îndreptă skimmerul spre un grup de aflorimente negre și lucioase care ieșiseră din partea laterală a dolinei. Aflorimentul îi adăpostea de cea mai mare parte a stropilor reci și de vânturile ciclonice care se învârtteau în interiorul dolinei cu pereți de piatră. Ecoul bubuitor al apei deveni un fundal constant.

Wedge aduse skimmerul printre stânci, într-un loc adăpostit, unde razele de soare străpungeau vârtejurile crescânde de stropi.

— Nadon a spus că putem ateriza aici.

Introduse mâna într-un compartiment de sub scaun, scoase două pelerine impermeabile translucide și două pachete de mâncare cu autoîncălzire pe care i le pusese la dispoziție Nadon. Wedge o ajută pe Qwi să-și pună unul dintre veșmintele impermeabile peste umerii ei înguști, apoi și-l încheie pe al său. După aceea luă prânzul și indică spre stâncile netede de la baza suprastructurii.

— Hai să ne bucurăm de un picnic, spuse el.

La sfârșitul zilei obositoare, Qwi se afla în fața ușii acoperite cu vegetație a camerei ei, din *Golful Tafanda*. Wedge se uită în ochii ei de un albastru intens și își foi picioarele.

— Mulțumesc, spuse Qwi. Aceasta a fost cea mai minunată zi din viața mea.

Wedge își deschise gura și o închise de trei ori, ca și cum ar fi căutat ceva de spus. În cele din urmă, se aplecă înainte, îi atinse părul mătăsos, apoi o sărută. Își lăsă buzele calde să zăbovească pe ale ei pentru o câteva clipe. Ea veni mai aproape de el și simți cum o străbate încântarea.

— Și acum mi-ai mai oferit un lucru interesant, spuse ea cu vocea ei muzicală și liniștită.

Înroșindu-se, Wedge se îndepărtă de ea și spuse:

— Ăă, ne vedem mâine dimineață.

Se întoarse și practic fugi în camera lui.

Cu un zâmbet melancolic, Qwi privi cum se închidea ușa lui. Își deschise camera și se strecură înăuntru, simțindu-se de parcă ar fi avut motoare de propulsie în picioare. Se sprijini de ușă când aceasta se închise și închise ochii în timp ce lumina blândă din camera ei se aprindea încet. Scoase un ușor suspin de mulțumire. Apoi deschise ochii și văzu un bărbat întunecat ridicându-se din poziția ghemuită în colțul întunecat al camerei. Silueta impunătoare se apropie, iar ea încremeni îngrozită la vederea pelerinei negre involburate care îi înconjură trupul. *Darth Vader!*

Încercă să strige după ajutor, dar vocea i se blocă în gât ca și cum o mână invizibilă i-ar fi imobilizat corzile vocale. Se răsuci spre ușă și rămase blocată la jumătatea drumului, trasă înapoi de pânzele de păianjen nevăzute. Bărbatul întunecat era mai aproape acum, alunecând spre ea. *Ce vrea?* Nu putea țipa. Îi auzea respirația goală ca un ecou, ca și cum ar fi fost mârâitul unei fiare. O mână se întinse spre ea, iar Qwi nu putu să se miște, nu putu să se ferească, în timp ce degetele lui i se înfășurau pe vârful capului ei. Îl simțea apăsând acolo. Cealaltă mână, rece și suplă, îi apucă fața. Clipi cu ochii larg deschiși și își ridică privirea pentru a vedea chipul lui Kyp Durron, cu ochii arzând, cu expresia fără suflet.

— Te-am găsit, Doctore Xux, vorbi el cu o voce înghețată. Deții prea multe cunoștințe periculoase. Trebuie să mă asigur că nimeni nu va mai putea crea vreodată armele de care ai fost responsabilă. Nu trebuie să mai existe *Stele ale Morții*. Și nici *Zdrobitorul de Soare*.

Degetele lui se strânseseră mai tare pe fruntea ei, pe fața ei. Craniul ei părea gata să se spargă. Valuri de durere îi străbătură creierul ca niște gheare ale unui monstru de coșmar. Simțea vârfurile ascuțite ale unor gheare de metal răzbătându-i prin minte, săpând, scobind și smulgând amintirile și cunoștințele științifice pe care le acumulase de-a lungul multor ani. În cele din urmă, Qwi reuși să scoată un țipăt, dar fu doar un strigăt slab, acut, care se stinse pe măsură ce cădea într-un tunel lung și întunecat de uitare. În final se prăbuși pe peretele acoperit de verdeață din camera ei.

Când vederea i se întunecă, ultimul lucru pe care îl văzu fu silueta învăluită în negru a atacatorului, în timp ce deschidea ușa camerei și ieșea în noapte.

A doua zi dimineață, Wedge fluiera pentru el însuși în timp ce se îmbrăca, zâmbind în reflexia din farfurie atunci când își îndreptă părul negru. Comandase un mic dejun exotic pentru două persoane. Qwi se trezea devreme, mai ales acum că era entuziasmată de vizitarea obiectivelor turistice pe care urmau să o întreprindă pe Ithor. Momaw Nadon le promisese skimmerul pentru o altă zi.

Merse pe coridor, sună la ușa camerei ei și așteaptă. Nu primi niciun răspuns.

Sună iar și iar la ușa ei până când, alarmat, încercă să o deschidă. Găsind intrarea în camera lui Qwi deblocată, fu și mai alarmat. Venise cineva să o asasineze în timpul nopții? Oare Imperialii îi aflaseră, până la urmă, locația? Împinse ușa și se repezi înăuntru. Întunericul și umbrele umpleau încăperea

— Lumini! strigă el.

Iluminarea bruscă scaldă camera într-o lumină palidă de culoarea piersicii.

O auzi pe Qwi înainte să o vadă. Stătea ghemuită într-un colț, plângând. Își strângea părul perlat cu ambele mâini, presându-și tâmpile ca și cum ar fi încercat să țină înăuntru gândurile care îi tot scăpau printre degete.

— Qwi! strigă el și alergă spre ea. Aplecându-se, îi luă încheietura mâinii și o forță ușor să întoarcă capul, uitându-se fix în ochii ei mari și goi. Ce s-a întâmplat?

Ea nu păru să-l recunoască, iar stomacul lui Wedge se scufundă de groază. Qwi părea confuză și devastată. Se încrunta ca și cum și-ar fi căutat memoria. Dădu încet din cap, apoi își închise ochii mari, strângându-i puternic în timp ce se lupta cu propriile gânduri. Lacrimile îi curgeau pe obraji, scurgându-se în picături mici, apoi în stropi mai mari, în timp ce-și mușca buza într-o concentrare furioasă. Clipi din nou la el, găsind în sfârșit numele care îi scăpase.

— Widj? *Wedge*? spuse ea în cele din urmă. Numele tău este Wedge?

El încuviință din cap. Cu un alt suspin mare de plâns, ea se aruncă în brațele lui. El o îmbrățișă, simțindu-i trupul tremurând de plâns.

— Ce s-a întâmplat? repetă el. Qwi, spune-mi!

— Nu știu. Ea clătină din cap, iar părul ca niște pene curgea într-un val lent de pe un umăr pe celălalt. Abia dacă te cunosc. Nu-mi pot aminti. Mintea mea pare atât de goală... plină de goluri.

Wedge o strânse în brațe în timp ce ea spunea:

— Am pierdut totul. Cea mai mare parte din memoria mea, din viața mea... a dispărut.

Capitolul 32

Kyp Durrone se întoarse pe cea de-a patra lună a lui Yavin în liniștea pătrunzătoare a nopții din junglă. Însuflețit de o putere pe care se hotărâse să o folosească la maximum, se simțea gata să explodeze într-o revărsare euforică a Forței – dar nu se putea lăsa sedus de asemenea demonstrații copilărești. Avea o misiune de îndeplinit, una care avea să afecteze viitorul întregii galaxii.

Fără lumini de zbor sau baliză de aterizare, aduse Z-95 Headhunterul pe care îl luase de la Mara Jade pentru a-l așeza ușor pe platforma de aterizare puțin invadată de vegetație aflată în fața Marelui Templu. Kyp nu avea niciun interes să se reîntâlnească cu ceilalți cursanți Jedi mai slabi sau chiar cu Maestrul Skywalker, cel răătăcit și laș. Avea pur și simplu nevoie de acces la vechile temple Massassi pe care Exar Kun le proiectase ca puncte focale pentru concentrarea puterii Sith.

Deasupra lui, cerul nopții era înțesat de stele, iar freamătul junglei din jur țesea o tapiserie de sunete înăbușite. Dar insectele își cântau muzica mai încet și puține animale mari se furișau prin tufișuri. Întreaga pădure tropicală părea uimită de întoarcerea lui Kyp.

Își aruncă peste umeri pelerina neagră straniu de strălucitoare. Era timpul să se ocupe de treburile lui. Părăsind nava de luptă Headhunter, se apropie de zigratul monolitic al Marelui Templu. Liane vermiforme de culoarea ruginii se răsuceau din calea lui, evitând pașii lui Kyp, ca și cum întregul său corp emana o căldură letală.

Treptele de piatră cioplite cu dalta se desfășurau pe o latură a piramidei. Puse un picior în fața celuiilalt, urcând încet, ascultând ecourile moi ale respirației sale. În interiorul lui se acumulase o stare de nerăbdare. În mintea lui, Kyp auzea fantome care aclamau, vedea viziuni ca un filmuleț video din urmă cu patru mii de ani, în care Exar Kun găsisese ultimul loc de odihnă al vechilor Sith. Kun le redescoperise învățăturile. Construisese temple mari, întemeind Frăția Sith printre Cavalerii Jedi dezamăgiți. Aici, pe Yavin 4, Kun folosisese civilizația Massassi ca pe niște resurse consumabile, ca pe niște canale de putere pentru a redefini haosul și corupția din Vechia Republică. Îi provocase pe Jedii nesăbuiți care își urmau liderii incompetenți fără să se gândească, doar pentru că juraseră să o facă...

Acum, Kyp urma să ducă bătălia până la capăt, deși inamicul nu mai era Republica incompetentă și în decădere, ci Noul Ordin impostor și Imperiul represiv care luase locul Vechii Republici. În timp ce Maestrul Skywalker limita pregătirea noilor săi Cavaleri Jedi, Kyp Durrone învățase mai multe. *Mult mai multe.*

Ajunse la al doilea nivel al zigratului și se opri pentru a privi forma de insectă a navei sale de luptă care staționa în centrul pistei de aterizare. Nimeni nu se trezise încă în interiorul templului. O strălucire pastelată se strecura pe cer la orizont, în timp ce rotația rapidă a lunii junglă făcea răsăritul planetei să fie aproape. Kyp continuă să urce seria lungă de trepte, privind fix spre vârful Marelui Templu.

Dăduse deja prima lovitură, ștergând cunoștințele periculoase ale savantei Imperiale, Qwi Xux. Doar Qwi știa cum să construiască un alt *Zdrobitor de Soare* – dar Kyp, folosindu-și doar palmele goale și noua sa putere dobândită, îi smulsese

cunoștințele din creier și le împrăștiase în neant. Nimeni nu le va mai putea găsi vreodată.

În continuare, avea să aplice o justiție poetică care îi încânta sensibilitatea și care îl făcea să freamăte de răzbunare pentru tot ceea ce făcuse Imperiul împotriva lui, a familiei sale și a lumii sale colonie. Kyp va readuce la viață însuși *Zdrobitorul de Soare* și îl va folosi pentru a distruge rămășițele Imperiului. Nu va da socoteală nimănui în afară de el însuși. Nu avea încredere în nimeni altcineva pentru a lua deciziile dificile.

Ajunse în vârful Marelui Templu chiar în momentul în care uriașa minge portocalie de pe Yavin se înălța peste orizont. În ceață și de culoare palidă, gigantul gazos se involbura cu sistemele de furtuni uriașe, suficient de mari pentru a înghiți planete mai mici. Dalele în formă de diamant ale templului acopereau mica platformă de observare de deasupra măreței săli de audiență. Lianele și copacii Massassi butucănoși răsăreau din colțurile vechilor pietre.

Kyp privi spre cer. Micile plante și animale care împânzeau jungla de pe Yavin 4 erau ne semnificative pentru el. Nu contau deloc în marea schemă a ceea ce urma să întreprindă. Importanța viziunii sale depășea cu mult nevoile mărunte ale oricărei planete.

În timp ce sfera lui Yavin se înălța pe cer, Kyp își ridică brațele, iar țesătura neagră și alunecoasă a pelerinei sale căzu în spatele lui. Măinile sale erau subțiri și mici, mâinile unui tânăr. Dar în interiorul său, puterea zumzăia prin oase.

— Exar Kun, ajută-mă, spuse Kyp, închizând ochii.

Se întinse cu mintea, urmând căile Forței care conduceau la fiecare lucru din univers, trăgând putere din punctul focal cosmic al templului Massassi. Cercetă, trimitându-și gândurile ca o sondă adânc în sistemele de furtună ale gigantul gazos. În spatele lui, Kyp simți cum puterea de gheață neagră a lui Exar Kun se trezea, conectându-se cu el și intensificându-i abilitățile. Propria lui firavă atingere de explorare țâșni brusc înainte ca un fulger de blaster. Kyp se simțea mai mare, o parte din luna junglă, apoi o parte din întregul sistem planetar, până când pătrunse în inima gigantul gazos însuși. Nori portocalii palizi treceau pe lângă el. Simțea cum presiunea creștea pe măsură ce se scufunda tot mai jos, coborând în straturile incredibil de dense din apropierea miezului. Căută un mic reper al mașinăriei, a navei mici și indestructibile care fusese aruncată aici.

Când ajunse la cele mai joase niveluri ale atmosferei, Kyp găsi, în sfârșit, *Zdrobitorul de Soare*. Ieșea în evidență ca o baliză, o țintă în liniile de câmp ale Forței.

Mărimea nu contează, repetase Maestrul Skywalker. Kyp cuprinse *Zdrobitorul de Soare* cu mintea sa, înconjurându-l, atingându-l cu mâinile sale nemărginite și invizibile. Se gândi să-l scoată din nou la suprafață, să tragă *Zdrobitorul de Soare* din adâncurile Yavinului. Dar renunță la acel gând.

În schimb, cu ajutorul lui Exar Kun, își folosi abilitățile pentru a activa comenzile, pentru a pune în mișcare comenzi de control, pentru a apăsa butoane pentru a modifica cursul stocat în memoria *Zdrobitorului de Soare*, scoțându-l afară din mormântul său. Continuă să urmărească progresul armiei, concentrându-se asupra sferei planetei uriașe în timp ce aceasta se înălța pe crestele de ceață. *Zdrobitorul de Soare* apărură ca un punct argintiu, părând nu mai mare decât un atom, în timp ce ieșea din cele mai înalte straturi de nori și străbătea spațiul spre luna verde-smarald, unde aștepta Kyp. Privi în sus și așteptă, deschizându-și brațele

pentru a primi arma indestructibilă. *Zdrobitorul de Soare* se apropia ca un spin lung și ascuțit din aliaj cristalin, navigând în poziție verticală pe axa sa lungă. Lansatorul de torpile cu rezonanță modulată atârna în partea de jos a cârligului lung. Arăta frumos.

Zdrobitorul coborî prin atmosfera lunii junglă, drept în jos – ca o țepușă, pentru a se înfige în Marele Templu. Kyp îl controlă, îi încetini coborârea, până când super-arma se opri, plutind în fața lui.

În timp ce cerul se lumina odată cu răsăritul planetei, fuzelajul din aliaj al *Zdrobitorului de Soare* părea la fel de imaculat ca o piatră prețioasă cu fațete de foc, curățată de orice urmă de oxidare și de reziduuri de pe urma temperaturilor și presiunilor intense din centrul lui Yavin.

Zdrobitorul de Soare părea curat, mortal și pregătit pentru el.

— Mulțumesc, Exar Kun, șopti Kyp.

* * *

Luke Skywalker se trezi dintr-o altă serie de coșmaruri. Se ridică brusc în șezut pe patul său, perfect conștient dintr-o dată. Simțise o mare tulburare în Forță. Ceva nu era în regulă. Se ridică din pat, mișcându-se prudent în timp ce trimitea gândurile pentru a-și verifica cursanții: Kirana Ti, Dorsk 81, noua sosită de pe Mon Calamari, Cilghal, Streen, Tionne, Kam Solusar și toți ceilalți. Nimic nu părea să fie în neregulă. Dormeau adânc – aproape prea adânc, ca și cum o vrajă de somn ar fi fost aruncată peste ei.

Când se întinse mai departe, rămase uimit să simtă un vârtej rece și negru de Forță perversă în jurul vârfului templului. Îl uimi. Țâșni spre ușa camerei sale, ezită, apoi se întoarce pentru a-și lua sabia de lumină. Merse pe coridoare, domolindu-și frica în timp ce se urca în turboliftul spre nivelurile superioare ale piramidei antice.

Calm, spusese Yoda, *trebuie să rămâi calm*.

Dar priveliștea care îl întâmpină sub cerul zorilor aproape că îl copleși pe Luke.

Zdrobitorul de Soare atârna suspendat deasupra templului, încă aburind în aerul dimineții, înviat din mormântul său din miezul gigantului gazos. Kyp Durrone se răsuci pentru a-l privi pe Luke, pelerina sa neagră rotindu-se odată cu gestul rapid.

Uluit, Luke se clătină înapoi.

— Cum îndrăznești să aduci arma aia înapoi! spuse el. Este împotriva tuturor învățăturilor Jedi pe care ți le-am predat.

Kyp râse de el.

— Nu m-ai învățat prea multe, Maestre Skywalker. Am învățat foarte multe dincolo de modestele tale învățături. Pretinzi că ești un mare instructor, dar ți-e frică să înveți singur. Se uită înapoi la *Zdrobitorul de Soare*. Voi face ceea ce trebuie făcut pentru a eradica Imperiul. În timp ce eu fac galaxia sigură pentru toată lumea, tu poți rămâne aici și să-ți exersezi trucurile tale simple de Jedi. Dar nu sunt nimic mai mult decât jocuri de copii.

— Kyp, spuse Luke, păstrându-și calmul vocii și făcând un pas spre el, ai fost ademenit de partea întunecată, dar trebuie să te întorci. Ai fost înșelat și indus în eroare. Întoarce-te înainte ca strânsoarea ei să devină prea puternică. Înghiți în sec. Eu am trecut odată de partea întunecată și m-am întors. Este posibil dacă ești suficient de puternic și de curajos. Ești?

Kyp râse cu neîncredere.

— Skywalker, mi-e jenă să te ascult vorbind. Tu însuși te temi să riști vreodată ceva, dar te autodenumești Maestru Jedi. Nu merge în felul ăsta. Ai împiedicat pregătirea celorlalți candidați Jedi din cauza propriei tale prejudecăți. Poate că ar trebui să te înving aici și acum, și apoi să preiau eu pregătirea lor.

Cu mâinile tremurânde și cu o profundă teamă în suflet, Luke se apropie de el și își puse mâna în jurul mânerului alunecos al sabiei sale de lumină. Apoi o aprinse și eliberă lama, provocând un șuierat familiar. Lama verde strălucitoare se stinse, zumzâind și fiind gata de luptă.

Un Jedi nu putea ataca un adversar neînarmat, nu putea recurge la violență înainte să fi epuizat toate celelalte căi – dar Luke cunoștea potențialul mortal al celui mai talentat elev al său. Dacă Kyp căzuse de partea întunecată, ar fi putut deveni un alt Darth Vader. Poate chiar mai rău...

— Nu mă obliga să o fac, zise Luke, ridicându-și sabia, dar neștiind ce să facă.

Nu putea să-și taie pur și simplu discipolul, care stătea neînarmat în vârful templului. Dar dacă nu o făcea...

— Trebuie să trimitem *Zdrobitorul de Soare* înapoi, spuse Luke. La un moment dat, chiar tu ai insistat că nu ar trebui să fie folosit niciodată.

— Am vorbit din ignoranță, spuse Kyp, la fel ca tine.

— Nu mă face să lupt cu tine, spuse Luke cu voce joasă.

Kyp făcu un gest disprețuitor cu o mână, iar un val brusc de unde întunecate se revărsă în aer ca unda unei grenade de șoc. Luke se clătină în spate. Sabia deveni rece în mâna sa. Cristale de gheață creșteau în formă de pene în jurul mânerului. În miezul lamei verzi strălucitoare apăru o umbră, o molimă neagră care putrezea puritatea razei. Lama zumzăitoare scui pă, sunând ca o tuse bolnăvicioasă. Molima neagră deveni rapid mai puternică, înghițind raza verde. Cu un pâl păt de scânteii, sabia lui Luke se stinse.

Încercând să-și controleze frica tot mai mare, Luke simți brusc un fior de frig în spatele lui. Se întoarse să vadă o siluetă neagră, cu glugă – imaginea care îl întruchipase pe Anakin Skywalker în coșmarul lui Luke... *omul întunecat* care îl ademenise pe Gantoris într-o distrugătoare pierdere de control.

Vocea lui Kyp venea parcă de la mare distanță.

— În sfârșit, Maestre Skywalker, poți să-mi cunoști mentorul... Exar Kun.

Luke își aruncă sabia inutilă și se ghemui. Fiecare mușchi al său fu brusc încremenit și încordat. Își adună toate puterile Forței în jurul lui, căutând orice tactică defensivă. Cu *Zdrobitorul de Soare* în spatele lui, Kyp întinse ambele mâini și îl lovi pe Luke cu fulgere ca niște crăpături negre în Forță. Vălvătăi întunecate se ridicară din crăpăturile dintre dalele templului, ca niște vipere himerice cu colți care îl loviră din toate părțile.

Luke țipă și încercă să riposteze, dar umbra lui Exar Kun se alătură atacului, adăugând și mai multă forță mortală. Străvechiul Lord Întunecat Sith atacă cu valuri de negură, înfigând în corpul lui Luke cristale lungi cu otravă înghețată.

Acesta se zbătu, însă se simțea neajutorat. Să-și piardă controlul din cauza furiei și a disperării ar fi fost un eșec la fel de mare ca și cum nu ar fi făcut nimic. Luke invocă puterile pe care le învățase de la Yoda și Obi-Wan – dar tot ce făcu, fiecare tehnică plină de măiestrie, eșuă cu desăvârșire. Împotriva întregii puteri a lui Kyp Durrón și a armelor interzise ale spiritului de demult dispărut al lui Exar Kun,

nici măcar un Maestru Jedi precum Luke Skywalker nu putea învinge.

Tentaculele negre ca de șarpe ale forței malefice îl loveau iar și iar, umplându-i corpul de o durere ca și cum îi curgea lavă prin vene. În timp ce țipa, vocea îi fu înghițită de un uragan din partea întunecată. Luke mai strigă o ultimă dată și se prăbuși pe spate pe lespezile binecuvântat de reci ale Marelui Templu Massassi, în timp ce totul se transforma într-un negru absolut și copleșitor în jurul lui.

Capitolul 33

În apropierea centrului Nebuloasei Cauldron, cele două Distrugătoare care supraviețuiseră erau pregătite să lanseze atacul asupra Coruscantului.

Amiralul Daala stătea în picioare pe platforma punții sale de comandă, cuprinsă de o nouă și electrizantă determinare și încredere în sine. Nu dormise de o zi. Ofițerii ei stăteau la posturile lor, agitați și neliniștiți. Un număr dublu de soldați mășăluiau pe coridoarele *Gorgonei*, complet înarmați și gata de luptă. Avuseseră un deceniu de exerciții, iar acum urmau să-și folosească antrenamentul pentru a da cea mai mare lovitură pe care și-o puteau imagina pentru cauza lor.

— Comandante Kratas, raportează, spuse Daala.

Kratas luă brusc poziție de drepti, strigându-și raportul.

— Toate echipamentele și armamentul au fost transferate de pe *Basilisc* pe *Gorgonă*. Pe *Basilisc* a rămas doar un echipaj de voluntari – toți trupe de șoc. Căpitanul Mullinore raportează că este pregătit pentru ultima sa misiune.

Daala se întoarse spre locotenentul de la stația de comunicații.

— Fă-mi legătura cu Căpitanul Mullinore.

Imaginea Căpitanului *Basiliscului* apărură în fața ei. Holograma se unduia, dar omul însuși părea complet rigid și sub control, părând stoic în timp ce întâlnea ochii de smarald ai Amiralului Daala.

— Da, doamnă Amiral, spuse el.

— Căpitane, nava este pregătită? Făcu o pauză, strângându-și mâinile la spate. Sunteți gata?

— Da, doamnă Amiral. Am reconfigurat toate sistemele de armament pentru a crește puterea scuturilor noastre. Echipajul de soldați a montat mecanismul de autodistrugere în reactoarele noastre primare de hiperpropulsie. Se opri ca și cum și-ar fi adunat curajul, dar părul său blond tuns scurt nu lăsa să se vadă nicio urmă de transpirație. *Basiliscul* este gata oricând veți da ordinul, doamnă Amiral.

— Mulțumesc, Căpitane. Istoria își va aminti de sacrificiul tău... îți jur.

Se întoarse spre restul echipajului și porni sistemul de comunicații din interiorul navei. Vocea ei tăioasă răsună pe *Gorgonă*.

— Toată lumea, la posturile de luptă! Pregătiți-vă să ne începem misiunea. Vom distruge Coruscantul și vom da o lovitură mortală în inima Rebeliunii.

* * *

Kyp Durrón pilota *Zdrobitorul de Soare* spre miezul Nebuloasei Cauldron, unde Exar Kun îi spusese că îl aștepta flota Amiralului Daala. Comenzile *Zdrobitorului* i se păreau reci și familiare în timp ce stătea aplecat în față în scaunul dur și incomod al pilotului, privind prin hubloul segmentat. Ajutase la pilotarea superarmei în timpul evadării de pe *Instalația din Foale* împreună cu Han Solo.

În timpul acelei bătălii, doborâseră unul dintre Distrugătoarele lui Daala. Acum urma să folosească *Zdrobitorul de Soare* pentru a-i distruge restul flotei. A da

foc unei întregi nebuloase părea o lovitură exagerată pentru a strivi o insectă Imperială, dar Kyp aprecia ironia de a-i distruge cu propriile lor arme. Și ar fi semnalat restului Imperiului fragmentat ce urma să li se întâmple pe măsură ce Kyp își continua epurarea.

Panourile senzorilor de pe *Zdrobitorul de Soare* deveniseră inutile în lumina descărcării ionizate de la norul de stele gigantice albastre care luminau Nebuloasa Cauldron. Hublourile frontale erau diminuate pentru a filtra lumina strălucitoare.

Kyp se întinse cu ajutorul Forței, renunțând la inhibiții și lăsând puterea să izbucnească din el ca un gaz comprimat. După efortul de a smulge *Zdrobitorul* din miezul lui Yavin, găsirea câtorva Distrugătoare părea un exercițiu simplu. După numai o clipă, sesiză siluetele în formă de vârf de săgeată a două nave de luptă Imperiale.

Pilotă *Zdrobitorul de Soare* spre super-gigantele umflate din inima nebuloasei. Stelele albastre erau uriașe, tinere și gata să fie distruse. Pe o scară de timp cosmică, ar fi ars la temperaturi înalte, dar pentru scurt timp, încheindu-și viața în explozii de supernove care ar fi trimis unde de șoc prin întreaga regiune a galaxiei. Cu toate astea, cu ajutorul *Zdrobitorului de Soare*, Kyp putea aprinde supernovele acum, și nu peste o sută de mii de ani.

Contemplă marea liniștitoare de gaz de culoarea curcubeului și se gândi la apusurile de soare în culori stropite de pe colonia sa, Deyer, la lacurile liniștite terraformate din jurul orașelor plutitoare, unde se jucaseră el și fratele său Zeth. Dar Imperiul intrase în casa lui Kyp și îi luase pe el și pe familia lui... fără avertisment.

Cu ani în urmă, *Steaua Morții* se apropiase de liniștita și imaculata planetă Alderaan și o făcuse bucăți cu superlaserul său distrugător de planete... fără avertisment. Amiralul Daala îi capturase pe Kyp, Han și Chewbacca după ce trecuseră prin labirintul găurilor negre; dar pentru că Kyp nu deținea informații *utile* pentru ea, îl condamnase la moarte. Daala nu merita niciun avertisment. Absolut niciunul.

Kyp mări scuturile de protecție împotriva radiațiilor și se apropie de giganticele stele albastre, care clocoteau în oceanul lor de materie stelară. Apoi activă ecranul de țintire din fața lui. O secțiune încastrată a panoului de control glisă în lateral. Ieși un ecran care afișa o diagramă a unor sfere care orbitau foarte aproape. Șapte stele uriașe se înghesuiau în mijlocul nebuloasei, învârtindu-se pe orbite complexe în timp ce își furau gazele una alteia. Radiațiile lor intense străluceau prin norii dispersați de hidrogen, oxigen și neon. Chipul lui Kyp era o mască sumbră în timp ce apăsa pe un rând de comutatoare roșii de activare. Știa exact cum funcționa *Zdrobitorul de Soare*, căci furase aceste amintiri de la Qwi Xux. Balizele de avertizare pâlpâiră pe panourile sistemului de comandă, iar Kyp confirmă intențiile sale computerului de bord. Generatorul în formă de trunchi de la capătul lung al *Zdrobitorului de Soare* se puse în funcțiune, scânteind cu plasmă albastră.

Kyp își aminti cum inginerii Noii Republici care încercaseră să determine cum funcționa super-arma, cum se panicaseră la vederea unui simplu cilindru de mesaje. Torpilele de rezonanță care declanșau exploziile stelare erau pachete dense de energie, programate și modulate pentru a face instabil miezul unei stele. Torpilele puteau iniția un colaps și un recul al straturilor exterioare de material stelar, declanșând o explozie extrem de violentă care ar fi putut sfâșia o stea.

Ținti grupul de stele gigantice albastre. Nu ezită. Știa în inima lui ce avea de

făcut. Apăsă butoanele de activare. *Zdrobitorul de Soare* tresări în timp ce super-arma lansa șapte torpile de rezonanță de mare putere. Pe fundalul turbulențelor discrete ale Nebuloasei Cauldron, văzu forme ovoidale de foc electric verde, alb și galben. Torpilele de energie ieșiră, plonjând spre suprafețele fierbinți ale stelelor gigantice. Kyp reduce intensitatea hubloului segmentat și își fixă privirea asupra gigantilor albaștri. Aglomerarea avea să explodeze simultan, iar undele de șoc aveau să aprindă vastele oceane de materie nebuloasă într-un incendiu galactic. Ar fi fost un semnal extrem de clar pentru rămășițele Imperiului.

Dar va dura ore până când torpilele vor ajunge la nucleeele stelare și vor declanșa reacția în lanț. Valul de distrugere ar fi izbucnit din adâncurile stelelor până când o străfulgerare de o forță incredibilă ar fi aruncat o lumină strălucitoare, radiații de înaltă energie și materie stelară prin Nebuloasa Cauldron.

Întregul sector ar deveni un infern.

Kyp simți cum un pumn rece i se strânge în stomac. Nu mai putea să dea înapoi acum. Odată lansate, torpilele de rezonanță erau irevocabile. Cele șapte stele erau condamnate să explodeze în câteva ore. Se îndepărta în ritm lent, pentru a-și omorî timpul. *Zdrobitorul de Soare* era atât de mic încât puține sisteme de senzori îl puteau detecta, mai ales în haosul electromagnetic al Nebuloasei Cauldron. Arma fusese proiectată să zboare într-un sistem, să-și arunce torpila într-o stea și să dispară fără luptă, fără pierderi de muniție sau de personal. O simplă lovitură inițială – și totodată finală. Amiralul Daala nu i-ar fi detectat niciodată prezența.

Privirea lui Kyp se întoarse la cronometru, nerăbdător să vadă cum erau nimicite navele Daalei în valurile ucigașe care răzbăteau prin nebuloasă. Avea cea mai puternică armă inventată vreodată și avea și puterile Sith pe care i le arătase Exar Kun. Acolo unde alții eșuaseră împotriva Imperiului, el avea să reușească. Complet.

În timp ce se îndepărta de roiul de giganți albaștri, observă că mai rămăsese doar o oră până la începerea exploziilor masive. Așteptarea păru să dureze la nesfârșit. Își trimise din nou gândurile, dorindu-și să o poată tachina pe Daala.

Apoi, pe neașteptate, Distrugătoarele începură să se pună în mișcare. *Gorgona* și *Basiliscul* își porniră motoarele sublumine și începură o cursă lentă, aliniindu-se pe o traiectorie hiperspațială, ca și cum ar fi fost gata să lanseze un nou atac.

Kyp simți cum îl străbate o flacără de furie.

— Nu... nu poate pleca acum!

Nu putea să se întoarcă și să oprească explozia din miezul stelelor. Daala trebuia să rămână acolo unde ar fi fost prinsă în capcană! Lovi cu palma în sistemele de control al armelor *Zdrobitorului de Soare*, alimentând tunurile laser defensive montate în unghiuri diferite pe armă. Apoi porni înainte cu toată puterea.

Când el și Han scăpaseră pentru prima dată din aglomerarea din *Foale*, Daala își aruncase toate navele de luptă asupra lui, într-o încercare disperată de a recaptura *Zdrobitorul de Soare*. Kyp se gândi că ar fi fost nevoie de puțin mai mult de câteva focuri de armă pentru a o determina să rămână în preajmă.

* * *

Amiralul Daala își ridică mâna dreaptă, privindu-l pe navigator.

— Pregătiți-vă să activați hipermotorul, spuse ea.

— Doamnă Amiral! strigă locotenentul de la stația de senzori. Am detectat un intrus!

O navă minusculă țâșni prin fața *Gorgonei*, atacându-i cu lovituri laser.

— Ce? spuse Daala, întorcându-se. Ecran de vizualizare, strigă ea. Amplifică imaginea.

O imagine strălucitoare a Căpitanului Mullinore de pe *Basilisc* apăru la stația de comunicații de lângă ea.

— Doamnă Amiral, tocmai am detectat *Zdrobitorul de Soare*, spuse el. Ne angajăm în luptă?

— *Zdrobitorul de Soare!*

Daala avu nevoie de o secundă pentru a accepta informația. Nu reuși să răspundă înainte ca mica navă să zboare din nou prin fața turnului de comandă al *Gorgonei*, lansând rafale asupra bateriilor turbolaser. Recunoscu instantaneu nava în formă de spin, micuța super-armă prevăzută cu turele laser defensive. Dar laserele ei aveau prea puțină putere pentru a provoca daune unui Distrugător.

— Lansați două escadrile TIE, spuse Daala, simțind o nouă emoție. Vreau să fie recapturat *Zdrobitorul de Soare*. Asta schimbă totul în strategia noastră împotriva Noii Republici.

Soldații, deja tensionați după o zi de stare de alertă maximă, năvăliră pe punți. Câteva clipe mai târziu, compartimentul inferior al *Gorgonei* se deschise și lansă o sută de TIE-uri cu aripi plate care se avântară printre gazele învolburate ale nebuloasei.

Daala privi cum se desfășura mica bătălie. *Zdrobitorul de Soare* fusese proiectat pentru a fi extrem de rapid și manevrabil. Cu armura sa cuantică indestructibilă, super-arma părea să rădă de atacurile trimise împotriva ei. Era doar o chestiune de timp, totuși.

— Dar de ce ne atacă? spuse Daala, bătând cu degetele cu mânuși negre pe balustrada punții. Ceva este în neregulă aici. Ne-a provocat, dar n-are cum să ne provoace pagube. De ce a atras atenția asupra lui, murmură ea, și cum ne-a găsit aici?

Comandantul Kratas îi răspunse, deși murmurase pentru sine.

— Nu pot să speculez pe tema asta, doamnă Amiral.

— Aduceți Distrugătoarele, spuse ea. Fixați o rază tractoare pe *Zdrobitorul de Soare* la următoarea sa trecere.

— Pilotul navei *Zdrobitorul de Soare* manevrează la viteze mult prea mari pentru a fi siguri de o blocare fermă, spuse Kratas.

Daala se uită fix la el.

— Asta înseamnă că nu puteți încerca?

— Nu, doamnă Amiral. Kratas se întoarse și bătu din palme, dirijându-i pe ofițerii tactici de pe punte. Ați auzit ce a spus doamna Amiral! Treceți la treabă imediat.

— Doamnă Amiral, *Zdrobitorul de Soare* ne transmite un apel, spuse ofițerul de comunicații. Doar transmisiune vocală.

Daala se răsuci.

— Fă-mi legătura cu pilotul.

Cu un pocnet, vocea subțire a unui băiat răsună în centrul de comandă al *Gorgonei*.

— Doamnă Amiral Daala, sunt Kyp Durrón... îți amintești de mine? Sper că da. M-ai condamnat la moarte. Asta mi-a făcut o impresie destul de clară. Sper că v-a impresionat și pe dumneavoastră.

Daala își aminti de tânărul zvelt, brunet, care fusese luat prizonier împreună cu Rebelii care intraseră pe neașteptate în *Instalația din Foale*. Îi făcu semn ofițerului de comunicații să deschidă un canal.

— Kyp Durrón, dacă te predai imediat și ne dai *Zdrobitorul de Soare* intact, te vom duce pe planeta pe care o alegi. Poți fi liber. Nu fi nebun.

— Nicio șansă, doamnă Amiral, râse Kyp de ea. Mi se rupe de presupusa voastră superioritate Imperială. Îmi asum riscul. Întrerupse transmisia și trecu din nou pe lângă ea, trăgând săgeți de energie laser care ricoșau inofensiv în corpul ecranat al Distrugătorului.

— Am fixat raza tractoare..., spuse ofițerul tactic. L-am pierdut.

— Doamnă Amiral! interveni ofițerul de la senzori, cu vocea plină de urgență. Recepționez semnale neobișnuite de la grupul de stele. Giganții albaștri fluctuează, toți șapte, nu am mai văzut niciodată așa ceva...

Daala îngheță. Gura îi rămase deschisă de groază când își dădu brusc seama de planul teribil pe care acest... *acest băiat* îl pusese în aplicare împotriva flotei ei.

— Întoarceți nava! strigă ea. O sută optzeci de grade, viteză maximă. Ieșiți din nebuloasă, acum!

— Dar, Doamnă Amiral..., spuse Comandantul Kratas.

— A folosit *Zdrobitorul de Soare*! strigă ea. Stelele vor exploda! Încearcă doar să ne țină aici ca să rămânem blocați.

Kratas se îndreptă el însuși spre stația de navigație. *Gorgona* tresări când motoarele subluminate intrară în funcțiune, răsucind uriașul Distrugător.

— Nu mai avem sistemul de navigație fixat pe Coruscant, spuse ofițerul de navigație. Când ne-am întors pentru a ataca *Zdrobitorul de Soare*, am pierdut alinierea.

— Scoate-ne de aici imediat, spuse Daala. Orice vector! Informați *Basiliscul*.

Motoarele subluminate porniră, explodând în timp ce se îndepărtau de centrul nebuloasei, câștigând viteză. Hipermotoarele se activară, căpătând putere. Cele două Distrugătoare începură să se îndepărteze...

Apoi toate stelele explodară.

* * *

Kyp Durrón privi cum Distrugătoarele se răsuceau și fugeau ca niște banthe rănite.

— Nu puteți pleca destul de repede. Zâmbi. Nu destul de repede.

Gorgona și *Basiliscul* începură să se avânte prin nebuloasă cu viteză maximă, abandonând zecile de TIE-uri lansate. Micile nave de luptă Imperiale virară panicate atunci când navele lor mamă se întoarseră brusc să fugă.

Kyp ignoră restul TIE-urilor și își porni motoarele la o capacitate dublă față de cea maximă admisă de *Zdrobitorul de Soare*, zburând direct în sus și ieșind din planul norului nebular. Când grupul de giganți albaștri explodă, valuri de șoc concentrice de lumină orbitoare și radiații arzătoare explodară în exterior ca un uragan cosmic.

Gorgona reușise să ajungă la două lungimi de navă înaintea *Basiliscului*.

Apăsând pe comenzi, Kyp continuă cursa ascendentă a *Zdrobitorului de Soare*, încrezător că armura cuantică îl va proteja de ce era mai rău. Incredibilul val de energie produs de supernove îi întunecase vizorul până aproape de opacitate.

Perdele de foc cuprinseră *Basiliscul*, împresurând Distrugătorul și aprinzându-l ca pe o altă mică novă care erupea în nebuloasă, în timp ce frontul furtunii de foc înainta. Ecranul de vizualizare se înnegrise, dar în locul unde fusese *Gorgona*, Kyp mai văzu o străfulgerare – apoi furtuna de foc șterse toate detaliile.

După ce ecranele sale se opacizară complet, Kyp utilizează computerul de navigație de la bord pentru a stabili un nou curs. Acesta era doar începutul.

Lăsând în urmă infernul galactic și uimit de puterea *Zdrobitorului de Soare*, Kyp porni în căutarea acelor lumi care încă mai jurau credință Imperiului.

Acum, fără îndoială, avea toată puterea de care avea nevoie.

Capitolul 34

În răcoarea dimineții de pe Yavin 4, Ambasadoarea Cilghal se trezi în camera ei austeră și se scaldă în umezeala umbrită a templului de piatră.

Se afla la Academia Jedi de doar câteva zile, dar deja se simțea de parcă întregul univers se deschisese pentru ea. Exercițiile Maestrului Skywalker de armonizare a minții sale cu Forța îi arătaseră cum să-și întoarcă privirea într-o nouă direcție, să vadă din plin lucruri pe care până atunci le întrezărea doar cu colțul ochilor. Îi dăduse un ghiont pe o pantă lungă și lină a descoperirilor; cu cât învăța mai mult, cu atât îi era mai ușor să învețe și mai mult.

Își stropi cu apă caldă pe față, umezindu-și pielea elastică, frecându-și filamentele delicate care atârnavă sub gura ei ca o fantă. Deși aerul din junglă era îmbibat cu umezeală, se simțea totuși mai în largul ei când își putea menține umedă pielea expusă. Părăsi camera și se duse să se alăture celorlalți doisprezece candidați Jedi în sala de mese, unde fiecare avea să mănânce un mic dejun din fructe sau carne în funcție de biochimia fiecăruia.

Dorsk 81 stătea la o masă contemplând dreptunghiuri colorate de nutrienți procesați. Pentru că trăise atât de mult timp într-o lume autonomă și controlată din punct de vedere ecologic, candidatul Jedi clonat nu putea digera alimente care nu erau puternic procesate.

Sfrijitul și rigidul Jedi Kam Solusar, încerca să vorbească cu Streen, cel cu părul sălbatic, care își tot plimba privirea dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi fost distras.

Restul cursanților Jedi stăteau singuri sau în grupuri mici, vorbind neliniștiți. Cilghal nu îl văzu pe Maestrul Skywalker printre ei. De obicei, el era primul care intra în sala de mese, așteptând să i se alăture ucenicii. Ceilalți ucenici Jedi păreau descurajați de schimbarea de rutină.

Cilghal se duse la unitatea de procesare a alimentelor pentru a prepara un mic dejun cu pește afumat tăiat cubulețe și un piure de cereale cu gust înțepător, care îi plăcea. În cele din urmă îi întrebă pe restul cursanților:

— Unde este Maestrul Skywalker?

Cursanții se priviră unii pe alții ca și cum ar fi vrut să pună aceeași întrebare.

Streen se ridică în picioare și se uită alarmat în jur.

— Este prea liniște, spuse el. Prea multă liniște. Am vrut să fie liniște, dar asta e prea mult. Nu-l mai pot auzi pe Maestrul Skywalker. Întotdeauna am putut simți voci în capul meu. Le aud pe toate ale voastre. E prea liniște. Se așază din nou, ca și cum ar fi fost jenat. Prea liniște.

Tionne intră grăbită în sala de mese, strângând în brațe instrumentul muzical cu două cutii. Părul argintiu curgea în spatele ei într-o masă sălbatică, iar ochii ei perlați erau mari și panicați.

— Veniți repede! L-am găsit pe Maestrul Skywalker.

Fără întrebări, fără confuzie, toți ucenicii Jedi se ridicară într-o mișcare coordonată și fluidă. Merșeră împreună și alergară după Tionne, în timp ce aceasta

străbătea holurile sinuoase pline de mușchi. Cilghal încerca să țină pasul cu membrii mai atletici, cum erau Kirana Ti și Tionne.

Alergară prin marea sală de audiență plină de ecou, unde lianele acopereau pereții, iar scaunele lungi și lustruite stăteau goale în razele de soare.

— Pe aici, spuse Tionne. Nu știu ce s-a întâmplat cu el.

Ajunseră la o scară din spate, cu trepte de piatră uzată care ducea la platforma de observare din vârful ziguratului.

Cilghal se opri brusc când observă silueta îmbrăcată în robă întinsă pe dalele de sub cer. Măinile îi erau ridicate ca și cum s-ar fi apărat de ceva.

— Maestre Skywalker! strigă ea.

Ceilalți ucenici se repeziră în față. Cilghal se împinse printre cursanții adunați și ingenunche lângă bărbatul căzut. Fața lui Luke părea încremenită într-un strigăt de durere sau de teamă. Ochiul îi erau strânși, iar buzele îi erau încleștate într-o grimasă. Pe podeaua de piatră de lângă el zăcea sabia de lumină, ca și cum s-ar fi dovedit inutilă împotriva dușmanului cu care luptase.

Cilghal ridică capul lui Luke, atingându-i părul castaniu deschis. Pe fața lui străluceau șuvițe de sudoare rece, dar nu simțea nicio căldură pe pielea lui. Sondă, folosindu-și noile abilități descoperite în Forță, căutând cu disperare.

— Ce s-a întâmplat cu el? spuse Dorsk 81 cu mare îngrijorare.

— Este în viață? întrebă Streen. Nu-l pot auzi.

Cilghal sondă cu abilitățile ei senzoriale și clătină din cap.

— Respiră. Îi simt foarte puțin bătăile inimii, doar un puls foarte slab. Dar nu-l pot găsi înăuntru. Când îl ating cu Forța, tot ce găsesc este un imens loc gol...

Se întoarse să-i privească pe ceilalți cu ochii ei rotunzi și triști de Mon Calamari.

— E ca și cum ne-ar fi părăsit.

— Ce putem face? întrebă Kirana Ti.

Cilghal legănă capul inert al lui Luke în poala ei și clipește din ochii ei uriași, incapabilă să vorbească pentru câteva clipe.

— Suntem singuri acum, spuse ea în cele din urmă.

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor prin hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri, ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună din Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generații după generații, și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SIH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea

întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o

lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului Senatorial și socotea că, odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate prin toată galaxia i-au

pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare și armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși.
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre.”*

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

